Catherine Spencer

A menedékház

Claire karácsonykor Kanadába megy síelni. A jóképű Zachary Alexander hoteljében száll meg. Claire tetszeni szeretne a vonzó férfinak, de bármit tesz, minden balul sül el. Csak akkor veszi észre, hogy a szállodatulajdonos mégis érdeklődik iránta, amikor egyik éjszaka kettesben maradnak az uszodában…

1. FEJEZET

A Kanada Legnyugatibb tartományában fekvő Topáz Valley a prospektusok szerint paradicsomi hely. A téli sportok fellegvára, akárcsak St. Moritz, de sokkal közelebb fekszik Vancouverhez, és ez cseppet sem volt mellékes Claire-nek. O ugyanis ott készült megnyitni jól menő ékszerüzlet-hálózata újabb fiókját. De nemcsak ezért döntött Topáz Valley mellett, hanem azért is, mert úgy érezte, sürgősen levegőváltozásra van szüksége, és minél messzebb akart kerülni a lakóhelyétől.

Sokáig kellett keményen küzdenie, amíg bekerült az európai üzleti világ krémjébe, ám egy idő után egyszerűbb élet után kezdett vágyakozni, amit eleinte ő maga is furcsállt. Ám újabban, amikor tükörbe nézett, egy idegen nőt látott, olyat, aki csak azzal foglalkozik, hogy őrizze a látszatot, legbensőbb szükségleteit viszont elhanyagolja. Hamar belátta, hogy nem lehet jó vége; ha sokáig így folytatja még. Akkor menthetetlenül elveszíti önmagát. Úgy gondolta, Topáz Valleyben majd elgondolkodhat az életén. Szegénységben töltött marseilles-i gyerekkorán, felkapaszkodásán, és ami még fontosabb, a jövőjén.

Az idegenforgalmi kiadványok azt mindenesetre ügyesen elhallgatták, hogy Brit Columbia hegyei, amelyek között Topáz Valley fekszik, nagyon magasak, és szépségük inkább vadnak mondható. Claire arra sem számított, hogy miután megérkezik Kanadába, még hat órát kell majd utaznia, és végül holtfáradtan érkezik meg. A prospektusokból az sem derült ki, hogy Topáz Valleyben kemény a tél, nem olyan, mint a tartomány tengerparti részén, ahol itt-ott még rózsa is virágzott a kertekben.

Amikor végre kiszállhatott a helikopterből, ameddig csak a szeme ellátott, minden fehér volt. Arra természetesen számított, hogy rengeteg lesz itt a hó, de az arcába csapó jeges szélre már nem. Hét útitársát szemlátomást nem döbbentették meg az időjárási viszonyok, sőt kimondottan vidámak voltak. Meleg kabátjaikba burkolózva, hátukat a szélnek vetve rázendítettek egy karácsonyi dalra, miközben fényszórók tűntek föl az alkonyatban, és feléjük tartották a domboldalon.

Claire már nem volt egészen biztos abban, hogy jó ötlet volt ez a kanadai karácsonyozás. Kétségei csak erősödtek, amióta pilótájuk igen különös szavakkal köszönt el tőlük.

- Boldog karácsonyt, emberek! Én gyorsan lelépek, amíg még lehet - mondta, majd aggasztó sietséggel visszaszállt a helikopterébe, és elrepült.

Claire úgy érezte, ezzel az utolsó szál is elszakadt, ami még a nagyvilághoz kötötte. Fejére húzta prémes kapucniját, és végignézett a kietlen tájon. Keleten már vöröslött az ég, nyugaton pedig sötét felhők ígértek további hóesést. És egyre csak süvített a jeges szél...

Közben megérkezett hozzájuk az az autó, amelynek a fényszóróit közeledni látták, és egy keménykötésű férfi szállt ki belőle. Annyi ruha volt rajta, hogy valószínűleg még a Csomolungmán sem fázott volna hóviharban.

- Üdv mindenkinek! - kiáltotta. - Topáz Valley fényűző gépjárműve a szolgálatukra áll. Aki nem akar a szállodáig gyalogolni, az szálljon be gyorsan!

Claire kissé vaskosnak találta a férfi humorát, de azt el kellett ismernie, hogy nagyon lovagiasan segítette be a vendégeket a kocsiba. Ha egyáltalán kocsinak lehetett nevezni azt a közlekedési eszközt, amely a világossárga színétől eltekintve kívülről inkább tankra emlékeztetett. A belsejében három egyszerű fapad sorakozott, elegendő hely maradt a bőröndök meg a sífelszerelések számára, és jó meleg volt, aminek Claire őszintén örült.

- Szerencsések, hogy eljutottak idáig - jegyezte meg a férfi, aki értük jött, miután becsukta az ajtót, és beült a kormány mögé. - Akik tegnap érkeztek volna, azoknak Broome-ban kellett tölteniük az éjszakát, mert idefent az orrunkig sem láttunk el.

Claire kinézett az ablakon, miközben a behavazott fák között kanyargó úton haladtak hegynek fel. Már majdnem feladta a reményt, hogy valaha is megérkeznek, amikor hirtelen meglátta a szállodát, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Az épület egy védett völgyben állt, és nagyon barátságosnak tűnt. Az ablakokban hívogató fények világítottak, a kéményekből pedig füst gomolygott elő.

A vezető kiszállt, és kinyitotta a vendégek előtt az ajtót.

- Vigyázzanak! Ma már kétszer felszórtuk az utat, de még mindig csúszik.

Egy férfi lépett ki a házból, hogy üdvözölje az újonnan érkezetteket. Feltűnően jóképű és izmos volt. Haját kiszívta a nap, és megnyerően mosolygott. Fiatal kora miatt Claire úgy gondolta, hogy nem lehet a szálloda híres-neves tulajdonosa.

- Örülök, hogy megjöttek, mielőtt újra elvágna bennünket a hó a világtól - mondta a férfi. - Fáradjanak be, és melegedjenek meg, különben még megfagynak!

Üdvözlését nem lehetett ünnepélyesnek nevezni, de vitathatatlanul kedves és megnyerő volt. Akárcsak maga a szálloda, gondolta Claire, miközben szemügyre vette a gyönyörű homlokzatot. A háromemeletes épületen sok volt az üveg és a kémény. A központi részből négy oldalszárny nyílott.

Miután beléptek a nagy szárnyas ajtón, Claire körülnézett az előcsarnokban. Amit látott, az előkelő és finom nagyvonalúságról tanúskodott. Minden hatalmas volt, az emeletre vezető lépcsőtől kezdve a boltozatos mennyezeten át egészen a kandallóig. Még karácsonyfának is egy hat méter körüli fenyőt választottak. Léggömbnek beillő méretű ezüstgolyókkal díszítették fel, a kandalló előtt álló borkanapékon pedig akár a mesebeli óriások is kényelmesen elfértek volna.

Mindenütt karácsonyi gyertyák égtek, a helyiség közepén elhelyezett hosszú étkezőasztalon, az ablakbeugrókban és a kandalló mellett, egy vénségesen vén kis szánkón. A tűz előtt két gyönyörű szamojéd spicc élvezte heverészve a meleget.

Miközben a többiekkel együtt a portánál várakozott, hogy bejelentkezzen, Claire szemügyre vette a szálloda falra kiakasztott alaprajzát. Bárki is tervezte az épületet, gondja volt rá, hogy a vendégeknek minden kényelme meglegyen. A társalgók mellett könyvtárnak, étteremnek, táncteremnek, mozinak, edzőteremnek, szaunának, uszodának és szépségszalonnak is jutott hely.

Az előtte álló házaspár befejezte a bejelentkezést, és végre Claire került sorra. A portásnő, akit a névtáblája szerint Sallynek hívtak, barátságosan rámosolygott, aztán végigfutotta a vendégek listáját.

- Jó napot kívánok! Ön ugye...

- Claire Durocher.

- Igen, persze! Európai, igaz? Isten hozta Kanadában! - Sally ismét a listára pillantott. - Úgy volt, hogy lakosztályt kap a főépületben.

- Igen. - Úgy volt? Claire gyanút fogott. Halálosan fáradt volt, és nem zuhanyozott, amióta előző nap délután Párizsban felszállt a repülőre. - Hat hónappal ezelőtt visszaigazolták a foglalásomat, úgyhogy most szeretném megkapni a lakosztályomat.

Sally arcáról lehervadt a mosoly.

- Nos... Az a helyzet, hogy máshol kell elhelyeznünk. Igaz, az a szoba nem túl nagy, viszont igazán otthonos, és csupán néhány napról van szó.

- Csakhogy én nem akarok másik szobát! Azt a lakosztály akarom, amit lefoglaltam.

- Az sajnos nem megy - felelte a portásnő. - Még nem szabadult fel.

- Akkor adja azoknak azt a kis szobát, akik az én lakosztályomban laknak! - makacskodott Claire.

Az élet megtanította arra, hogy mindig ragaszkodjon a jogaihoz, különben soha nem kapja meg a neki kijáró tiszteletet.

Sally a fejét csóválta.

- Sajnálom, Miss Durocher, de egy négytagú családról van szó. Ök nem férnek el a másik szobában.

- Mi közöm hozzá? - kérdezte Claire dühösen.

- Valami baj van? - hallott egy rokonszenves hangot a háta mögül.

- Ó, Zach! - kiáltotta Sally megkönnyebbülten. - A Dogwood-lakosztályról van szó. Miss Durocher neheztel kicsit, mert nem kaphatja meg.

- Miss Durocher nem kicsit neheztel - jelentette ki Claire, és megfordult.

Névtáblájáról leolvasta, hogy a vele szemközt álló férfit Zachary Alexandernek hívják. Ő tehát a szálloda tulajdonosa, akinél annak idején lefoglalta a lakosztályt. Egy méter nyolcvanöt magasnak becsülte, és miután végigmérte, magában megállapította, hogy a ruhája alatt csak úgy duzzadnak az izmok, a válla széles, a csípője pedig keskeny. Sürü, fekete haja csillogott És az arca... A szeme mélykék, a pillantása hűvös, az álla határozott vonalú, járomcsontja magasan ül, a szája pedig...

Zachary Alexander elhúzta a száját, és kényszeredetten elmosolyodott. Ajka azonban így is elárulta, hogy rendkívül érzéki férfi, akiben kitörésre készülő tűzhányó fortyog.

- Mindnyájan nagyon sajnáljuk - mondta gúnyos mosollyal hogy... kellemetlenség érte,, de az ön által lefoglalt lakosztály jelenleg nem üres. Ezért sajnos nincs más választása, el kell fogadnia a felkínált másik szobát, hacsak nem akar a hóban aludni.

„Még nem lehetsz álmos, Claire. Minden gyerek örülne, ha ezen a szép, meleg estén sokáig fent maradhatna. Menj ki szépen az utcára, nc zavard anyut meg a barátját! Hajó kislány leszel, holnap kapsz cukorkát..."

Claire-nek anyja szavai jutottak eszébe, és hirtelen úgy érezte, meg kell leckéztetnie Zachary Alexandert, aki szemlátomást azt hiszi, hogy ő bármivel beéri.

- Közel huszonnégy órát utaztam, uram. Csak Vancouvertől idáig tovább tartott az út, mint a svájci házamhoz vagy a franciaországi lakásomhoz, és...

- Mivel csak ez a tartomány huszonháromszor nagyobb, mint a maga hazája, ebben semmi meglepő nincs - magyarázta Zach udvariasan, de igencsak leereszkedően. - Ezenkívül Svájcban körülbelül négyszáznégy fő él egy négyzetkilométeren, míg Brit Columbiában körülbelül nyolc és fél...

- És nekem balszerencsémre éppen ebből a félből kellett eggyel üzletet kötnöm. - Claire dühösen dobbantott a lábával. - Fáradt és éhes vagyok. Szeretnék kicsomagolni, és forró fürdőt venni. Semmi kedvem ahhoz, hogy a gúnyolódását hallgassam.

- Nekem meg a maga dührohamaihoz nincs kedvem, kisasszony. Kérem, szedje össze magát! Á lakosztálya foglalt, és kész. Az egyik gyerek megbetegedett, ezért a család nem utazhatott el. Arról pedig szó sem lehet, hogy kidobjam őket.

Claire már évek óta nem pirult el, de most az arcába szökött a vér.

- Sajnálom - mondta zavartan. - Ha ezzel kezdték volna, természetesen egy szót sem szólok.

- Nem adott rá lehetőséget, hogy elmondjam. Van még üres helyünk a második emeleti szobán kívül? - fordult Zachary a portásnőhöz.

- A főépületben már nincs.

- És a tóparti vendégházakban?

- Mindegyik foglalt. Csak a maga házában üres még a vendéglakosztály, Zach, de ott ilyenkor Eric szokott lakni.

- Ő viszont nincs itt, és nem is jelentkezett, úgyhogy most Miss Durocher fog. ott megszállni. Ha Eric mégis megérkezne, majd ő kapja meg a másodikon a szobát. Kérem, szóljon Paulnak, hogy hozza át a hölgy csomagjait, amint tudja! Én addig megmutatom a lakosztályát.

Zachary felvette Claire utazótáskáját, aztán az előcsarnok végéből nyíló szárnyas ajtón át kikísérte a szabadba a kellemetlenkedő vendéget, és elindult vele a tóparti vendégházakhoz vezető ösvényen, amelynek két oldalán karácsonyfaégőkkel feldíszített fenyők álltak.

- Erre! -- mondta a férfi, és befordult jobbra.

Nemsokára megpillantották a házat. Közvetlenül a tó partján állt, fedett veranda vette körül, és igazán előkelő volt. Claire ismét kellemesen meglepődött.

- Ezen az oldalon mi lakunk - mutatott Zachary az épület hátsó harmadára de a többi a magáé. - Odabent felkapcsolta a villanyt, majd átadta Claire-nek a kulcsot. - Amerikai konyhás nappali, tágas háló, öltözőszoba, fürdőszoba és szauna, sajnos ez minden, amit nyújthatok. Remélem, nem lesz nagyon szűken.

Letette az utazótáskát a küszöbre, és indulni készült.

- Egy pillanatra még, uram! - állította meg Claire.

Sajnálta, hogy hűvösen csengett a hangja, de ha angolul kellett beszélnie, és ráadásul még ideges is volt, akkor mindig barátságtalannak tűnt.

- Igen?

- Nem vagyok annyira tapintatlan, mint gondolja. - Claire csitítóan megérintette Zachary karját. - Ha mégis annak látszottam volna, akkor elnézését kérem. Egy beteg gyermekre természetesen tekintettel kell lenni.

A férfi egy darabig Claire kezét vizsgálgatta, aztán egyenesen a szemébe nézett.

- Érezze jól magát nálunk, Miss Durocher, és szóljon, ha bármit tehetünk még magáért!

Claire szótlanul meredt a szálloda vonzó tulajdonosára. Igazán kár, hogy ilyen rossz a modora..,

Mire Zach visszament a főépületbe, újabb vendégek érkeztek. Sally erősítést szerzett maga mellé, és úgy tűnt, együtt sikerrel állják a rohamot. így aztán a főnöke elindult a déli szárnyban található konyhába.

A házában senki nem volt. Ezek szerint Mel még nem jött le a hegyekből, vagy már Róberténál, a konyhafőnöknél van, és megint ennivalót kunyerál. Zach bízott benne, hogy az utóbbiról van szó. Tíz perc múlva ugyanis leállnak a síliftek, neki pedig semmi kedve ahhoz, hogy a tizenhárom éves lánya keresésére induljon csak azért, mert a kisasszony úgy képzeli, rá nem vonatkoznak a szabályok.

Zach kinyitotta a lengőajtót, és benézett a konyhába. A nagy tűzhelyen rengeteg fazék állt, a márványpulton pedig frissen sült franciakenyér illatozott. A fiatal konyhalány éppen paradicsomot szeletelt, Roberto az italos pincérrel, Simonnal tárgyalt, Mel viszont nem volt sehol.

- Látta valaki a lányomat? - kérdezte Zach.

- Tíz perce még itt volt - felelte Roberto -, és szokás szerint éhen készült veszni.

Zachary bólintott. Soha nem értette, hogyan nem hízott még el Mel, amikor mindig rengeteget eszik.

- Akkor én megyek is. Tele a ház. Szóljanak, ha szükségük lenne még valakire a konyhán!

Az előcsarnok időközben elcsendesedett, csak MacLeod üldögélt ott, aki öreg bútordarab, afféle mindenes volt a szállodában. Zach mindenki közül benne bízott meg a legjobban. A férfi, aki éppen fával töltötte fel a kandalló melletti nagy kannát, dús, megőszült szemöldöke alól felpillantott a főnökére.

- Ha nem ismernélek, azt hinném, nő van a dologban - jegyezte meg.

- Nem jársz messze az igazságtól - felelte Zach komoran. - Egy dúsgazdag, folyton durcás szájú európai örökösnő érkezett ma délután. Azt hiszem, többet fogunk hallani róla, mint szeretnénk.

- Örökösnő? Egyedül jött?

- Igen.

- Csúnya?

Zach előtt megjelent Claire szív alakú arca, nagy, szürke szeme, ívelt, sűrű szempillája, csókos szája, tökéletes fogsora, hosszú, sötét haja, finom keze, formás válla és parányi lába, amivel jókorát tud dobbantani. Kár, hogy a természete akár egy mérges kígyóé is lehetne!

- Láttam már csúnyábbakat - vonta meg a vállát.

MacLeod reménykedve pillantott rá.

- Igazán? És véletlenül nem férjet keres éppen?

- Te kétségkívül a férfiak gyöngye vagy - mondta Zachary mosolyogva -, de a lányod lehetne.

- Próbálkozni attól még lehet - felelte MacLeod. - Bevethetnéd magad nála.

Zach elkomolyodott.

- Majd ha fagykárt szenved a pokol!

MacLeod elhúzta a száját, és egy darabig a bajszát rágcsálta.

- Harmincnyolc évesen még nem kellene ennyire begyepesedettnek lenned, Zach. A feleséged már hat éve meghalt, a kislányodnak pedig anyára lenne szüksége. Ha Jenny élne, aligha tűrné, hogy Melanie örökösen farmerban meg a te levetett pulóverjeidben szaladgáljon. Ő néha szoknyát is adna rá.

Jenny azonban már nem él, és bár Zach már úgy-ahogy kiheverte felesége hirtelen halálát, azt még mindig nem tudta elképzelni, hogy másik nő foglalja el a helyét. Ez a Durocher kisasszony meg végképp nem. Jenny kedves, türelmes volt, és a szállodában is rengeteget dolgozott. Síelni tanította a kezdőket, de ha kellett, akkor a konyhán is kisegített. Hűséges feleség és csodálatos anya volt.

- Mel bőven ráér még megtanulni, hogyan kell viselkednie jobb társaságban - közölte Zach határozottan, noha közel sem volt biztos a dolgában.

Egy éve még úgy gondolta, hogy egyedül is fel tudja nevelni a lányát. Mel akkor még elégedett volt az itteni életükkel. Zach vett neki számítógépet, beíratta egy levelező iskolába, segített neki a tanulásban, megtanította síelni és korcsolyázni, MacLeod pedig lovagolni és biliárdozni. Mel napjai változatosan teltek, és látszólag nem bánta, hogy nincsenek vele egykorú barátnői.

A nyáron azonban kitalálta, hogy iskolába szeretne járni, és már nem töltötte olyan szívesen az apjával a szabad idejét. Ezen a télen még egyszer sem voltak együtt síelni. Mel inkább olvasott, vagy egyedül ment fel a hegyekbe. Zach azt is észrevette, hogy a lánya újabban sokat sutyorog Sallyvel, de mindig azonnal elhallgat, ha odamegy hozzájuk.

A férfi mindig is tudta, hogy egyszer eljön majd az az idő, amikor Mel egy nővel akar beszélgetni női dolgokról. Arra azonban nem számított, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik.

- Hiszen még csak tizenhárom éves!

- Ha nem tudnád, fiacskám, éppen ez az a kor, amelyben elkezdődnek a gondok. Egy kamasz még két szülőnek is rengeteg munkát ad.

Közben ismét megtelt az előcsarnok, mert a bárban ilyenkor két italt adtak egy áráért.

- Nem fogok csak azért megnősülni, hogy Melnek legyen anyja - jelentette ki Zach. - Megyek, átöltözöm. Ha lámád a lányomat, mondd meg neki, hogy azonnal jöjjön haza!

Odakint kiderült, hogy a szél már elállt ugyan, helyette viszont havazni kezdett. Zachary felhajtotta a kabátja gallérját. A háza felé menet MacLeod szavain gondolkodott. Tévedett volna, amikor azt hitte, hogy Melnek apja és anyja lehet egy személyben? Lehet, hogy a lányának jobban hiányzik Jenny, mint ő eddig gondolta?

A férfi megkönnyebbült, amikor fényt látott a nappalijukban. Mel tehát már otthon van. Kár, hogy a ház másik felében is ég a villany. Még annak is jobban örülne, ha kerge sógora, Eric lakna a szomszédjában, és nem ez a Claire Durocher.

A házból nevetés és karácsonyi zene hallatszott ki. Meg kell kérnie Melt, hogy mostantól egy darabig ne hallgassa ilyen hangosan a magnót.

Leverte a havat a cipőjéről, és bement a lakásukba. Arra számított, hogy Melt a tévé előtt találja majd, de a nappaliban senki nem volt. A férfi csak most döbbent rá, hogy a zene és a nevetés a szomszédból jön. És nemcsak a lánya nevet, hanem Claire Durocher is.

Hogy az ördög vinné el! Megint találkoznia kell azzal a nővel, pedig mindenre vágyott, csak erre nem. Zach nagyot sóhajtott, aztán odalépett újdonsült szomszédnője ajtajához.

2. FEJEZET

Claire-t gyerekkori önmagára emlékeztette a kislány. Ő is ilyen kis vadóc volt, és a vad külső nála is érző belsőt takart, mint ennél a gyereknél, aki szemlátomást kellemetlenül meglepődött, amikor a kopogtatására ajtót nyitott.

- A csodába! Azt hittem, Eric jött meg, de maga nem a bácsikám.

- Nem én. Legalábbis akkor, amikor a legutóbb tükörbe néztem, még nem voltam az.

A kislány már indult is.

- Elnézést a zavarásért! - szólt vissza a válla fölött.

- Várj, kérlek! Nem ismerek itt senkit, és te vagy az első látogatóm.

- Nem szabad zavarnom a vendégeket.

- Nem zavarsz. - Claire kezet nyújtott a gyereknek. - Claixe Durocher vagyok.

A kislány elpirult, és ő is odanyújtotta nem a legtisztább kezét.

- Melanie - mutatkozott be halkan, és némi unszolásra végül belépett a lakosztályba.

Claire megtanulta, hogyan teheti bárhol lakályossá a környezetét. Már kicsomagolt, a ruháit beakasztotta a szekrénybe, az illatszereit pedig betette a fürdőszobába. A nappaliban meggyújtotta az aprócska dohányzóasztalon álló gyertyákat, behúzta a borvörös függönyt, fát rakott a kandallóba, hogy ne égjen le a tűz, és az egyik bőrkanapé támlájára terítette a királykék kendőjét.

Melanie-n látszott, hogy az otthonos hangulat ellenére sem érzi jól magát. Zavarában túlméretezett pulóverét gyűrögette, és kissé félénken pillantott körbe.

Claire utoljára tizenhat éve érzett olyan félelmet és bizonytalanságot, amilyet most ez a kislány. Annak idején sohasem lehetett biztos abban, hogy szívesen látják-e abban a két kis szobában, ami az otthonuk volt, vagy jobban teszi, ha odakint vár, amíg az anyja épp soros barátja távozik.

- Rakj be egy CD-t, én meg addig készítek magunknak innivalót! - mondta,

- Jó.

Az amerikai konyhában a hűtőszekrény, a mikro sütő, a kávéfőző és a mosogató mellett kis bárszekrény is volt, egy polcon pedig borosüvegek és poharak sorakoztak. Claire kinyitotta a hűtőt, és szemrevételezte a tartalmát.

- Csinálhatok áfonyaturmixot. Szereted?

Melanie felnézett a CD-játszó mellől.

- Nagyon fura a kiejtése - jegyezte meg kuncogva.

- Francia vagyok, és remélem, kijavítasz majd, ha rosszul mondok valamit.

Claire kitöltötte a turmixot, és egy tálka dióval együtt kis ezüsttálcán a kandallóhoz vitte.

- Igyunk arra, hogy szép napokat töltünk majd együtt új kis barátnőmmel, vagyis veled, Melanie! - mondta, és odanyújtotta az egyik poharat.

- Ha elkezdődnek a vacsoraestek, biztosan nem lesz rám ideje.

- Ifjú hölgyeknek itt talán nincs hol szórakozniuk?

- Karácsony első napján eljön a gyerekekhez a Télapó, de én tudom, hogy MacLeod az, csak kitömi magát egy párnával. - Melanie tűnődve nézett a poharába. -- Már akkor sem hittem a Télapóban, amikor a mamám meghalt. Most pedig kifejezetten utálom a karácsonyt, mert mindig nagyon egyedül érzem magam. Legszívesebben a két kutyánkkal lennék.

Claire-nek elszorult a szíve. Tapasztalatból tudta, hogy még egy lelketlen anya halála is űrt hagy a gyereke lelkében, hát még egy amolyan „nagyon-anyué".

- Megígérem, hogy idén minden másként lesz. Nagyon jól fogunk szórakozni. - Kivette Melanie kezéből a poharat, és felhúzta a padlóról a kislányt. - Vedd le a cipődet, és táncoljunk!

A gyerek egy pillanatig habozott, aztán felnevetett, és vidám szikrák gyúltak a szemében. Claire-nek megint elszorult a szíve. Milyen könnyű örömet okozni ennek a kislánynak! Úgy érezte, bármit megadna azért, ha gyermeke lehetne, akit kényeztethetne és szerethetne, akivel egészen különleges pillanatokat élhetne át. Neki ilyesmiben soha nem lehetett része az anyja mellett.

Ez az álma azonban nem válhat valóra, amíg nem találja meg az igazit. Futó kaland, amelyből gyermeke születhet, nála szóba sem jöhet, Ő először férjhez megy, mégpedig szerelemből, aztán jöhet csak a gyerek.

- Gyere, táncoljunk! - nyújtotta a kezét a kislánynak, és lopva kipislogta kibuggyanni készülő könnyeit.

A nappali egyik végéből a másikba ugrándoztak, aztán vissza, közben meg- megbotlottak, és nagyokat nevettek. Csak akkor hagyták abba, amikor kopogtattak az ajtón.

- Nem megmondtam? - kérdezte Claire. -- Valaki máris csatlakozni szeretne hozzánk. Halkítsd le kicsit a zenét, légy szíves! Megnézem, ki az.

Zachary Alexander állt a küszöbön. Komor ábrázattal méregette Claire-t, ő azonban elhatározta, hogy nem fog megijedni ettől a kellemetlen alaktól.

- Örülök, hogy máris viszontlátjuk egymást, Mr. Alexander - mondta mosolyogva. - Kerüljön beljebb!

- Csak udvariassági látogatásról van szó, Miss Durocher.

Claire szélesre tárta az ajtót.

- Akármiért jött is, inkább bent beszéljük meg! Ott meleg van.

- Ha nem szereti a hideget, miért éppen itt tölti a karácsonyt? - kérdezte a férfi, miközben bementek a nappaliba. - Bizonyára tudta, hogy nem a trópusokra jön.

Claire-nek már erősen fegyelmeznie kellett magát, hogy ne veszítse el a humorérzékét.

- Természetesen tudtam, de maga bizonyára nem azért jött ide, hogy földrajzórát tartson nekem. Talán mégis úgy döntött, hogy nem lakhatom itt?

- Nana! - mondta Melanie, aki a szoba közepén állt. Hangja nem sok jót ígért.

Miközben az apja a gyerek felé fordult, Claire megállapította magában, hogy nagyon hasonlítanak egymásra, és mindkettejük szája konokságról árulkodik.

- A lányomért jöttem - mondta Zachary, és körülnézett. Tekintete sorra megakadt Melanie lerúgott cipőjén, a dión a tálkában, meg a poharakon. - Nagyon jól tudja, hogy nem lehet a vendégek terhére.

- Nem volt a terhemre - válaszolta Claire határozottan. - Meghívtam magamhoz, és mindketten nagyon örülnénk, ha csatlakozna hozzánk.

- Köszönöm, de inkább nem. Vedd fel a cipődet, és menjünk, Mel! - szólította fel a férfi a lányát. - Fél óra múlva megint a szállodában kell lennem - tette hozzá.

Dühös léptei behallatszottak a verandáról, aztán becsapódott egy ajtó. Ettől a férfitól nem nehéz megijedni. A lánya viszont halálosan boldogtalan volt, amikor elindult utána. Nem is csoda, elvégre állandóan egyedül van, és. egyetlen társasága a két kutya. Ez nem gyereknek való élet.

- Amíg a szomszédotokban lakom, egy-két dolog másként lesz, kicsikém - mondta Claire, miközben kivitte a konyhába a tálcát. - Boldog leszel karácsonykor, és még akkor is, amikor én már elutaztam.

Claire persze nagyon jól tudta, hogy a jóslata aligha válik be. A kislány, akárcsak ő, kétségbeesetten vágyik arra, hogy törődjenek vele, hogy szeressék. A szeretet utáni vágy soha nem hal ki az emberből. De ezt nem én fogom elmondani neked, Melanie. Nem visz rá a lélek, és sajnos úgyis rá kell majd jönnöd magadtól is.

A szálloda társalgójában rengetegen voltak, és remekül szórakoztak. Zach ezt elégedetten látta, mert tapasztalatból tudta, hogy jót tesz az üzletnek, ha a vendégeknek tetszik a műsor.

Neki azonban nem volt fényes a kedve, és még lehangoltabb lett, amikor megpillantotta azt, aki miatt ma megint összeveszett a lányával.

Claire Durocher a bárpult végénél állt. Szűk, csillogó fekete kezeslábast viselt, amely szabadon hagyta a vállát, a kivágása pedig már-már szemérmetlenül mély volt. A haját feltűzte, hogy megmutassa hosszú, vékony nyakát. Gyémánttal kirakott fülbevalói táncba kezdtek, ha elfordította a fejét. És gyakran elfordította, közben pedig szaporán rezegtette a szempilláit, mivel az összes férfi őt bámulta. Még a bárpult túlsó végén ülő és grogot iszogató MacLeod is majmot csinált magából.

- Vigyázz, ha sokáig bámulsz ilyen sóváran, még lenyeled a bajszodat! - szólt oda neki Zach ingerülten.

- Ez aztán a nő! - felelte MacLeod anélkül, hogy levette volna a szemét csodálata tárgyáról.

Zach lopva odapillantott Claire-re, aki beszéd közben hevesen gesztikulált, nyilván azért, hogy felhívja a figyelmet gyémánt karkötőjére.

- Lehet, hogy jó nő, de üres a feje - jelentette ki Zach. - Adjon egy whiskyt, Charlie! És mielőtt még bármit mondanál - fordult vissza MacLeodhoz -, tudom, hogy ilyenkor nem szoktam inni, de megint vitatkoztam Mellel. Annak is ez a nő volt az oka - intett Claire felé a fejével, aki bizonyára észrevette, hogy róla beszélnek, mert rájuk nézett, és hirtelen komoly lett az arca.

Zach ízléséhez képest túlságosan is komoly. Egyszeriben rádöbbent, hogy ez a nő minden, csak nem üresfejű, és ingerülten belekortyolt az italába. Az erős whisky égette a torkát, de ezt a tüzet össze sem lehetett hasonlítani azzal, amelyik benne lobbant lángra.

Meg fogom zabolázni ezt a nőt, határozta el dühösen. Minek kellett idejönnie? Hogy mindent a feje tetejére állítson?

Saját magát sem értette igazán. Az esze azt súgta, hogy a nőnek semmi keresnivalója az életében, a teste azonban egészen más nyelvet beszélt. A férfi eleresztett egy halk káromkodást, aztán kihörpintette az italát.

- Átmegyek a déli szárnyba, és megnézem, minden rendben van-e - mondta MacLeodnak. - Te addig tartsd itt a frontot, már ha oda tudsz figyelni a munkádra!

- Előfordult valaha is, hogy cserbenhagytalak, Zach? - kérdezte az öreg barátságosan.

Az étteremben ezüst evőeszközök és kristálypoharak csillogtak a kandalló tüzének fényében, és minden tányér mellett kikeményített szalvéta feküdt. Az asztalokon krizantémból és magyalágakból font kis koszorúk fogták közre a gyertyatartókat. A rózsafa tálalószekrényen, amelyre Zach egy árverésen tett szert, ezüsttálcák sorakoztak. Az egyik ablakbeugróban négy méter magas, gyertyákkal díszített fenyőfa gondoskodott a karácsonyi hangulatról.

Ez a fényűző légkör alapozta meg Topáz Valley hírnevét. Sportszállóból nem egy és nem kettő akad, és bőven vannak köztük olyanok, amelyek közelebb fekszenek a nagyvárosokhoz, és olcsóbbak is. Zach már régen rájött, hogy valami különlegeset kell nyújtania azoknak, akik eljönnek erre a csodaszép, de világ végi helyre.

Maradéktalanul elégedett lehetett azzal, amit az étteremben látott, úgyhogy egy lengőajtón át bement a tálalókonyhába. Az egyik szekrény oldalán függő tábláról leolvashatta, mi lesz a vacsora: rákleves, narancsmártásos fogolysült, hozzá vad- rizs, töltött sütemény, őszibarackbefőtt és többféle sajt friss gyümölccsel.

Zach békülési szándékkal felajánlotta a lányának, hogy vacsorázzon vele az étteremben, de Mel közölte: köszöni, nem éhes. Persze nem ilyen udvariasan fejezte ki magát. A férfi így aztán sajtos szendvicset készített a lányának, mielőtt magára hagyta. Hadd duzzogjon egyedül! Bár tulajdonképpen kár, hogy nem kóstolja meg ezt a ráklevest...

- Hogy az ördög vinne el! - Zach bosszúsan levest mert egy tányérba, tálcára rakta, és kenyeret meg egy kevés gyümölcsöt tett mellé. - Ha a munkámban is ilyen ingatag lennék, hamar csődöt jelenthetnék - mormolta maga elé, és kilépett az udvarra.

Még mindig havazott. A metszően hideg és tiszta levegőt fenyőillat töltötte be. A férfi egy pillanatra megállt a lépcsőn, és körülnézett. Tizenkét év munkája fekszik abban, amit itt lát, és nem fogja megengedni, hogy bárki vagy bármi elrontsa a karácsonyát!

A bejárat felé menet megzörgette a nappali ablakát.

- Csak én vagyok, drágám - szólt be.

- Mit keresel itt már megint? - kérdezte Mel, miután beengedte az oldalajtón. - Nem úgy volt, hogy az étteremben vacsorázol?

- Hoztam neked valamit - tette le Zach a tálcát a konyhaasztalra.

- Köszönöm, nem kérek. - A kislány oda sem nézett, csak visszament a nappaliba, és megint leült a tévé elé. - Már ettem.

- Ne gyerekeskedj, Mel! Legalább nézd meg, mit hoztam! - kérte Zach, mert nem akarta, hogy még szélesebb legyen közöttük a szakadék.

- Komolyan nem vagyok éhes, apa. - A kislány az asztalon álló üres tányérra mutatott. - Claire hozott nekem kóstolót a koktélpartiról.

- Miért gondolta, hogy neki kell téged etetnie? - kérdezte Zach.

- Megsajnált, mert egyedül vagyok. Szerinte nem igazán izgalmas az életem.

A férfinak fenyegetően ráncba szaladt a homloka.

- Valóban? És szerinte még éheztetlek is? Ezért hozott enni neked?

A lány megvonta a vállát.

- Azt nem tudom.

- Hajói emlékszem, abban állapodtunk meg, hogy nem engedsz be idegeneket a házba.

- Claire nem idegen, hanem a barátnőm.

- Alig ismered!

- Az nem érdekes, apa. Vannak emberek, akikkel az első pillanattól megértjük egymást.

Zachary kétségbeesetten beletúrt a hajába.

- Erről majd még beszélünk. Holnap. Most csak azt ígérd meg, hogy ma este már senkit nem engedsz be! Nemsokára visszajövök.

Mel a mennyezetre emelte a tekintetét.

- És ha jól sejtem, kilenckor ágyban a helyem.

- Ha így folytatod, akkor már nyolckor.

A kislánynak könny szökött a szemébe.

- Na jó, karácsony van, és megígértem, hogy tízig fennmaradhatsz - enyhült meg a férfi. - De nem tovább! Rendben?

- Igen, apa.

Zach visszaindult a szállodába. Útközben azon tűnődött, van-e még egy szó, amellyel úgy meg lehet lágyítani egy férfi szívét, mint azzal, hogy apa. Bármit megadna a lányának, de azt nem fogja eltűrni, hogy az a fontoskodó nőszemély közéjük álljon.

A társalgóban máj- sokkal kevesebben üldögéltek, mivel a vendégek többsége átment az étterembe. Claire is éppen indulni készült.

- Egy pillanat, Miss Durocher! Mondanom kell valamit magának.

- Igazán? - kérdezte Claire ámulva, mintha nem feltételezné a férfiról, hogy képes összehozni egy értelmes mondatot.

Közelről nézve már nem is tűnt olyan merésznek a kezeslábasa, inkább nagyon... csinosnak. Zachary megköszörülte a torkát.

- Igen. Legelőbb is az érdekelne, miért érzi szükségét, hogy részt vegyen a lányom nevelésében.

Ennek a nőnek van a világon a legkülönlegesebb szeme, futott át a férfi fején. Nagy, szürke, és hihetetlenül kifejező...

- Nem értem, mire gondol.

- Akkor egyértelműben is megfogalmazom. Ne üsse bele az orrát a dolgaimba, a legkevésbé pedig Mel nevelésébe!

Claire zavartan pislogott.

- Az a baj, hogy meghívtam a lakosztályomba, vagy az, hogy megosztottam vele a remek előételeket?

- Mindkettő - felelte Zachary bántó éllel a hangjában.

- És miért is?

- Egyrészt nevetséges, ha egy vendég kötelességének érzi, hogy lemondjon a szórakozásról, mert gondoskodni akar valaki másnak a gyerekéről. Másrészt pedig... "

- Téved. Azért mentein vissza, mert ott felejtettem a vállkendőmet.

Szóval ezért nem tűnik már merésznek a kezeslábasa! A vállára terített kendő eltakarja a kivágását.

- Értem. - Ez volt minden, amit a férfi válaszolt.

- Valóban? - Claire felnevetett. - Olyan gyanakodva méreget, mintha attól tartana, hogy megrontom a kislányát. Biztosíthatom, csupán futó ötlet volt, hogy ennivalót vigyek neki. Nem akartam bosszúságot okozni magának.

A férfi Claire vállára tette a kezét, és átkísérte az étterembe.

- Akkor tegye meg nekem azt a szívességet, hogy a jövőben nem valósítja meg a futó ötleteit, Miss Durocher! Pihenni jött ide, nem azért, hogy a lányomról gondoskodjék.

- Jól érzem magam a lányával.

- Nem erről van szó.

- Nem? - kérdezte Claire mézesmázosan. - Akkor miről, Mr. Alexander?

- Ha szükségem van valakire, aki vigyáz a gyermekemre, akkor nem szorulok idegenekre. És még valami! A lakosztályában nincs páncélkazetta a falban. Bár az alkalmazottaira tökéletesen megbízhatóak, azt javaslom, hogy az ékszereit tegye be az irodai páncélszekrénybe, amikor nem viseli őket. A szálloda vezetősége nem vállal felelősséget a szobákban hagyott értéktárgyakért.

Claire felnevetett, és Zachary orra alá tartotta karkötős kezét.

- Erre gondol?

Alighanem olyan gazdag, hogy szeme sem rebbenne, ha néhány gyémántot véletlenül lehúzna a vécén. Az persze az Ő dolga, csak engem hagyjon ki belőle, gondolta Zachary.

- Ahogy óhajtja, Miss Durocher! - mondta fennhangon. - De ne felejtse el, hogy csak magának származhat kára belőle!

Úristen! - gondolta Claire, miközben Zachary Alexander után .nézett. Ez az ember hidegebb, mint odakint a levegő, és a tetejébe még örült is. Bár valószínűleg nem minden vendéggel bánik így, különben nem lenne ennyire sikeres a háza.

Claire vacsora közben lopva figyelte a férfit. Néhány asztallal távolabb ült töle, így nem hallhatta, mit mond, azt viszont jól látta, hogy mindenkit elbűvöl a mosolyával és a természetes kedvességével..

Claire-nek furcsa érzései támadtak. Zachary Alexander végül is nem több egy idegennél, és az is marad a számára, mégis nagyon bántotta az elutasítása, mert ez megint a gyermekkorát juttatta eszébe.

Sietve levette róla a szemét, és elszántan a vele egy asztalnál ülőkre figyelt. Nem azért utazott ilyen messzire, hogy egy férfi elrontsa az üdülését. Ha az uraság nem lesz udvarias vele, és nem tudja megbocsátani neki, hogy bután viselkedett a bejelentkezéskor, akkor majd ezentúl tudomást sem vesz a létezéséről. Már ha sikerül...

Merthogy a szálloda tulajdonosa sajnos nem az a férfi, akit könnyű lenne levegőnek nézni. És ezt nemcsak ő gondolta így. Vacsora után Zachary Alexander sorra odament az asztalokhoz, és megkérdezte a vendégeket, meg voltak-e elégedve a menüvel. A férfiak elismerő szavakat mondtak neki, az egyedülálló nők viszont leplezetlen sóvárgással méregették. Csábosán mosolyogtak rá, és mintha csak véletlenül történne, állandóan megérintették a kaiját, amit ő tudomásul vett, de senkiben sem keltett csalfa reményeket. Végül Claire asztalához is odalépett, de rá pillantást sem vetett.

Szóval kedves is tud lenni, állapította meg magában a fiatal nő bosszúsan, csak éppen velem nem akar az lenni. De én, ha addig élek is, elérem, hogy megváltozzon a véleménye. Még

karácsony előtt be fogja látni, hogy Claire Durocher nem az az önző, buta teremtés, akinek ő tartja. Mire elhagyom Topáz Valleyt, tisztelni fog, esetleg csodálni, sőt talán még sajnálni is fogja, hogy elutaztam!

3. FEJEZET

Mélyen és sokáig kellett volna aludnia, hiszen nagyon elfáradt a hosszú úttól, és még nem szokta meg a kilenc órás időeltolódást. A hálószobájában kellemes meleg volt, Claire mégis már napfelkelte előtt felébredt. És miért? Azért, mert Zachary Alexander az este kis híján megcsókolta.

Kis híján...

Claire kiügyeskedte, hogy egyszerre lépjen ki a szállodából Zacharyvel. És mivel közvetlen szomszédok voltak, a férfinak nem maradt más választása, haza kellett kísérnie.

- Vigyázzon, nehogy elcsússzon! - figyelmeztette, miközben lementek "á"lépcsőn. - Csupa jég minden.

Nem csoda! A szél már nem fujt olyan erősen, de a levegő még mindig jéghideg volt. Claire bokáig érő, prémes kabátot viselt, mégis fázott. Felhajtotta a gallérját, és szemügyre vette kísérőjét. Úgy tűnt, hogy neki meg sem kottyan a hideg. Kifürkészhetetlen arccal ment mellette, és úgy sietett, hogy Claire csak nagy nehezen tudott lépést tartani vele.

- Kitűnő volt a vacsora - jegyezte meg.

- Igen, az.

- A fogolysült különösen ízlett.

- Örülök.

Claire megcsúszott, de sikerült megőriznie' az egyensúlyát.

- A lámpafüzérek a fákon... igazán szépek.

A férfi dünnyögött valamit, aztán még csüggedten fel is sóhajtott. Claire-nek egyszeriben elfogyott a türelme.

- Miért van az, hogy a többi vendéggel fesztelenül társalog, hozzám viszont alig-alig szól, Mr. Alexander? Ennyire taszítom?

A férfi tetőtől talpig végigmérte.

- Semmiféle érzelmeket nem táplálok maga iránt, Miss Durocher. Se jót, se rosszat.

Claire felnevetett.

- Kanadában pedig piros hó esik.

- Azt akarja mondani, hogy hazudok?

- Lehet. Lehet, hogy fél tőlem.

Most Zachary nevetett fel, de olyan gúnyosan, hogy Claire összerezzent.

- Miért félnék magától?

- Mert veszélyes vagyok a lelki békéjére - felelte Claire. - Megkérdőjelezem a mindenhatóságát, és legfőképpen magamra vonom a figyelmét. Úgy tesz, mintha észre sem venne, közben pedig egész idő alatt engem figyel. Mint egy lepke, amit menthetetlenül vonz a fény.

A férfi nevetése ezúttal őszintének hangzott.

- Ezt mind csak maga képzeli, Miss Durocher.

- Ez is! Én Miss Durocher vagyok magának, az összes többi vendéget viszont a keresztnevén szólítja.

- Maga pedig Mister Alexandernek szólít engem - vágott vissza Zach gúnyosan. - Ez azt jelenti, hogy én is vonzom magát, menthetetlenül, mint lepkét a fény?

Időközben odaértek a házhoz. Claire megcsúszott a jeges lépcsőn, és majdnem elesett. Mivel azonban Zachary Alexander alapvetően úriember volt, természetesen elkapta. Nem szívesen tette azonban, ami abból is kiderült, hogy azonnal eltolta magától. Ettől aztán mind a ketten elveszítették az egyensúlyukat, és az út mellett felhalmozott hókupacban kötöttek ki.

A földet érés kicsit sem fájt, mert a hó egészen puha volt, és simogató, fehér felhőtakaróként vette körül őket. A férfi megpróbált feltápászkodni, ám bármenynyire igyekezett is, nem járt sikerrel.

- Tudom, hogy szándékosan csinálta! - morogta dühösen.

Claire, aki eddig kuncogott, most csodálkozó képet vágott.

- Már hogy csináltam volna szándékosan? Maga nagy és erős, én pedig csak gyenge nő vagyok. Hízelegni akar nekem, Zachary?

Olyan szorosan feküdtek egymás mellett, hogy Claire az arcán érezte a férfi leheletét, és látta, hogy amaz az ajkát nézi. Hirtelen különös vágy kerítette hatalmába. Ebben a pillanatban szívesen megbocsátotta volna a szálloda tulajdonosának tüskésségét, és talán meg is mutatná neki, hogy ő is sebezhető, ha a férfi a gyengédségnek legalább halvány jelét adta volna.

Ő azonban semmi ilyet nem tett, inkább feltápászkodott.

- Tartalékolja a mesterfogásait egy másik bolondnak! - mondta gorombán, - Nálam semmire nem megy velük.

- Én csak vicceltem, hogy az ördög vinné el! Ez elegendő ok arra, hogy itt hagyjon halálra fagyni? Ugye az még magától sem telik ki?

A férfi dühösen fújtatott. Talán azon tűnődik, gondolta Claire, hogy eltemessen-e a hóba, hátha senki nem talál rám tavaszig. De aztán Zachary kelletlenül lehajolt, és felhúzta a hóból, ám olyan hirtelen, hogy egymásnak ütköztek.

Örökkévalóságnak tant az a pár pillanat, amíg olyan közel álltak egymáshoz, hogy Claire még a vastag kabáton keresztül is hallani vélte a férfi szívdobogását. Vagy a saját szíve zakatolt olyan őrülten? Mert Zachary Alexander ilyen közelről még vonzóbb volt.

Biztosan élvezném, ha megcsókolna, álmodozott Claire, és odabújt hozzá. Az ajkuk majdnem összeért, szinte már ajkán érezte a férfi száját, és felemelte a kezét, hogy megsimogassa az arcát.

A gyanakvó természetű Zachary azonban felismerte a veszélyt, és sietve hátrább húzódott.

- Minek kellett eljönnie ilyen messzire? Miért nem maradt Svájcban? Minél messzebb lenne innen, annál jobb volna.

Claire összerezzent.

- Igazából mi baja van velem?

A férfi elpirult.

- Mintha nem tudná! Tartsa magát távol tőlem, különben megkapja, amire vágyik! - mondta mogorván, aztán felsietett a lépcsőn.

Mit sem törődve a jéggel, kettesével szedte a lépcsőfokokat, és beviharzott a házba, mintha a végzete elől menekülne...

Az éjjeliszekrényen álló óra fél hetet mutatott. Claire felkelt, pongyolába bújt, és átment a nappaliba. A kandallóban már leégett a fa, de még parázslott annyira a tüz, hogy csak újabb hasábokat kelljen ráraknia. Utána bekapcsolta a rádiót, és kávét tett fel, majd beállt a zuhany alá.

Amikor háromnegyed óra múlva visszament a nappaliba, a kandallóban barátságosan duruzsolt a tűz, és a levegőben teijengő kellemes illat elárulta, hogy kifőtt a kávé. Claire töltött magának egy csészével, aztán az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt, és kinézett.

- Gyönyörű! - suttogta álmélkodva.

A felhők elvonulták, és most halvány rózsaszínben játszott az égbolt. A háznak ez az oldala a befagyott tóra nézett. A nap még csak felkelőben volt, de a keleten emelkedő hegyek csúcsait már megfestette. Mivel az éjszaka esett még néhány centiméter hó, lábnyomokat sehol nem lehetett látni. A lány csak most fedezte fel, hogy a tóparton üvegfalakkal körülvet, úszómedence áll.

Két keze közé fogta a kávéscsészét, és boldogan felsóhajtott. Ez az, amit keresett. Ilyen félreeső, békés, érintetlen, vad szépségében kissé félelmetes téli vidékre vágyott.

A szomszédban hirtelen kinyílt egy ajtó, és Zachary Alexander lépett ki a házból. Claire a függöny mögül figyelte, hogy lesétál a medencéhez, és leveszi róla a védőtetőt. Pára csapott fel, és felhőként megült a levegőben. A férfi hőmérőt húzott ki a vízből, megnézte, majd elégedetten visszatette, és ismét letakarta a medencét. Egy darabig még ott állt, háttal a háznak, és végigpillantott kis birodalmán.

Vastag, keskeny piros csíkkal díszített fekete pulóvert, alatta hófehér inget viselt, ami még jobban kiemelte a barnaságát. Szűk, fekete nadrágja megmutatta, hogy nagyon izmos a Iába.

Amikor hanyagul kisimított egy hajtincset az arcából, és megfordult, Claire sietve elbújt a függöny mögé. Zach azonban nem az ő ablakát nézte, hanem a lányát, aki éppen ekkor lépett ki a házból pizsamában és csizmában.

Claire nem hallotta, mit mondott a férfi a gyereknek, de az nyilvánvaló volt, hogy nem akar odakint beszélgetni vele. Beterelte a házba, és becsukta a bejárati ajtót. Kicsit később egy másik is becsapódott a házban. Aztán hangok hallatszottak. Melanie kiabált, az apja viszont nyugodt

hangon beszélt. Pár perccel később ismét kilépett a szabadba, ezúttal az elülső ajtón. Szemlátomást megviselte a veszekedés, mert lehajtott fejjel lépkedett.

Claire hirtelen megsajnálta, amin maga is elcsodálkozott. Zachary Alexander szemlátomást nagyon szereti a lányát, de mintha nem tudná, hogyan kellene viselkednie vele. Ami egyébkent tökéletesen érthető, elvégre nehéz egyedül nevelni egy gyereket, főleg egy serdülő lányt. Melanie valószínűleg azt sem tudja, gyerek-e még, vagy már felnőtt. Talán jót tenne neki, ha elbeszélgetne egy nővel.

Claire hirtelen ötlettel magára kapta az anorákját, kiment, és bekopogtatott a szomszédba.

- Mit csinálsz ma? - kérdezte, miután Melanie ajtót nyitott. - Megmutatnád nekem, hol vannak a legjobb sípályák?

Tíz perc múlva együtt indultak reggelizni a szállodába.

- Maga irtó jól öltözik, és a haja is klassz jegyezte meg a kislány csodálattal. - És úgy beszél, mint a filmekben a francia nők. Nem értem, miért kér tőlem segítséget. Nem hiszem, hogy bármit is tanulhatna tőlem, amikor már mindent tud.

- Mindent azért messze nem, kicsim. Azt viszont észrevettem, hogy te sokszor vagy szomorú. Az előbb is az voltál.

A kislány elhúzta a száját.

- Megint veszekedtem a papával. Már napok óta ez megy, mert én bentlakásos iskolába szeretnék menni, ő meg nem enged el, hogy mindig rajtam tarthassa a szemét.

- De hát ez így van rendjén. A legtöbb apa félti a lányát.

- Tizenhárom éves korában magának is voltak ilyen gondjai?

Claire-t felkészületlenül érte ez a kérdés.

- Az én apám... nem élt velünk. Nekem csak mamám volt.

- Ó! - nézett fel rá Melanie félénken. - Sajnálom, ha rosszat mondtam.

- Semmi baj. Apa nélkül nőttem fel, ahogyan neked sajnos a mamád nélkül kell felnőnöd. - Claire átkarolta az elszontyolodott kislányt. - Nagyon hiányzik?

- Igen, főleg karácsonykor.

- Biztosan te is nagyon hiányzol neki, és szeretne veled lenni.

- Komolyan ezt gondolja?

- A legkomolyabban! Nincs olyan anya, aki önként elhagyná a gyermekét.

Ez persze nem igaz. Ha az lenne, akkor neki nem olyan lett volna a gyerekkora, amilyen volt. Claire azonban okosabbnak találta, ha ez egyszer nem egészen őszinte a kislányhoz, már csak azért sem, hogy az arcán ott maradhasson az a sugárzó mosoly, amely éppen megjelent rajta.

Szinte naponta érkeztek új vendégek, és egyre közeledett a karácsony, úgyhogy Zachnek alig volt szabad ideje. Már csak ezért is hálásnak kellett volna lennie, hogy akadt valaki, aki törődik a lányával. Öt mégis majd szétvetette a düh. Ha végre együtt lehetett kicsit vele, az csakis

Claire-ről beszélt, és valósággal istenítette. Claire szerint... Claire azt mondta... Claire tudja... Ő ismeri...

Istennek hét nap kellett ahhoz, megteremtse a világot, ennek a francia nőszemélynek viszont öt is elég volt, és máris mindent a feje tetejére állított!

- Az idegeimre megy! - fakadt ki Zach egyik nap MacLeodnak.

- Tiszta képlet. Megveszel érte, csak a büszkeséged nem engedi, hogy ezt beismerd - felelte öreg barátja.

Erről persze szó sincs, gondolta a férfi. De még ha igaz volna is, felelőtlenség lenne tőle, ha magához akarna kötni egy olyan nőt, mint Claire Durocher. Azt pedig semmiképpen sem fogja ölbe tett kézzel nézni, hogy összezavarja a lánya életét.

Ezért aztán december huszonharmadikán reggel elbújt az előcsarnokban álló hatalmas pálma mögé, amikor meglátta, hogy Mel és Claire elmélyülten beszélget, útban a szálloda felé. Miért ajándékozott meg a lánya ilyen könnyedén a bizalmával egy idegent?

Zacharyt egyszeriben nagyon is ismerős érzés kerítette hatalmába. Igen, féltékeny, mégpedig azóta, amióta Claire belépett Melanie életébe. Már csak az a kérdés, hogy kire: a francia nőre vagy a lányára.

Ugyan már, ez nevetséges! Majd bolond lesz arra vesztegetni az idejét, hogy ezen tépelődjön.

Claire és Mel éppen feljött a lépcsőn, és úgy kuncogtak, mint a gyerekek.

A kislányon bélelt félkabát és hosszú szárú csizma volt, a svájci hölgy pedig olyan kecsesen lépdelt csinos ruhájában, mint egy táncosnő.

Zach utálta magát azért a kicsinyességért, amelyet Claire Durocher váltott ki belőle. Igen ám, de rá mikor nézett Mel utoljára ilyen csodálattal, iránta mikor mutatott ilyen őszinte érdeklődést?

Amikor Claire észrevette, csengő hangon üdvözölte, mintha csak mindennapos dolog volna, hogy felnőtt férfiak cserepes növények mögött bújócskáznak.

- Jó reggelt! - köszönt vissza Zach.

Igyekezett hűvösen és udvariasan válaszolni, de végül elutasító és sértett lett a hangja. Soha nem volt sem önző, sem irigy, most mégis pontosan tudta, miért öleli látványosan magához a lányát.

- Szervusz, drágám! Szerettem volna veled reggelizni, de későn jöttél, és most már mennem kell dolgozni.

Mel kibontakozott az apja öleléséből.

- Nem baj, majd Claire-rel eszem.

Az apja kényszeredetten elmosolyodott.

- Talán jobb is így. Mindjárt ott kell lennem az istállóknál, mert MacLeoddal találkozom. Ebéd előtt viszont síelhetnénk együtt.

- Együtt? Mármint Claire, te meg én?

A férfi egyre rosszabbul érezte magát a bőrében.

- Ahogy akarod.

Claire Durocher átható pillantást vetett rá.

- És maga? Maga mit akar, Mr. Alexander?

Sötétkék síruhája és türkizszínű garbója mellett valósággal elefántcsontszínben tündökölt a bőre. Sűrű, sötét haja pedig fénylett, akár a selyem.

Nagyon rég volt már, amikor utoljára megsimogattam egy nő haját, állapította meg magában a férfi, már nem először az utóbbi napokban, de ezúttal is sietve más irányba terelte a gondolatait.

- Nem szeretném a nyakukba varrni magam - mondta Claire, miután Zachary nem válaszolt a kérdésére.

- Nem is varrod - szólt közbe Melanie. - Apa és én bármikor síelhetünk együtt.

- Akkor te igazán boldognak mondhatod magad. - Claire kisimított egy tincset a kislány arcából. Zach önkéntelenül megnézte magának finom, ápolt kezét. - A legtöbb apának alig jut ideje a lányára.

Mel kérlelően nézett Zachre.

- Mondd meg neki, apa, hogy velünk jöhet!

A férfi, más választása nem lévén, megvonta a vállát.

- Persze hogy jöhet - válaszolta, az ízléséhez képest túlságosan is szívélyesen. - Tizenegykor találkozunk a sífelvonónál.

- Nagyszerű! - felelte Claire, majd az étterem felé bökött a fejével. - Egy kávét sem iszik meg velünk, Mr. Alexander? Mel és én is nagyon örülnénk.

„Mel és én is nagyon örülnénk!" Ki is itt a betolakodó?

A férfi lenyelte a dühét, és a karórájára pillantott.

- Pár percem még van.

- Miért szólítja apát Mr. Alexandernek? - kérdezte Mel, miután leültek az étteremben. - Mindenki más Zachnek hívja.

Claire két keze közé fogta a csészéjét, és áthatóan nézett a férfira.

- Mert ő Miss Durocher-nak szólít engem.

A kislány szemrehányó pillantást vetett az apjára.

- Mondd már, apa!

- Mit mondjak? - Zach szemlátomást kellemetlenül érezte magát. Zavartan kavargatta a kávéját, noha sem tejet, sem cukrot nem tett bele.

- Azt mondd, hogy nyugodtan hívhat Zachnek! És akkor te is Claire-nek szólíthatod.

- Hát persze - mondta a férfi egy beszélő papagáj hangján. - Nos... Claire, mi indította arra, hogy Topáz Valleybe jöjjön? Európaiak nemigen utaznak el ilyen messzire, maga ráadásul kőhajításnyira lakik a világ legjobb sípályáitól.

Claire megvonta a vállát.

- Levegőváltozásra volt szükségem, és egy idő után még St. Moritzra is rá lehet unni.

- Szóval a változatosság kedvéért eljött Észak-Amerikába, és elvegyült az egyszerű nép között - jegyezte meg a férfi gúnyosan, amiért komor pillantást kapott jutalmul a lányától.

- Nem, Zachary. Mást kerestem, és azt hiszem, megtaláltam.

A férfinak kicsit sem tetszett, hogy egyszeriben különös bizsergést érzett. Nem kedveli ezt a nőt, és nem is bízik meg benne. Butaságokkal tömi tele Mel fejét, a gyerek pedig máris majmolja. Amikor iszik, ugyanúgy eltartja a kisujját a csészétől, mint ő, és ugyanolyan finomkodva törölgeti a száját a szalvétájával. Már csak az hiányzik, hogy franciául beszéljen!

Ezeket a gondolatait MacLeoddal is megosztotta, amikor tíz perccel később találkoztak az istállónál. Utána kiselőadást kellett végighallgatnia arról, hogy egy kislánynak női mintaképre is szüksége van.

És erről pont olyasvalaki oktatja ki, akinek sosem volt felesége, nemhogy gyereke!

- Sokkal rosszabb is lehetne a helyzet - jegyezte meg végül MacLeod. - Ha mondjuk Mel egy fiúval lógna állandóan. Akkor aztán volna miért aggódnod. Vagy te talán soha nem hemperegtél egy csinos leányzóval a hóban, hogy megállapítsd, miből mennyi van a ruhája alatt?

De igen, legutóbb éppen a múlt héten, gondolta Zach, miközben bosszankodva érezte, hogy elpirul. Hempergett a hóban, és megállapította, hogy Claire Durocher ruhája alatt pontosan az és annyi van, aminek és amennyinek lennie kell. Talán ezért csókolta meg kis híján.

- Foglalkozz inkább azzal, amiért a fizetésed kapod, MacLeod! - mondta ingerülten, aztán dühösen elsietett, mielőtt még olyasmit mondott volna, amit később biztosan megbánna.

Claire megállt egy magaslaton, hogy bevárja Melanie-t, és közben a síbotjaira támaszkodott, és a kilátást élvezte. Körülötte mindenütt hegycsúcsok törtek a végtelen, kék ég felé. Idefentről játék házikónak tűnt a szálloda. A levegő olyan tiszta volt, hogy még innen is látni lehetett a tavon korcsolyázó parányi alakokat.

- Mindjárt tizenégy óra, Claire - mondta Mel, miután lefékezett mellette. - Menjünk a felvonóhoz, különben apa még utánunk küldi a hegyi mentőket! Attól meg mindig irtó dühös lesz, ha feleslegesen riasztja őket. Na, ki ér oda előbb?

Claire követte a kislányt, aki remekül síelt, és léccel a lábán egyáltalán nem úgy mozgott, mint egy nyakigláb bakfis.

Zachary már a síliftnél várta őket, de nem volt egyedül. Melanie elragadtatottan felsikoltott, és az apja mellett álló férfi nyakába vetette magát.

- Mégis eljöttél? - kiáltotta.

- Úgy tűnik. - A férfi a kislány szemébe húzta a sapkáját. - Talán azt hitted, kihagyom Kanada legfinomabb sült pulykáját?

- De hát úgy volt, hogy már múlt hét végén itt leszel!

A férfi a helyére igazította Mel sapkáját, aztán puszit nyomott az orrára.

- Tudom, kicsim, de sajnos közbejött valami. Most viszont itt vagyok, és majd mindent pótolunk.

A magas, de Zachnél valamivel alacsonyabb férfi haja világosbarna, szeme kék, arca kedves és nyílt volt. Miután futó pillantást vetett Claire-re, felvonta a szemöldökét.

- És ki ez a másik csinos hölgy, Miss Alexander? - kérdezte Meltől.

- Claire a neve. Francia, de tud angolul, és a barátnőm. - Claire elpirult, miközben Melanie kedvesen bemutatta. - Ő pedig Eric Baxter, a legeslegjobb ember a világon.

Zachary Alexander sötétkék szeme másodpercekig megbántottságról árulkodott, és Claire őszintén megsajnálta.

- Melanie azt elfelejtette megemlíteni, Claire, hogy Eric a bácsikája, a néhai feleségem bátyja. Miss Durocher pedig a szálloda vendége, és most ö lakik ott, ahol te szoktál, Eric.

Eric Baxter hanyagul végigmérte Claire-t.

- Tudom, már hallottam. Örülök, hogy megismerhetem, Claire.

Zachary bosszúsan összeszorította a száját, aztán az órájára nézett.

- Már csak annyi időm van, hogy egyszer lemenjek a pályán. Mindjárt dél, és ebéd előtt még be kell néznem a konyhára.

- Miért nem mész a felvonóval? - kérdezte Melanie. - Nélküled is visszatalálunk.

- Jól van. A szállodában találkozunk - vonta meg Zach a vállát, és elindult.

- Menjünk már! - türelmetlenkedett Mel.

Claire azonban nem tudta levenni a tekintetét a férfiról, aki síléceivel a vállán, már-már szánni valóan magányosan baktatott a felvonóhoz.

- Menjetek nélkülem! - mondta a kislánynak. - Elfáradtam, inkább lemegyek az édesapáddal.

Még éppen sikerült elkapnia a Zach melletti ülést. Néhány másodperc múlva már a levegőben voltak. A férfi a homlokára tolta a sízemüvegét, és úgy nézett Claire-re, mint aki azt akarja megtudni, miért jött utána. Ő azonban kivételesen adós maradt a magyarázattal. A metsző hidegben majdnem megfagyott, a széltől könnyes lett a szeme, Zach közelsége mégis melegséggel töltötte el.

4. FEJEZET

Claire még azon gondolkodott, mivel törhetné meg a kínos csendet, amikor Zachary végre megszólalt.

- Utólag bánni fogom, mégis megkérdezem, mi történt. Hogyhogy nem Mellel és Erickel ment vissza?

Claire lázasan törte a fejét. Mit hazudjon? Hogy szorít a cipője, vagy azt, hogy túl veszélyesnek találta a pályát? Egyik átlátszóbb magyarázat, mint a másik. Igazat viszont semmiképpen sem mondhat. Egy hete sem ismeri még Zachary Alexandert, de azt már kiderítette róla, hogy nagyon büszke. Biztosan nem tart igényt a sajnálatára.

- Attól féltem, hogy zavarok - felelte végül. - Nem akartam én lenni a harmadik kerék a kocsin. Ugye így mondják angolul?

A férfi váratlanul nagyot nevetett.

- Nem a harmadik, hanem az ötödik kerék, de azért értem, mire gondol. Mel isteníti Ericet, és amikor itt van, akkor csak Ö létezik a számára. Nemcsak a bátyjának tekinti, akire mindig is vágyott, hanem rajong érte, és felnéz rá. Igaz, akinek olyan a képe, mint egy filmcsillagnak, imádja a gyors kocsikat, és még laza fickó is, az könnyen elbűvöl egy kamaszlányt.

- Akkor sem ő az apja. Maga az, akire Melanie bármikor számíthat.

- így igaz - válaszolta Zach szárazon. - Unalmas vagyok, de megbízható.

Nem igaz, hogy unalmas, gondolta Claire. Kedves, szórakoztató, okos és...

nagyon érzéki. A tűz, ami benne lobog, engem is megégetett már, pedig elszántan védekeztem ellene. A sógorának talán megnyerőbb a modora, de ő az a fajta ember, akinek állandóan közönségre van szüksége. A nők már rég elfelejtik Eric Baxter nevét, amikorra csak félig-meddig is sikerül megfejteniük Zachary Alexandert.

Ezt esetleg majd meg is mondja neki, mielőtt elutazik. De csak akkor, ha a férfi is hajlandó lesz őt jobban megismerni, és belátja, hogy nem az a gazdag, önző, unott nagyvilági nő, akinek ő tartja.

- Nem könnyű egyszerre apának és anyának is lenni - jegyezte meg fennhangon.

Zach futó oldalpillantást vetett rá.

- Tapasztalatból beszél?

Claire megrázta a fejét.

- Nem, még nem voltam férjnél.

- Manapság már nem feltétlenül kell férjhez mennie egy nőnek, ha gyereket akar szülni.

- Én nem így gondolom - jelentette ki Claire. - Nem érem be félmegoldásokkal, és ezt a gyerekemtől sem várnám el.

- És ha nem lenne más választása? Ha az egyik szülő meghal, mint az én feleségem, vagy egyszerűen lelép?

- Akkor természetesen egyedül kell boldogulnia annak, aki a gyerekkel marad, habár...

- Habár? - sürgette a férfi a folytatást. - Habár ez csak szükségmegoldás?

- Habár egy egyedülálló férfinak nagyon nehéz lehet felnevelnie egy kislányt.

- Arra akar célozni, hogy csődöt mondtam apaként?

Claire kihallotta a kérdésből az ellenségességet. Gondolhatta volna, hogy ez a jó fülű férfi a halvány célzást is el fogja érteni. Lassan feléje fordult, és a szemébe nézett.

- Talán arra céloztam - felelte.

Zach hangosan kifújta a levegőt a tüdejéből.

- Milyen téren mondtam csődöt? Vagy ezt azért még nem sikerült kiderítenie röpke egy hét alatt?

- Melanie viselkedése nem olyan nőies, mint amilyennek lennie kellene.

- Mit akar ezzel mondani? Hogy nem olyan, mint maga? - gúnyolódott a férfi.

- Valóban nem olyan, és...

- Nem csoda! Ő nem aranykanállal a szájában született, és nem abban a hitben nevelkedett, hogy a többi ember csak azért van a világon, hogy kielégítse az ő vágyait és kívánságait.

- Én azt akartam mondani, hogy nem is kell olyannak lennie, mint én vagyok. Senkihez nem kell hasonlítania. Legyen csak önmaga! Ami pedig az én gyerekkoromat illeti, nem ismer elég jól ahhoz, hogy ítélkezzen felettem, Zachary.

- Azonnal észreveszem, ha valakit félreneveltek.

Claire nagyot sóhajtott.

- Mit tegyek, hogy megváltozzon rólam a véleménye? Talán sikáljam fel a padlót? Kérjek bocsánatot, mert fáradt és ingerült voltam, amikor nem akartam elfogadni, hogy nem költözhetem be a lefoglalt lakosztályomba? Jól van, ezennel megteszem. Ezer bocsánat! - Claire megragadta a férfi kesztyűs kezét, és csókot nyomott rá. - Ha elérnem innen, a lábát is megcsókolnám, de most ennyivel kell beérnie.

Zachary meglepő módon nem húzta el a kezét, hanem Claire álla alá nyúlt, és maga felé fordította az arcát.

- Nem kell mindjárt átesnie a ló túlsó oldalára - mondta halkan, és mélyen a lány szemébe nézett. - Általában nem szoktam hegyi beszédet tartani a vendégeimnek, de maga... - A férfi pillantása Claire szájára siklott. - A megjegyzéseivel. ,.

- Igen? - suttogta Claire.

Fel nem foghatta, hogyan sikerül Zachnek egyetlen pillantásával, egyetlen érintésével, annyira összezavarnia, mint soha másik férfinak még. Csak ránéz, és ő máris elolvad. Arra vágyik, hogy ajkán érezhesse az ajkát.

Zachary távolabb húzódott tőle.

- Melnek természetesen hiányzik az édesanyja, ahogyan nekem is hiányzik a feleségem. Annyira beképzelt azonban nem vagyok, hogy azt higgyem, ezt senki nem veszi észre. És olyan büszke sem, hogy ne fogadjam el a közeli barátaink tanácsait. Csakhogy maga nem a közeli barátunk. Ez minden.

- És ha a lánya mást gondol erről? Ha olyasmiket kérdez tőlem, amiket magától nem kérdezhet meg? Akkor ne válaszoljak neki?

A férfi dühösen rácsapott a széke karfájára.

- Azt nem mondtam, de az volna a legjobb, ha nem bátorítaná.

- Miért?

Időközben majdnem leértek. Zachary kezébe vette a síbotjait.

- Azért, mert egy hét múlva elutazik. Egy hónap múlva csak egy név lesz a sok közül a bejelentőkönyvünkben. Egy év múlva már az arcára sem emlékszünk majd. Egyszóval hamar el fogjuk felejteni.

Darcy, aki a szálloda lakóinak szórakoztatásáért felelt, délutánra korcsolyázást és tréfás vetélkedőket szervezett a felnőtteknek meg a gyerekeknek, de a kicsik kutyaszánozhattak is. Ha ideje engedte, ilyenkor Zach is csatlakozott a vendégekhez, akik elvárták tőle, hogy foglalkozzon velük, de ő is élvezte ezeket a pihentető órákat. Rendes körülmények között.

Csakhogy semmi nem haladt a régi kerékvágásban, amióta Claire megérkezett. Ha a közelében volt, Zachary ügyetlen kezdőnek érezte magát, aki sem önmagát, sem az alkalmazottait nem képes kézben tartani, és neki mindenre szüksége volt, csak erre az érzésre nem.

Claire mindenbe beleüti az orrát, és ha szól hozzá, mint a sífelvonón is a múltkor, akkor meg olyan szemrehányóan néz rá, hogy tökfilkónak érzi magát, és az egészben az a legrosszabb, hogy nem tudja, miért.

Különös érzéseit azonban nem akarta megfejteni. Egyszerűbb, ha azzal intézi el a dolgot, hogy mindez csupán foglalkozási ártalom. Mindig vannak nehéz vendégek, és most éppen Claire Durocher az.

Azt hitte, okosan sikerült meggyőznie magát, de csak addig, amíg meg nem látta, hogy Claire és Eric együtt korcsolyázik. Éppen hazafelé tartott, hogy lezuhanyozzon és átöltözzön vacsorához, amikor felfedezte őket a tó jegén. Sógora átkarolta Claire derekát, ő pedig úgy nézett fel a férfira, mint a legtöbb nő. Mintha álmai lovagját találta volna meg. Zach hallotta a kacagását, és látta, hogy megfogja Eric kezét.

Mint mostanában oly sokszor, megint azon kapta magát, hogy egy fa mögé bújik, és onnan figyeli a lányt. A nap éppen lebukott a hegyek mögé, az alkonyat narancsvörösre festette a jeget, és megnyúltak az árnyak.

Zach megpróbálta elhitetni magával, hogy ő most csak azért ál) itt, mert tudni akaija, jól érzik-e magukat a vendégei. A legtöbben a part közelében köröztek, csak Eric és Claire merészkedett be a jég közepére. Mel meg egészen egyedül van. Bolond ez az Eric? Hát nem tudja, milyen sokat jelent Melnek, hogy végre megjött? Claire érdeklődése is hamar lelohadt a kislány iránt. Elfelejtette Melanie-t, amint Eric megérkezett.

Zach kilépett a fa mögül, és elindult a lánya felé, aki Claire-t és Ericet nézte. Magányosnak és elhagyatottnak tűnt, ahogy ott álldogált a parton.

- Szia, kicsim! Miért nem mutatod meg a többieknek, hogyan kell korcsolyázni?

A kislány vállat vont.

- Unalmas. Mindig ugyanolyan.

Unalmas. Újabban túl gyakran hallja a szájából ezt a szót.

- Mióta unalmas a karácsony, Mel?

A gyerek fintorgott.

- Nemcsak a karácsony, apa. Miért nem engedsz el egy bentlakásos iskolába?

- Mert hiányoznál.

- Igazán? Úgy csinálsz, mintha mindig mellettem lennél, amikor szükségem van rád.

Minden gyerek ilyen, vagy csak az ő lánya kegyetlen?

- Én veled vagyok, amikor csak tehetem, Mel, te viszont az utóbbi időben mintha nem igazán akarnál kettesben lenni velem. Ma reggel is, amikor síelni hívtalak, ragaszkodtál hozzá, hogy Claire is velünk jöjjön.

A gyerek hirtelen elsírta magát. Az apjának ez már sok volt.

- Légy okos, drágám! - kérte, miközben kézen fogta, és elindult vele vissza a házhoz. - Eric nem az egyetlen férfi, aki szívesen foglalkozik egy szép lánnyal. Mi lenne, ha ma az öregeddel vacsoráznál? Roberto ünnepi lakomát készít, már a karácsony jegyében.

- Biztosan csak idegesítene egy unalmas és csúnya gyerek - mondta Mel, és megint elsírta magát.

- Te sem unalmas, sem csúnya nem vagy, hanem az én szép kislányom.

Mel kiszabadította magát az ölelésből.

- Akkor sem vacsorázhatom veled. Nincs mit felvennem.

Zach elnevette magát.

- A nők mindig ezt állítják, aztán mégsem járnak meztelenül. Tudod, mit? Zuhanyozz le, én meg addig kiválasztok neked egyet a ruháid közül.

- Apa, te nem értesz a női ruhákhoz, meg úgy általában a nőkhöz se.

A férfi barackot nyomott a lánya fejére.

- Köszönöm a bizalmat, kicsim. Menj zuhanyozni, a többit pedig bízd rám! Megígérem, hogy ma este elbűvölő leszel.

Mel hitetlenkedve nézett az apjára. Zach erősen remélte, hogy sikerül beváltania az ígéretét, mert a lányának valójában igaza volt. Ami a nőket illeti, mi tagadás, kijött a gyakorlatból. De most az egyszer, ha beleszakad, akkor is Claire segítségét,fogja kérni.

Visszament a tóhoz, ahol a sógora és Claire éppen kijött a partra. Eric lerogyott egy padra.

- A kicsike meg hova lett?

Zachnek csak nehezen sikerült uralkodnia magán.

- Amennyiben Melre gondolsz, akkor hazament.

- De hát miért? Megmondtuk neki, hogy váljon meg berniünket, mert nemsokára visszajövünk.

- Talán nem volt kedve ahhoz, hogy itt fagyoskodjon, és olyanokra várjon, akik nem igazán vágynak a társaságára.

Az önmagától eltelt Eric észre sem verte, hogy megfagyott a hangulat, Claire azonban, aki éppen a korcsolyacipőjét vette le, kérdő pillantást vetett Zaehre.

- Igaz, kutya hideg van - mondta Eric. - Ki iszik meg velem egy grogot a bárban?

Zach tudta, hogy a kérdés Claire-nek szólt.

- Nekünk más dolgunk van - közölte, és megfogta Claire karját, aki felhúzta a szemöldökét, de nem kérdezett semmit, hanem hagyta, hogy a férfi magával vonszolja.

Csak akkor szólalt meg, amikor már hallótávolságon kívülre értek.

- Valami baj van Melanie-vel?

- Igen, és maga az oka.

- Én? De hát mi rosszat tettem?

- Mármint azon kívül, hogy hagyta egyedül ácsorogni a hidegben, miközben maga a nagybátyjával szórakozott?

- Nem így volt! Mel azt mondta, hogy inkább néz minket.

- Mert bizonyára a harmadik keréknek érezte magát, ahogy maga mondaná.

Claire döbbenten meredt Zachre.

- Igen, igen! - gúnyolódott a férfi. - A lányom még csak tizenhárom éves, de azt azért már észreveszi, ha kiutálják valahonnan.

- Ez nem tisztességes magától! - tiltakozott Claire.

- Most mindenesetre kisírja a szemét, mert az úgynevezett barátnője cserbenhagyta, sőt még a nagybátyját is elvette tőle. Egyébként fel nem foghatom, miért isteníti a lányom Ericet. - Zach kétségbeesetten csóválta a fejét. - De ez most mindegy. Másról akarok beszélni magával. Ha valóban Mel barátnője, akkor adja ennek tettekkel is a bizonyítékát!

- Tettekkel?

Időközben már majdnem odaértek a házhoz.

- Mel szomorú. Az önbizalma az utóbbi időben egyenlő a nullával. Butának és csúnyának tartja magát, és én ezt nem tudom kiverni a fejéből. Arra gondoltam, hogy magának talán sikerülne.

- Azt akarja, hogy... beleüssem az orrom a maguk dolgába?

- Igen - felelte a férfi dühösen. - Megengedem, hogy beleüsse az orrát. Most az egyszer.

Zach tudta, hogy Claire kihasználhatná szorult helyzetét, és nagyot nőtt a szemében attól, hogy nem tette meg. Különösen azért, mert fordított helyzetben ő aligha lett volna ennyire nagyvonalú.

- Mit tegyek? - kérdezte Claire.

- Megengedtem Melnek, hogy ma este velünk vacsorázzon a szállodában. Azt hiszem, szívesen eljönne, de azt állítja, nincs mit felvennie.

- És valóban nincs?

- Divatos ruhája biztosan nincs - vakargatta az állát Zach. - Utoljára az édesanyja vett neki szép holmikat, de azokat már alighanem kinőtte.

Claire-nek az arcizma sem rándult, de szemrehányó pillantása minden szónál többet mondott.

- Nehéz ügy - mondta végül.

A férfi összerezzent.

- Rendben van, megértettem. Árút kiskacsából soha nem lesz gyönyörű hattyú. Sajnálom, ha a terhére voltam. Lehet, hogy Mel át sem jön az este.

- Miket beszél?! - kiáltotta Claire. - Hogy nevezheti rút kiskacsának a lányát?

- Nem úgy értettem. Csak azt akartam mondani, hogy nem tehetünk csodát. Varázslók és tündérek csak a mesékben léteznek.

- Nem tudta, hogy én a szemfényvesztés nagymestere vagyok? Boldog örömmel átváltoztatom Melt.

Zach nem tudta, mit értett Claire szemfényvesztés alatt, de nem is akarta megtudni.

- Ezt értsem úgy, hogy segít?

Claire elmosolyodott. Mosolya versenyre kelt a napsütéssel, elviselhetőbbé tette a pillanatot, és reményt ébresztett a férfiban. Újra hinni kezdett bizonyos álmokban, amelyekről eddig azt gondolta, hogy soha nem válhatnak már valóra.

- És boldog örömmel... ütöm bele az orromat a dolgaiba.

- Akkor én most fél órára eltűnök. Elég lesz annyi?

Claire felnevetett.

- Nem, de ne zavartassa magát, mert a csoda az én lakosztályomban fog megtörténni.

- Köszönöm.

A férfi megfogta Claire kezét, de gyorsan el is engedte. Nem volt jó ötlet, hogy megérintette. Ezt már az első este és a sífelvonón is megtapasztalta, de ha a szemébe nézett, kísértésbe esett, és olyan kockázatot is hajlandó lett volna vállalni, amilyet máskor soha.

Zavartan megköszörülte a torkát.

- Az adósa vagyok.

Claire arcáról eltűnt a mosoly, és egyszeriben szomorú vonás jelent meg a szája körül.

- Semmivel nem tartozik. Abban viszont megállapodhatnánk, hogy amennyiben az este elégedett lesz Melanie megjelenésével, akkor elfelejti nekem a portán rendezett nagyjelenetemet, és ismét fehér lappal indulhatok.

Zach nem állta meg mosolygás nélkül.

- Úgy mondják, tiszta lappal, de azért megértettem. Áll az alku. Tegyen meg mindent, hogy az én kis Hamupipőkém ma este egészen különlegesnek érezhesse magát! Érti, mire gondolok... - Azt akarta mondani, hogy Melanie olyan legyen, mint Claire, de aztán lenyelte a mondatot, és csak újra megköszörülte a torkát. - És akkor tiszta lappal indulhat - tette még hozzá.

Claire úgy nézett rá, mintha a veséjébe látna.

- Ha arra gondol, Zachary, amire én, akkor köszönöm. Nagyon jólesik.

A férfi egy őrült pillanatra megszédült, ám aztán megrémült, és sietve erőt vett magán. Hiszen Claire épp most ismerte be, hogy a szemfényvesztés nagymestere. Semmit nem jelentek neki, és ő sem jelent nekem semmit, gondolta. Az utolsó nő lenne a világon, akivel bármit is kezdenék.

- Előbb teljesítenie kell a megállapodásunk magára eső részét - jegyezte meg szárazon, és elindult.

Claire kinyitotta a ruhásszekrényét, szemügyre vette a tartalmát, és nagyot sóhajtott. A párizsi lakásában bezzeg rengeteg olyan holmija van, amelyik remekül állna Melnek. Bárcsak előre tudta volna!

Mit is mondott Zachary? „Tegyen meg mindent, hogy az én kis Hamupipőkém ma este egészen különlegesnek érezhesse magát!" És közben olyan szépen nézett rá, hogy nem okozhat csalódást neki.

Miután végre döntésre jutott, gyorsan levetkőzött, és elment zuhanyozni. Utána éppen harisnyát húzott, amikor megszólalt a telefon. Zach hívta.

- Korán ott szeretnék lenni a szállodában, hogy fogadhassam a vendégeket. Elkészültek?

Úristen! Még meg kell szárítania a haját, ki kell festenie magát, Melanie pedig a kanapén fekszik a nappaliban, a szemén vattapamacs, hogy eltűnjenek róla a sírás nyomai, és a lakk sem száradt meg a körmén...

- Még nem vagyunk készen, Zachary. Miért nem megy előre?

- Nem baj, ha egyedül kell átjönniük?

- A legkevésbé sem. A hatás szempontjából jobb is, ha késünk egy kicsit.

Végül több időre volt szükségük, mint Claire gondolta, és nem kicsit késtek

el. Éppen megszólalt a vacsorára hívó gong, amikor beléptek a társalgóba, ahol a vendégek a koktéljukat iszogatták. Mindenki feléjük fordult, ki közönyösen, ki kíváncsian... Zachary pedig őszinte döbbenettel.

Ő maga szmokingot viselt, amelyben lélegzetelállítóan festett, és néhány vendéggel beszélgetett. Azonnal félbehagyta azonban a megkezdett mondatot, és dermedten bámult a lányára, amint megpillantotta.

Claire örökkévalóságnak érezte ezeket a pillanatokat, amelyekben valósággal szikrázott közöttük a levegő. Alig hallotta a helyiség zaját, és szinte észre sem vette, hogy a vendégek elindulnak az étterembe. Végül már csak ő, Melanie, az apja és MacLeod maradt a társalgóban. És Zach még mindig hallgatott.

Melanie félénken odabújt Claire-hez.

- Apa mintha nem lenne elragadtatva tőlünk.

Claire félt, hogy a gyereknek igaza van. Zach komor tekintete mindent elmondott. Ő azonban magára öltötte legragyogóbb mosolyát, és odafordult MacLeod- hoz, aki a bárpultnál ült. Kivételesen nem farmerban és cowboykalapban volt, hanem sötét öltönyt, fehér inget és nyakkendőt viselt, mindehhez viszont, mint mindig, most is csizmát. Az viszont legalább fekete volt, és a gazdája fényesre suvikszolta. Claire azonban nem az öltözete, hanem a mosolya miatt fordult oda hozzá.

- Sajnálom, hogy nem ihattunk meg együtt egy italt vacsora előtt. Megtenné, hogy átkíséri az étterembe Melanie-t?

- És még merje valaki azt mondani, hogy ez nem az én napom! - MacLeod felállt, és a karját nyújtotta a kislánynak. - Megtiszteltetés számomra, Miss Mel, hogy a kíséröd lehetek. Rég nem láttam már ilyen csinos nőt. Gyere, hadd kerekedjen el a népek szeme!

Melanie és MacLeod átment az étterembe. Zacharytől, akit majd szétvetett a düh, szép teljesítmény volt, hogy egészen eddig visszafogta magát. Most azonban szabad folyást engedett a haragjának.

- Megmondaná, mi a fészkes fene volt az, ami éppen most elhagyta a társalgót? - sziszegte.

Claire állta a tekintetét.

- Nem mi, hanem ki! Egyébként nem csodálom, hogy nem ismerte meg. Tájékoztatására közlöm, hogy a szépséges Mademoiselle Alexander volt az, akit a maga kérésére ifjú hölggyé változtattam.

- Ha előre tudom, hogy olyan lesz, mintha a piros lámpás negyedből jött volna, akkor mástól kérek segítséget.

Claire-nek elállt a lélegzete. A férfi nem sejthette, mennyire megbántotta a megjegyzésével. Mert ő valóban egy piros lámpás negyedben született, és ott nőtt fel, amit soha nem tudott elfelejteni, de nem is változtathatott rajta. És bár a saját erejéből került ki onnan, még mindig szégyellte a származását. Azt azonban csak Zachary szavai tették világossá számára, hogy még mindig ott dolgozik benne a félelem a lelepleződéstől, attól, hogy szélhámossággal vádolhatják.

Hogy időt nyeljen, amíg összeszedi magát, ásványvizet töltött magának, és ivott egy kortyot. Csak akkor fordult vissza a férfihoz, amikor már biztos volt abban, hogy képes lesz megszólalni.

- A lánya kétségkívül igazi hölgy, Zachary, maga viszont nem úriember - jelentette ki megvetően.

- Itt nem arról van szó, hogy maga mit gondol rólam, kedvesem.

Azt mondta, kedvesem, de ez inkább sértésnek hangzott a szájából. Claire ránézett a pohara pereme fölött.

- Hanem miről?

- Az ég szerelmére, Mel még csak tizenhárom éves! Nem cicomázhatja ki magát úgy, mintha már húsz lenne!

- Én csak jót akartam.

- Túllőtt a célon.

- Ha maga merésznek tart egy krémszínű selyemblúzt meg egy hozzá illő szoknyát, akkor alighanem túl sokáig élt a vadonban, és elfelejtette, hogy odakint, a világban a nők ruhatára nem kizárólag unalmas és okvetlenül szükséges darabokból áll.

Claire lesütötte a szemét, és kihívóan felhúzta a vállát. Zach villogó szeme elbűvölő volt, de ijesztő is.

- Női ravaszkodással nálam semmit nem ér el. Csak azért foglalkozom magával, mert összezavarta a lányomat.

- Vagyis rossz hatással vagyok a gyerekére, mert üres a fejem, és nincs ízlésem?

- Az már egyszer biztos, hogy nincs ki mind a négy kereke. Gyémántokat aggatott a gyerekre, és legalább egy üveg parfümöt ráfújt. Arról már nem is szólva, hogy magas sarkú cipőben imbolyog a szerencsétlen. És mit művelt a hajával?

- Kifésültem belőle a gubancokat, vagy talán másra gondolt?

Zachary akkorát csapott a bárpultra, hogy összekoccantak a poharak.

- Hagyja abba a kisded játékait! Pontosan tudja, mire gondolok.

- Besütöttem Melanie haját, attól hullámos, és feltűztem, hogy érvényesüljön a szép, karcsú nyaka.

- Nem akarom, hogy mindenki a lányom nyakát vagy más testrészét bámulja! És nem akarom, hogy olyasmikre tanítsa meg/amikről jobb, ha nem tud!

Claire ivott még egy korty ásványvizet, aztán felült az egyik bárszékre, és keresztbe vetette a lábát. Elől felhasított ruhája szétnyílt, és elővillant a combja.

- Mire nem kellene megtanítanom Melt, Zachary? - kérdezte, miközben hanyagul lóbálta a lábát. - Arra, hogy élvezze a fiatalságát? Hogy büszke legyen, amikor szép és csinos? Maga szerint jobb volna, ha otthon gubbasztana egyedül és boldogtalanul?

- Nem boldogtalan.

- Magától hallottam először, hogy az. Egyébként egyre inkább úgy érzem, nem ismeri elég jól a lányát ahhoz, hogy tudja, mit érez, és mire van szüksége.

- Miért, maga tudja?

- Nem nehéz kitalálni.

- A hölgy talán okleveles pszichológus?

- Nem kell pszichológusnak lennem ahhoz, hogy megértsem Melanie-t, mert a kettőnk közötti korkülönbség ellenére nagyon is hasonlítunk egymásra. Mindketten élvezni szeretnénk az életet, cs mindketten szeretetre vágyunk.

- Ebben sem értünk egyet. Mel meg gyerek, maga pedig... - A férfi már-már csodáló tekintete tetőtől talpig bejárta Claire testét, és egy pillanatra megállt a combján. - Téved, ha azt hiszi, hogy Mel nem fontos nekem - mondta aztán rekedten. - Az életemet is odaadnám érte.

- Persze, elvégre szereti. Egy gyerek azonban teljesen természetesnek veszi az apja vagy az anyja szeretetét. Másokét is éreznie kell, mert csak úgy lesz kerek számára a világ. Mindannyiunknak szükségünk van erre, Zachary, különben úgy járunk, mint a virág víz nélkül. Elszáradunk. A végén csak külső burok marad belőlünk, ami a legkisebb érintésre is szétporlad.

Valószínűleg nem találta meg a megfelelő szavakat, és Zachary nem értette meg, mert megint kifejezéstelen lett az arca, és szemlátomást a folytatást várta.

Claire leszállt a bárszékről, és lesimította a ruháját.

- Látom, nem tudora meggyőzni - mondta sajnálkozva. -• Megyek, cs inkább •olyanokkal beszélgetek, akiket nem idegesítek halálra. Pompás illatokat érzek az étteremből. Jó étvágyai!

Nehéz volt nyugodtan viselkednie, miközben legszívesebben elrohant volna, mégis sikerült büszkén távoznia.

A férfi akarata ellenére megcsodálta királynői tartását cs eleganciáját. Igazságtalan volt, amikor arra célzott, hogy nincs ízlése. Nagyon is van, méghozzá kifinomult. De mégis...

Zach ingerülten hátrasimította a haját. Nem akarta elhinni, hogy az ő kislánya volt az az ifjú hölgy, aki kifestett szájjal és gyémántokkal a hajában sétált be ide az előbb. Igaz, a rúzsa halvány, az arca pedig valószínűleg az izgatottságtól pirult ki, és nem a festéktől, a gyémánt viszont mindenképpen túlzás.

Ugyanakkor Claire alighanem közelebb járt az igazsághoz, mint ő szeretné. Valójában nem tudja, mikor látta utoljára ilyen boldognak a lányát. Legalábbis addig az volt, amíg észre nem vette, hogy ő komor ábrázattal mered rá.

Zach kiitta az italát, aztán elhúzta a száját. A jég már rég elolvadt, és túl vizes volt a whisky. Ha arra gondolt, ami még az este vár rá, szívesen ivott volna valami erősebbet, de tudta, hogy tiszta fejre lesz szüksége.

Mel kedvéért úgy intézte, hogy Claire az ö asztaluknál üljön majd. Nem volt igazán okos döntés. Talán a francia szépség is így gondolja, és máshol keresett magának helyet.

Reménye azonban azonnal szertefoszlott, amint belépett az étterembe. Claire az ő asztaluknál ült, a balján Eric, őközte és MacLeod kőzött pedig a felnőtt nőnek maszkírozott Mel.

- Elnézést a várakoztatásért - mondta Zach, és leült az asztal túlsó oldalára.

Eric bizalmaskodóan rávigyorgott Claire-re. Üveges tekintetéből ítélve máris túl sokat ivott.

- Semmi baj, cimbora. Jól szórakoztunk.

- Ebben egyetlen pillanatig sem kételkedtem.

Zach emlékezetébe idézte, hogy Eric a sógora, néhai felesége bátyja és a kislánya bácsikája. A szülei Arizonában élnek, a húga pedig Új-Zélandon, közel-távol nincs más rokona, ezért nem szabad éreztetnie vele, hogy megveti, figyelmeztette magát gondolatban, miközben körülnézett az étteremben. Csak négy szék állt üresen, de hobiap reggel érkezik még egy család, és akkor telt ház lesz. A vendégek elegánsan jelentek meg, és élénken beszélgettek. A kitűnő ételek, a remek borok, a tökéletes kiszolgálás és a helyiség karácsonyi díszítése ünnepi hangulatról gondoskodott.

Zach szinte bűntudatosan a lánya felé fordult, aki ragyogott a boldogságtól. Ha sportszerű akar lenni, el kell ismernie, hogy hálával tartozik Claire-nek. És ő maga... A férfi gyorsan félrefordult, mielőtt még Claire észrevette volna, hogy bámulja.

Hogy képes ilyen kevés eszközzel ekkora hatást elérni? A többi nő nehéz bro- kátban vagy bársonyban pompázik, az ő tengerészkék ruhája viszont egyszerű szabású, mégis remekül érvényesülnek benne a vonalai. Alighanem az ékszerei teszik feltűnővé. Megint gyémánt szikrázik a fülében, a nyakán meg a karján, és még Melre is bőven volt mit ráaggatnia. Legalább fél bőrönddel hozhatott belőle.

Zachnek ugyanakkor el kellett ismernie, hogy nem egyedül Claire visel méregdrága ékszereket. A tőle balra ülő nő nyakában tojás nagyságú rubin lógott, egy másik hölgy pedig smaragdokkal hivalkodott. Ő bezzeg soha nem vehetett ilyesmiket Jennynek. A legértékesebb, amit adhatott neki, egy gyöngysor volt, amellyel a házassági évfordulójukon lepte meg, egy

évvel a halála előtt. A temetés után az irodai páncélszekrénybe tette, és valamikor majd a lányáé lesz.

Zachet túlságosan lekötötték a gondolatai, és nem vett részt a beszélgetésben. Vacsora után hátradőlt, és az embereket figyelte. Néhányan még az édességnél tartottak vagy kávéztak, mások már táncoltak. Eric felkérte Claire-t, és úgy feszített mellette, mintha értékes trófeára tett volna szert.

MacLeod hosszasan győzködte Melt, hogy menjen el vele táncolni. A kislány végül irulva-pirulva ráállt a dologra, ám aztán szemlátomást kicsit sem zavarta, hogy az öreg cowboy inkább lelkesen táncol, semmint jól.

Mit is mondott Claire? Megvan! Egy gyereknek mások szeretetét is éreznie kell, mert csak úgy lesz kerek számára a világ. Ezt mondta, és talán igaza volt, látta be Zach kelletlenül. Mel nem csak a gyémántok miatt ragyog a boldogságtól.

Eric magához szorította Claire-t, aki újra meg újra megpróbált elhúzódni tőle, ő azonban ilyenkor mindig még közelebb csúsztatta izzadt kezét a fenékéhez. Nem most fordult elő először, hogy a sógora részegen levetkőzte a gátlásait, de Zachet eddig mindig hidegen hagyta a dolog. Most azonban az egyik pillanatban még nyugodtan üldögélt, sőt bizonyos elégtétellel figyelte a fejleményeket, a következőben viszont felugrott, de olyan hirtelen, hogy felborult a széke.

Ekkor, mintegy végszóra, elhallgatott a zene, és mindenki Zachre meredt, kíváncsian,, döbbenten vagy éppen vigyorogva. A férfi későn döbbent rá, hogy igencsak furcsán festhet. A vér az arcába tolult, a kezét ökölbe szorította, és a fogát csikorgatta.

- Minden rendben, főnök? - lépett oda hozzá a főpincér.

- Igen, nincs semmi baj - felelte Zach nagy önuralommal.

Claire közben visszaült a helyére, és csak futó pillantást vetett Zacharyre. O azonban így is észrevette, hogy felvonta a szemöldökét, mintha azt akarná értésére adni, hogy nem tehet róla, ha akarata ellenére tapogatják.

Eric eközben Mellel beszélgetett, aki élvezte, hogy a nagybátyja végre vele is foglalkozik. Zach legszívesebben a grabancánál fogva penderítette volna ki a hóba a sógorát, de nem akart végképp bolondot csinálni magából. Megigazította a kézelőjét meg a szmokingját, felállította a székét, aztán odalépett Claire-hez.

- Táncolunk?

A lány úgy meredt rá, mintha kétségbe vonná az épelméjűségét, aztán a borospoharára szegezte a tekintetét.

- Fel akar kérni?

Csak meg ne bánjain! - dühöngött magában Zach, de azonnal elpárolgott a haragja, amikor a bólintására Claire felállt, és megfogta a kezét.

Nagyon óvatosan karolta át, mert nem tudta, mit gondoljon azokról az érzésekről, amelyeket ő ébresztett benne. Elvégre csak egy nő a sok közül, igaz, csinos; de nem lélegzetelállítóan

szép, eltekintve a nagy szemétől és hosszú, sötét szempillájától, na meg a porcelánfehér bőrétől és sűrű, sötét hajától, szív alakú arcától, csábító szájától és a tökéletes alakjától...

. A férfi nagy levegőt vett, és olyan közel húzta magához Claire-t, hogy a mellkasán érezte a mellét. Azonnal heves vágy tört rá. Hogy az ördög vinne el, semmivel sem vagyok különb Ericnél! - szapulta magát gondolatban. Sietve hátrább húzódott, és valami szellemes megjegyzés után kutatott az agyában.

- Nagyon csendes. - Ennél okosabb nem jutott eszébe.

- Meg vagyok döbbenve, Zachary.

- Miért?

- Mert felkért. Azt hittem, haragszik rám.

A férfi ismét magához húzta, hogy ne kelljen a szemébe néznie.

- Nem magára vagyok mérges, hanem a sógoromra. Néha.., elszalad vele a ló, de ez nem mentség arra, hogy így viselkedjen, hacsak maga nem bátorította.

- Semmi olyat nem tettem.

Ahogy hozzám bújik, az meghazudtolja a szavait, gondolta Zach: Ha hozzá is így simult, akkor nem csoda, hogy Eric fogdosni kezdte.

- Egyébként nem erre gondoltam - folytatta Claire -, hanem arra, hogy Melanie miatt haragszik rám. Azt hittem, örülni fog, ha a lánya sikert arat, Zachary.

A férfi belebizsergett abba, ahogy Claire kimondta a nevét. Tudta, hogy résen kell lennie, de nagyon.

- Örülök is - válaszolta, és maga sem hitte, hogy valóban ezt mondta. - Ha úgy tűnt volna, hogy nem, akkor elnézését kérem. Csak nagyon megdöbbentett a változás. Eddig nem is tudtam, hogy Mel ilyen csinos.

- Az emberek néha olyan hirtelen megváltoznak, hogy a többiek csak ámulnak és bámulnak.

Igaz, ami igaz, őt is annyira meglepte Claire, hogy a testi változás miatt, amit ö okozott nála, hihetetlenül kínos helyzetbe kerülne a vendégek előtt, ha most elhúzódna tőle.

A férfi nagyot nyelt, és megpróbált nem arra gondolni, mit csinálna most a legszívesebben a lánnyal. Mindennek a tetejébe Karén Carpenter éppen ebben a pillanatban elkiáltotta magát, hogy boldog karácsonyt, és az egyik pincér lekapcsolta a lámpát. Már csak a gyertyák világítottak, és Zachre hirtelen mélabú tört rá. Nagyon hiányzott neki Jenny. Karácsonykor mindig erősebben érezte, mint máskor, hogy óriási veszteség érte a felesége halálával. Melnek nincs édesanyja, a házból hiányzik a gondos női kéz, és ő minden éjszaka egyedül fekszik a széles franciaágyban.

- Hogyhogy egyedül jött ide? - kérdezte nyersen, és hátrahajtotta a fejét, hogy lássa Claire arcát. Megkésve döbbent rá, hogy a kérdése akár közeledési kísérletnek is tűnhetett. - Úgy értem - tette hozzá sietve hogy senki nincs itt egyedül, ráadásul karácsony van, és...

- Értem, mire gondol - vágott közbe Claire. - Arra kíváncsi, hogy magányos vagyok-e. Igen, az vagyok, különösen karácsonykor. Meg egyébként is, mert úgy gondolom, egyikünk sem arra született, hogy egyedül élje le az életét, de... - Vállat vont, és oldalra hajtotta a fejét. - Inkább

egyedül vagyok, semmint ráakaszkodjam valakire, akit nem szeretek, és aki nem szeret engem. Sokszor megtapasztaltam, mennyire reménytelenek az ilyen kapcsolatok.

Claire őszintesége lefegyverezte Zachet.

- A szülei boldog házasságban éltek? - kérdezte.

Claire egész testében megfeszült, és elhúzódott a férfitól.

- Nem - felelte hidegen, és egyszeriben odalett az éppen csak megszületett bizalmasság.

Annál jobb, gondolta Zach. Elvégre ő is csak férfi, akinek vannak bizonyos szükségletei, amelyeket időnként ki is elégít, de soha nem a szálloda vendégeivel, hanem egy Elaine nevű asszonnyal, aki ápolónő Broome-ban. Akkor ismerte meg, amikor az egyik alkalmazottja megsérült, és ő vitte be a kórházba. Elaine csinos, egyedülálló, egyszerű és igénytelen. Elfogadta, hogy neki mindig csak órái jutnak rá. Házasság szóba sem került közöttük, mert Zach még mindig nem dolgozta fel teljesen a felesége elvesztését.

És jó lesz, ha erről most sem feledkezik meg.

- Nem elég, hogy elhanyagolom a többi vendéget, még magát is lefoglalom, pedig az összes férfi azt lesi, hogy felkérhesse. - A táncparkett szélére kísérte a lányt, mielőtt végképp cserbenhagyta volna a józan esze. - Kérem, bocsásson meg!

Claire döbbenten bámult utána. Hogy lehet valaki ennyire kiszámíthatatlan? Az egyik pillanatban hihetetlenül kedves, a következőben meg kiábrándítóan távolságtartó. Nem akarja, hogy bárki is közel kerüljön hozzá, sem a szó eredeti, sem pedig átvitt értelmében.

Az előbb néhány pillanatig olyan érzése volt, hogy a férfi kívánja, de most, ahogy egy másik nővel táncol, azt kell hinnie, tévedett. A szeme sarkából látta, hogy Eric elindult feléje. Melanie egyedül maradt az asztalnál, és nagyon elveszettnek tűnt. Claire gyorsan leült mellé, nehogy Eric felkélje.

- Fáradtnak látszol, Mel, és én is elfáradtam. Mit szólnál, ha átmennénk hozzám, és videón megnéznénk egy karácsonyi filmet?

- Jól hangzik - szólt közbe Eric. - Nem baj, ha én is megyek?

Claire úgy gondolta, hogy baj, mert a férfi szemlátomást túl sokat ivott, de megtartotta magának a véleményét. Melanie arca ugyanis felderült, és ő nem akart csalódást okozni neki.

- Ha akar - válaszolta végül.

5. FEJEZET

Pár perc múlva kint voltak a szabadban. Az égen milliónyi csillag szikrázott. A telihold ezüstös fényben fürdette a befagyott tavat. Eric megfogta Melanie és Claire kezét, és maga után búzta őket a jeges úton. Kifulladva, de nagyokat nevetve érkeztek meg Zachary házához.

- Csupa hó a ruhája, Claire - mondta Melanie, és ő is leporolta a szoknyáját.

- Nem baj, szívem. Neked viszont át kellene öltöznöd, mert még megfázol. Bújj pizsamába és fürdőköpenybe, aztán gyere át! Nyitva hagyom az ajtót.

Eric összedörzsölte kesztyűs kezét.

~ Jó ötlet! Én addig tüzet rakok, és ráveszem Claire-t, hogy főzzön nekünk kakaót.

A férfi kivett néhány fahasábot a verandán álló kannából, aztán bement a házba Claire után. Amíg ő levette a kabátját meg a csizmáját, Eric tüzet rakott a nappali kandallójában. Utána a reggeliző pultnak támaszkodva nézte a kakaót készítő Claire-t.

- Nem sok nő hagyna ott egy remek partit azért, hogy egy gyereket szórakoztasson - jegyezte meg ugyanolyan gyengéd hangon, amilyen a tekintete is volt. - Nagyot nőtt a szememben, Miss Durocher.

Claire elhatározta, nem vesz tudomást arról, hogy Eric bizalmas hangulatot igyekszik teremteni.

- Szó sem volt önzetlenségről - válaszolta. - Éppen ellenkezőleg, csakis az önzés vezetett. Szívesen vagyok együtt Mellel.

- Olyan szívesen, hogy elszalaszt egy nagyszerű alkalmat, amikor végre közelebbről is megismerhetnénk egymást? - Odahajolt Claire-hez, akit megcsapott az erős italszag, és gyorsan hátrált egy lépést.

- Ha arra akar célozni, hogy mondjam azt Melanie-nek, meggondoltam magam, és már nincs kedvem videózni...

- Én csak arra gondoltam, hogy hamar ágyba küldhetnénk. De ha maga ragaszkodik az eredeti tervhez, akkor már most megragadom az alkalmat.

Mielőtt még Claire bármit is mondhatott vagy tehetett volna, Eric megfogta a vállát, és szájára tapasztotta a száját, ő pedig első döbbenetében tűrte a csókot. Mivel azonban a férfi csak nem hagyta abba, végül összeszorította az ajkát, és nem engedte, hogy Eric a szájába dugja a nyelvét. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor úgy hallotta, hogy Melanie visszajött.

Sajnos tévedett, és még mindig kettesben voltak. Nem maradt más választása, mint az egyértelmű elutasítás. Abból talán majd Eric is ért.

- Ezt ne tegye még egyszer, kérem! - mondta.

A férfi elképedten meredt rá.

- De hát csak egy csók volt! -- Eric elindult Claire felé. aki gyorsan átmenekült a nappaliba.

- Legyen őszinte, és ismerje el, hogy a csókot csak bevezetésnek szánta!

- És ki veheti ezt rossz néven tőlem?

A férfi szemlátomást részegebb volt, mint amilyennek eddig látszott. Ez nem egy tizenéves lánynak való látvány. Claire sietve kivezette Ericet a folyosóra, hogy megszabaduljon tőle, mielőtt még Melanie megjönne.

A férfi észrevette, hogy kifelé terelgetik, és megpróbálta betuszkolni Claire-t a hálószobába vezető kis folyosóra. A végén már szabályosan dulakodtak.

Egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó, de nem Melanie, hanem Zachary lépett be, karján Claire szoknyájával és blúzával, amit Mel viselt az este.

Claire könyörgően nézett rá, és kétségbeesetten felsóhajtott, de Zach félreértette a helyzetet.

- Ne zavartassa magát! — mondta, és megvetően végigmérte Claíre-t. - Visszahoztam a ruháit. Melnek már nincs szüksége rájuk, ahogyan a társaságára sincs.

Eric kis híján elvesztette az egyensúlyát, amikor meghallotta a sógora hangját. Megingását kihasználva Claire eltolta magától, és bement Zachary után a nappaliba. A férfi rá sem nézett, csak ledobta az első útjába eső fotelba a ruháit, a szandálját meg a láncot, amit Claire a kislány hajába fűzött. Még egyszer megsemmisítő pillantást vetett Claire-re, mintha csak anyaszült meztelenül találta volna Erickel, aztán elindult kifelé.

- Egy pillanat! - szólt utána a lány, és megfogta a karját. - Hol van Melanie?

- Szerencsére nem itt! - rázta le magáról a kezét a férfi.

- De hát úgy volt, hogy megnézünk együtt egy filmet.

- A lányom meggondolta magát, és jobb is így. Arról, amit az előbb láttam, bízvást lemondhat.

- Jellemző, hogy mindig a legrosszabbat feltételezi rólam, Zachary! - kiáltotta Claire dühösen. - Amit látott, az...

- Legyen olyan jó, és kíméljen meg a részletektől! - vágott közbe a férfi gúnyosan.

Claire eddig abban reménykedett, hogy Zachary segítségével megszabadulhat

Erictöl. Ő azonban meghallgatni sem hajlandó, és ez felébresztette a büszkeségét. Elege lett az örökös magyarázkodásból.

- Egyetértünk - felelte. - Valóban semmi köze ahhoz, hogy mit teszek és kivel.

- Igenis van közöm hozzá, ha a lányomat is bevonja a kisded játékaiba. Elvégre őt várta ide, és nem engem.

- És?

- Mel már itt volt, csak maguk nem vették észre. El voltak foglalva, mert éppen azon gondolkodtak, hogyan szabadulhatnának meg tőle a leggyorsabban.

- Mel itt volt? - kérdezte Claire döbbenten.

- Igen, Mel itt volt - felelte a férfi Claire kiejtését majmolva. - Észrevette, hogy zavar, ezért aztán inkább hazajött.

Ekkor belépett Eric.

- Sok hűhó semmiért, öregfiú! - szólt bele a vitába.

Claire lehunyta a szemét, és összerezzent, amikor Zach ráripakodott a sógorára.

- Fogd be a szád, részeg disznó! Majd szólok, ha kíváncsi leszek a véleményedre.

Eric halványan elmosolyodott.

- Sajnálom, ha Mel félreértette a helyzetet.

- O semmit sem értett félre, ti viszont finomabban is tudathattátok volna vele, hogy nincs rá szükségetek.

Zachary ezzel kiment a folyosóra. Claire utána sietett.

- Gondolom, Mel nagyon megbántódott.

A férfi dühösen feléje fordult.

- Mit tud maga Melről?

- Többet, mint maga hiszi!

Zach feltépte az ajtót.

- Egy olyan nőt, mint maga, soha nem utasítanak vissza, igaz? - gúnyolódott, és elviharzott.

Egy pillanatig feszült csend lett a szobában, aztán Eric megköszörülte a torkát.

- Nyilván azt akarja, hogy én is menjek el.

- Igen.

- Azzal meg alighanem elkéstem, hogy elnézést kérjek.

Claire felsóhajtott.

- Meltől kellene elnézést kérnie, Eric.

- Talán igen, de nem most. Ma este nem akarok még egyszer Zachary Alexander szeme elé kerülni.

Nem csoda, hogy ezek ketten nem jönnek ki egymással, gondolta Claire, miközben a távozó férfi után nézett. Eric gerinctelen alak, Zach viszont erős, határozott személyiség, és kiáll a szeretteiért. Azoknak pedig, akik megbántják őket, nem bocsát meg egyhamar. Melanie boldog lehet, hogy ilyen apja van.

Claire elhatározta, hogy jóváteszi a hibáját. Kabátot terített magára, csizmát húzott, és átment a szomszédba. Kétszer kellett kopogtatnia, mire Zach végre ajtót nyitott.

- Mi van? - kérdezte gorombán. - Nem elég nagy az ágy kettőjüknek?

- Melanie-vel szeretnék beszélni - mondta Claire csendesen.

- Szó nem lehet róla!

- Zachary, kérem! Mel félreértette a helyzetet. Erre ő is rájött volna, ha nem megy el azonnal.

- Nem hiszem, hogy ott bármi félreérthető volt. - A férfi gúnyosan felnevetett, és átlesett Claire válla fölött. - Egyébként hova lett a barátja?

- Visszament a szállodába.

- Én üldöztem el?

- Nem, én.

- A jelek szerint ma este egyikünk sem szórakozott igazán jól.

- Sajnos nem. Bármit gondol is rólam, azt el kell hinnie, hogy soha nem sérteném meg szándékosan Mel érzéseit.

- Akár szándékosan történt, akár nem, Mel ma már másodszor sír maga miatt.

- Annál inkább magyarázattal tartozom neki. Megengedi, hogy beszéljek vele?

- Semmi baj, apa - szólalt meg ekkor egy halk hang Zachary háta mögött, - Ha akarja, beszélhetünk.

A férfi hátranézett a törékeny kislányra, aki a félhomályos folyosó végében állt.

- Biztos, Mel? Ha nem akarod, nem kell.

- Biztos.

Zach kelletlenül utat engedett Claire-nek, de amikor elment mellette, megfogta a könyökét.

- Öt percet kap - mondta mogorván és vigyázzon a szájára, különben kidobom!

Claire büszkén felszegett fejjel odament Melhez, és átölelte.

- Jaj, drágám - suttogta -, nem akartam, hogy így alakuljon ez az este.

- Már minden rendben van - felelte Mel reszketeg hangon.

Claire hátrább lépett, és két keze közé fogta a kislány vékony arcát. Kisírt szeme és remegő szája láttán lelkifurdalása támadt.

- Nem, semmi nincs rendben, amikor valakivel, ha nem is akarattal, de azt éreztetjük, hogy nincs rá szükség. Megmagyarázhatom, mi történt valójában?

Mel megvonta a vállát.

- Ha akarja, bemehetünk a szobámba.

- Miért nem a nappaliban beszélsz vele? - szólt közbe Zach, aki úgy állt ott, mint a bosszú lángpallosú angyala.

- Mert női dolgokról lesz szó, apa.

- Igazán? Nem fogok hallgatózni. A dolgozószobában leszek.

Mel megvárta, hogy az apja mögött becsukódjon az ajtó, aztán bevezette Claire-t egy barátságosan berendezett helyiségbe, amelyet csak egy étkezőpult választott el az amerikai konyhától. A kandallótól jobbra és balra beépített polcok sorakoztak, rajtuk pedig könyvek és különféle dísztárgyak.

Claire figyelmét leginkább egy bekeretezett fénykép keltette fel. Zachary sokkal fiatalabb és gondtalanabb volt rajta, mint most. Mellette egy szőke nő nevetett vidáman, a vállán Mel ült, aki úgy négyéves lehetett akkoriban, a háttérben pedig havas hegycsúcsok emelkedtek, és ragyogóan kéklett az ég.

Claire szúrást érzett a szívében, és gyorsan elfordult. A fénykép is elárulta, hogy a három ember, akit ábrázol, igazi családot alkotott. O soha nem ismerhette meg ezt az érzést. Egyetlen boldog emléke sem volt a gyerekkorából.

Leült az egyik kanapé karfájára, és megpaskolta maga mellett az ülőpárnát.

- Öt egész percet kaptam édesapádtól, Mel, úgyhogy ne vesztegessük az időt!

A kislány szemlátomást bizalmatlanul, de azért csak leült mellé.

- Semmit nem kell megmagyaráznia - mondta. - Tudom, miért akart Eric bácsi kettesben maradni magával.

- Nem arról van szó, hogy a nagybátyád mit akart - felelte Claire, akit megdöbbentett a gyerek egyenessége. - Előfordul, hogy egy parti után az emberek kissé... érzéketlenek lesznek. Attól tartok, a bácsikáddal is ez történt ma.

- Úgy érti, hogy megint berúgott? Általában énekelni szokott, amikor többet iszik a kelleténél; apa pedig átdörömböl hozzá a falon, hogy hagyja abba.

- Ha valaki, akkor ma este a nagybátyád volt az utamban, és nem te. Elhiszed?

- El - vont vállat Mel megint —, ha maga mondja.

- Ez nem hangzott túl meggyőzően, ezért mondok még valamit. Még nem régen ismerjük egymást, de barátnők vagyunk, igaz? Barátok pedig nem hazudnak egymásnak, és nem is szegik meg az ígéreteiket. Én mindig őszinte leszek hozzád, és be fogom tartani, amit ígértem.

- De már csak egy hétig marad itt. Mire jó egy ígéret, ha az, aki adta, már nincs ott, hogy beválthassa? - kérdezte Mel, a korát meghazudtoló bölcsességgel.

Ez sajnos igaz, gondolta Claire, és elhatározta, hogy soha többé nem fog fájdalmat okozni ennek a kislánynak, akit már eddig is épp elég bánat ért.

- Üzletet nyitok Vancouverben, és gyakran jövök majd Kanadába, hogy rajta tartsam a szemem a bolton, úgyhogy találkozhatunk. Ha pedig nem leszek itt, bármikor felhívhatsz. Hidd el, Melanie, nagyon sokat jelentesz nekem, és nem akarom, hogy a barátságunk a szabadságommal együtt véget érjen.

A kislány nagy, kék szemében könny csillogott.

- Hú, Claire! Ilyet még soha senki nem mondott nekem.

- Vigyázat! Ha édesapád meglátja, hogy az egereket itatod, akkor kiteszi a szűrömet. Mosolyogj, légy szíves!

Mel sietve letörölte a könnyeit.

- Jól van, nem bőgök.

- Viszont mind a ketten fáradtak vagyunk, és ilyenkor a nők nagyon érzelmesek lesznek. Hosszú napunk volt, pihennünk kell, hogy megőrizzük a szépségünket. És mostantól tegezhetsz. - Claire jobbról-balról megpuszilta a kislányt, aztán az ajtóhoz indult. - Aludj jól, drágám! Holnap találkozunk.

- Megkérhetem... Akarom mondani, megkérhetlek, hogy... - Mel szemlátomást zavarban volt.

- Igen?

- Betakarna, mielőtt elmegy?

- Takarjalak be?

Mel szégyenlősen lesütötte a szemét.

- Ha nem akarja... akarod, az sem baj. Már úgyis nagy vagyok hozzá.

Hogy ő ne akarná? Éppen ő, aki a fél életében mást sem tett, mint megpróbálta megemészteni, hogy soha nem volt része efféle szülői kedveskedésben? Hirtelen elszorult a torka.

- Az ilyesmihez soha nem túl nagy az ember, drágám - mondta. - Minden gyereknek joga van ahhoz, hogy szeressék.

6. FEJEZET

Amikor Claire kilépett Mel szobájából, Zachary már a folyosón várta. A falat támasztotta, egyik kezét a zsebébe süllyesztette, a másikban pedig poharat tartott. Arca semmi jót nem ígért.

- Melanie megkért... - kezdte Claire.

A férfi meglengette a poharát.

- Tudom. Hallottam.

- Hallgatózott?

- Az elejétől a végéig - válaszolta Zach rezzenéstelen arccal.

- Szégyellhetné magát!

A férfi ellökte magát a faltól, és lehajtotta a fejét.

- Nem annyira, mint maga a hazugságaiért.

Claire elképedten meredt rá.

- Miféle hazugságokért? Minden szó igaz volt, amit mondtam! Egyébkent miért suttog?

Zachary elkapta a kar ját, behúzta a nappaliba, és becsukta az ajtót.

- Nem akarom, hogy Mel hallja a beszélgetésünket - közölte.

- Mi beszélnivalónk van még nekünk, Zachary? Az az érzésem, hogy magának soha semmi nem lesz jó, amit én teszek, bármennyire igyekszem is.

- Akkor talán fel kellene hagynia a nagy igyekezettel - vágott vissza a férfi. - Kinél akar jó pontokat szerezni a barátságról szóló meséjével? Mind a ketten tudjuk, hogy még az elutazása órájában el fogja felejteni Melt. Komolyan azt hiszi, hogy szívességet tesz neki, ha becsapja?

- Én nem csapom be!

- Mese habbal! Gazdag, egyedülálló nők nem utaznak el a világ másik végére azért, hogy egy tizenhárom éves lánnyal töltsék a karácsonyt. Maga azt keresi, amit a sógorom kínál.

- Ez talán igaz a maga nőismerőseire - válaszolta Claire dühösen. - Ha férfira vadásznék, akkor St. Moritzban is kielégíthettem volna a szükségleteimet. Én azonban mást kerestem, és Melanie-ben megtaláltam.

- Kár! - mondta Zach kifejezéstelen hangon. - Mel nem azért van itt, hogy maga kiélje rajta az anyai ösztöneit. Keressen hozzá mást, és hagyja békén a lányomat!

- Miért is?

Zach odament a sarokban álló bárszekrényhez, és whiskyt töltött magának.

- Mert Mel tudja, milyen az, ha valakinek van anyja, és nem keres helyette pótlékot.

- Szóval ezért ilyen dühös? - emelte fel a hangját Claire. - Azt hiszi, Mel elfelejti azt a nőt, aki a világra hozta, csak mert ő meg én jó barátok vagyunk? Vagy attól fél, hogy ettől a lányának kevésbé lesz szüksége magára?

Zachary háttal állt Claire-nek, de így is látszott rajta, hogy nagyon feszült.

- Semmitől nem félek, csak attól, hogy Mel nagyon csalódott lesz, ha maga egyszer csak ráun az őrangyal szerepére.

- Amit maga művel, azt úgy hívják, önáltatás - mondta Claire, és odalépett a férfi mögé. - Ha csak ez lenne a baja, akkor nem kérte volna a segítségemet. Az az igazság, hogy maga fél tőlem. Ezt már mondtam egyszer, és most újra elmondom.

Zachary megfordult, és gúnyosan elhúzta a száját.

- Maga az idegeimre megy.

- Tudom - hagyta helyben Claire. - Megmondjam, miért?

- Azért, mert mindig a saját feje után megy, függetlenül attól, hogy nekem tetszik-e vagy sem, amit csinál.

Claire megsimogatta a férfi arcát.

- Mindig Melanie mögé bújik. Jó apa akar lenni, és nem hajlandó tudomást venni arról, hogy másfajta igényei is vannak. Maga férfi, Zachary, méghozzá szenvedélyes férfi, és én léptennyomon rádöbbentem erre. Ez megy az idegeire, és ezért fél tőlem.

Zach mozdulatlanul állt, de a szeme sóváran csillogott. Végül hirtelen magához húzta Claire-t.

- Igazán? - kérdezte.

Nem várta meg a választ, hanem a lány szájára tapasztotta az ajkát. Nem azért, hogy megbüntesse, hanem hihetetlenül izgatóan. Claire megkapaszkodott a vállában. Az ingén át érezte a teste melegét, az izmait, amikor még jobban odabújt hozzá, és azt is érezte, méghozzá mindennél erősebben, hogy méretes vágyra lobbantotta a férfit.

Szinte az első pillanattól fogva szerette volna próbára tenni, mert úgy gondolta, egyedül rajta múlik, meddig megy el vele. Most mégis a saját vágya volt az, ami elárulta és megijesztette. Eredetileg csupán annyit akart elérni, hogy Zach megértse és elfogadja. Egyszeriben rádöbbent azonban, hogy nem éri be ennyivel, és ez megrémítette. Most már ő is akarta a férfit.

Zachary valószínűleg megérezte, hogy kétségei támadtak, mert csitítóan simogatni kezdte a hátát, mintha azt mondaná, nincs mitől félnie, nem esik bántódása. Végül sikerült is megnyugtatnia. Claire hagyta, hogy a szájába dugja a nyelvét, és érzéki játékba kezdjen az övével. Közben átkulcsolta a nyakát, és ujjaival beletúrt sűrű hajába.

Amikor már teljesen védtelennek érezte magát, a férfi megérintette a mellét. Claire-t megijesztette, de fel is izgatta ez a merészség, és zihálva szedte a levegőt. Zach erre még szenvedélyesebben csókolta.

Claire tiltakozni akart, ám semmi nem lett belőle, sőt még kéjesen fel is nyögött. Nem tudta, mikor hunyta le a szemét, mindenről elfeledkezett. Csak azt az édes gyötrelmet érezte, amit Zach kezének és nyelvének játéka okozott. Ez egészen addig tartott, amíg a férfi egyszer csak

betelt vele. Abban a pillanatban Claire nem érzett mást, csak kétségbeesést. Zachary úgy dobta el, mint egy gyerek a megunt játékszerét.

A lány kábultan megtántorodott, és kinyitotta a szemét. Végtelenül kiszolgáltatottnak érezte magát, mert a férfi úgy nézett rá, mint lepkegyűjtő a közönséges pillangóra. Annak a vágynak, amelyet az előbb még félreismerhetetlenül érzett, már nyoma sem volt a férfin.

Claire összerezzent, mert tudta, hiába is akarna úgy tenni, mintha Zach közömbös volna neki. Elárulná lángoló arca, szapora légzése és leginkább a ruhája alatt kirajzolódó, megkeményedett mellbimbói. Hátrálni kezdett, és várta, hogy nekiütközzön egy asztalnak vagy egy széknek, és megkapaszkodhasson benne. Végül a kanapé állította meg, ő pedig erőtlenül lerogyott rá. Tehetetlenül nézte, hogyan adja át fölényes gúnynak a helyét a férfi szenvedélye.

- Szóval ki fél itt kitől, drágám? - kérdezte halkan, és lenézett rá.

Másnap megérkeztek Dawsonék, akiknek két gyerekük volt. Claire rosszul aludt az éjszaka, így aztán a délelőttöt a szépségszalonban töltötte, és az új vendégekkel csak az ebédnél találkozott, ahol megint Zachary asztalához került, minden bizonnyal Melanie-nek köszönhetően.

Dawsonék is ott ültek. A családban mindenki nagyon vonzó, sőt szép volt. Melanie arca kipirult az izgatottságtól, aminek nem az egyébként fogorvosként dolgozó Paul Dawson volt az oka, és nem is a kedvesen mosolygó felesége, Linda.

- Hát nem csúcs? - suttogta a kislány Claire fülébe, és a kérdés egyértelműen Ian Dawsonra vonatkozott, aki alig néhány évvel lehetett idősebb Melnél, de máris legalább száznyolcvan centiméteresre nőtt.

Claire felnevetett. Megkönnyebbülten látta, hogy Melanie-nak megint jó a kedve.

- Ha azt akartad mondani, hogy csinos ez a fiú, akkor igazad van.

- Te is csinos vagy, Claire. Tudod, hogy ma este szánkós kirándulás lesz?

- Igen, láttam a kiírást.

Mel a tányérján fekvő petrezselyemre szegezte a tekintetét.

- Mit gondolsz, lesz ma idődd arra, hogy megint megcsináld a hajamat?

- Persze, már ha édesapád megengedi.

Zachary, aki eddig elmélyülten beszélgetett Paul Dawsonnal, most felkapta a fejét.

- Mit kell megengednem?

- Semmit, apa. Csak a ma esti szánkózásról beszélgettünk. Ugye te is jössz, Sue... és te is, Ian?

Claire elképedten állapította meg magában, hogy a szófukar bakfisból egyik pillanatról a másikra ügyesen társalgó ifjú hölgy lett. Ezt alighanem Linda Dawson is észrevette, és rámosolygott Claire-re.

- Örülök, hogy ilyen jól megértik egymást a gyerekeink. Egyébként elbűvölő teremtés a kislánya.

- Miss Durocher nem Melanie anyja - szólt közbe Zach. - Ö is vendég a szállodában.

Linda bocsánatkérően nézett Clairc-re.

- Sajnálom. Csak tudja, az ifjú hölgynek is sötét a haja, és látszik, hogy jóban vannak, ezért gondoltam...

- Nem kell bocsánatot kérnie - mondta Claire, miközben gyilkos oldalpillantást vetett Zachre. - Ha lenne lányom, akkor nagyon örülnék, ha olyan volna, mint Melanie.

Linda kíváncsian méregette Claire-t.

- Először azt hittem, Kelet-Kanadába való, de a kiejtése európainak tűnik.

- Svájci - közölte Zach. - És oda is megy majd vissza innen.

Claire arcát vörösre festette a harag.

- Nem beszélek tökéletesen angolul, mint maga, Zachary, de ahhoz azért elég jó a nyelvtudásom, hogy én válaszoljak, ha engem kérdeznek. Egyébként pedig hosszabb időt szándékozom Kanadában tölteni,

- De nem Topáz Valleyben - mondta a férfi kifejezéstelen hangon. - Egy japán csoport az egész szállodát lefoglalta január első két hetére. Üres kamránk sem lesz, olyan helyünk meg végképp nem, amilyen a maga igényeit kielégítené – tette hozzá, aztán megint a többi vendégnek szentelte a figyelmét, és mindenkit elbűvölt a kedvességével.

Claire megrémült, amikor megérezte, hogy sírás fojtogatja a torkát. Miért kellett így megbántania? - tépelődött szomorúan. Csak azt akartam bizonyítani, hogy nem az a felületes, gazdag és buta liba vagyok, akinek ö tart.

Szent ég, Claire, mikor leszel végre őszinte magadhoz? - kérdezte tőle egy belső hang. Amit te akarsz, az valójában nem más, mint hogy ugyanúgy szeressen téged, ahogyan te szereted őt.

Mert beleszeretett Zacharybe!

A lány kedvetlenül piszkálgatta az osztrigáját, és gondolatban azon győzködte magát, hogy bolond, ha olyan férfit szeret, aki nyilvánvalóan megveti őt. Bármit mondott is azonban az esze, még mindig a könnyeivel küszködött. Az osztrigák végül elhomályosodtak a szeme előtt, és megint elszorult a torka. Úgy érezte, mindjárt megfullad.

- Elnézésüket kérem - mondta csendesen, miközben az asztalra tette a szalvétáját, és hátratolta a székét. - Ma valahogy nincs étvágyam.

Az előcsarnokban MacLcod jött szembe vele.

- Minden rendben? - kérdezte, és udvariasan kinyitotta előtte az ajtót.

- Csak megfájdult a fejem - füllentette Claire az öreg pillantását gondosan kerülve, és elsietett mellette.

Szerencsére senkivel nem találkozott útközben. MacLeod kedves kérdése végképp kibillentette lelki egyensúlyából, és már patakzott a könnye. Nem viselte volna el, hogy így lássák.

Amíg ebédelni volt, kitakarították a lakosztályát, és fahasábokat polcoltak fel a kandalló mellett. Öt perccel később már barátságosan lobogott a tűz, Claire pedig betakarózva feküdt a bőrkanapén.

A fa duruzsolva égett, halk zene szólt a rádióból... Akkor viszont miért nem tud elaludni? Miért juttatnak a karácsonyi dalok mindig olyasmit az eszébe, amiben soha nem volt része? Hiszen nem tudhatja, milyen lehet odabújni egy édesanyához, és együtt örülni a karácsonynak. És azt sem, milyen az, amikor a mama és a papa megcsókoljak egymást a fagyalág alatt. Nem, ő otthon sosem látott ilyet, bár Lisette, az anyja nem egy és nem is tizenegy férfival csókolózott életében.

Ki lehetett az apja? Talán tengerész volt, akinek a hajója kikötött Marseille-ben, ő pedig csapott egy görbe estét? Esetleg herceg volt? Vagy éppen koldus?

Claire lehunyta a szemét, és megpróbált semmire sem gondolni. Az efféle töprengésnek semmi értelme. Sötét haját és szürke szemét az apjától örökölte, de ez minden, amit tudott róla. Hogy ki volt, mi volt, annak a titkát, már ha ismerte egyáltalán, az anyja magával vitte a sírba.

Térj észhez! - figyelmeztette magát. - Arra gondolj, amit elértél, és ne sóhajtozz még több után! Volt idő, amikor örültél volna, ha egy ilyen helyen akár a padlót felsúrolhattad volna.

Mit is mondott akkoriban Belle, anyja helyett anyja, ha senki nem jött kincset keresni a bolhapiacra, és nekik se halra, se kenyérre nem volt pénzük? „Időt még a leggazdagabb ember sem vehet magának, kislányom. Használd ki ezt a napot, nézz körül, és tanulj! Szedd össze azokat a holmijaidat, amelyeket a legkevésbé szeretsz, és cseréld el őket valami értékesre! inkább egyetlen értékes holmid legyen, mint ládányi értéktelen kacatod!"

Belle persze a hamis ékszerekre gondolt. Azokra az utánzatokra, amelyek megtévesztésig hasonlítottak a valódiakhoz, és jó áron el lehetett adni őket a bolhapiacon. Leckéje ennek ellenére életre szólt, és Claire a magáévá tette, miután rájött, hogy anyja selyemharisnyát hord, miközben egyetlen gyermeke rongyokban jár.

Zachary Alexander befeketítheti, megszólhatja, de azt soha nem fogja elérni, hogy elveszítse az önbecsülését.

Ez a felismerés úgy-ahogy megvigasztalta, és végre sikerült elaludnia. Amikor felébredt, odakint már sötét volt, a kandallóban leégett a tűz, és valaki kopogtatott az ajtaján. Melanie volt az, akiről messziről lerítt, hogy életében először szerelmes.

Este nem hagyományos vacsora volt, hanem svédasztal, így felborult a szokásos ülésrend. Claire olyan messze keresett magának helyet Zacharytől, amennyire csak lehetett. Vacsora után is könnyen elkerülhette vele a találkozást. Szándékosan nem az ő szánjánál állt be a sorba, hanem annál, amelyiken MacLeod volt a kocsis.

A fenyőágakkal feldíszített szánok meglehetősen egyszerűek voltak. A kétszemélyes bak mögött szalmabálákra lehetett ülni rajtuk, és két-két izmos ló húzta őket. Amikor Claire-re került sorra a felszállásnál, MacLeod furcsállóan nézett végig krémszínű síruháján.

- Túl elegáns ahhoz, hogy a szalmabálákon kuporogjon. Üljön fel mellém a bakra! Onnan a kilátás is szebb lesz. Átmegyünk a völgy túlsó felére, a tűzgödörhöz.

Időközben beborult az ég, és miközben MacLeod a fenyőerdő mellett hajtotta a lovakat, Claire azon tűnődött, hogy élvezhető lesz-e így egyáltalán a kirándulás. Zachary kicsit korábban elindult a másik szánnal. Azóta már eltűntek a fák mögött, csak a lovaik csengettyűjét és a kutyák ugatását lehetett hallani.

Miután ők is felértek a fennsíkra, Claire meglátta, hogy az utat hóba szúrt fáklyák világítják meg.

- Nem rossz, igaz? - kérdezte MacLeod, és egy dombtetőn kis időre megállította a lovakat.

Nem rossz? A levegő tiszta és enyhe, a táj pedig egyenesen lenyűgöző volt. A lány éppen erre vágyott, amikor úgy döntött, hogy Kanadába jön karácsonyozni.

- Csodaszép! - suttogta.

Negyedóra múlva megálltak Zachary szánja mögött. Az ő utasai már leszálltak, és bementek egy körülbelül tizenkét méter magas, fatörzsekből és kocsiponyvából emelt, sátorszerű építménybe. A közepén nagy lyuk volt, hogy a gödörben égő tűz füstje eltávozhasson.

Claire a bakról láthatta Melanie-t, aki éppen Ian és Sue Dawsont vezette oda egy asztalhoz, amelynél a szálloda alkalmazottjai fonó italokat és sült gesztenyét kínáltak a vendégeknek.

- Leszállás! - MacLeod egy méretes tárgyat húzott elő a bak mögül. - Ha vár egy pillanatot, szépkisasszony, lesegítem.

Claire-nek válaszolni sem volt ideje, amikor már ott termett mellette Zachary.

- Majd én segítek.

Claire nekikészülődött, hogy egyedül szálljon le.

- Merci, de nem szorulok a segítségére, Zachary - jelentette ki fensőségesen.

- Gondolja maga!

Mielőtt Claire felfoghatta volna, mi történik vele, a férfi átkarolta a derekát, és leemelte a szánról.

- Egyedül is ment volna - állította a lány, és megtántorodott, amikor Zachary kicsit sem finoman letette a földre.

- Csak éppen kitörte volna a bokáját. Mi viszont szeretnénk elkerülni az efféle baleseteket. - A férfi fürkésző pillantást vetett rá. - Gondolom, a lányom legújabb megszépülési kísérletei mögött is magát kell keresnem.

- Istenem, ne jöjjön azzal, hogy már megint a lelkébe gázoltam! Ezúttal mit követtem el? Talán az a pulóver is, amit kölcsönadtam a lányának, egy bizonyos negyedre emlékezteti, mert piros?

- Nem, ez eszembe sem jutott - sütötte le a szemét Zach. - Azért jöttem ide, hogy megköszönjem a szívességét. A magáé sokkal jobban áll Melanie-nak, mint az én régi pulóverem, amit eddig lekönyörögni sem lehetett róla.

Bolond lennék, ha elolvadnék ettől a gyengécske bocsánatkéréstől, gondolta Claire. A lelke mélyén azonban azt kívánta, bárcsak sikerülne elfelejteniük a veszekedéseiket, és mindketten bevallanák maguknak, hogy szenvedélyesen kívánják egymást.

Talán Zach is erre gondolt, mert hirtelen megfogta a kezét.

- Nálam alapszabály - mondta -, hogy soha nem kezdek a szálloda hölgyvendégeivel, a legkevésbé az olyanokkal, mint maga.

Claire-t máris megint elfogta a düh. Az olyanokkal, mint ő? Mire célozhatott? Egyedül ő nem elég jó neki, az összes többi nőnek viszont, aki itt száll meg, buzgón csapja a szelet?

Szívesen megleckéztetnélek, Zachary Alexander - gondolta keserűen hogy annyira kívánj engem, mint én kívántalak téged tegnap este.

Végül aztán csak határozottan kihúzta magát.

- Örülök, hogy elégedett Melanie külsejével - mondta hűvösen. - Most pedig, ha megbocsát, bemennék a többiekhez.

Sietve otthagyta a férfit, de nagyon jól tudta, hogy valójában önmaga elől menekül. Ez életében először fordult elő vele. Tizennégy éves volt, amikor felállította azt az értékrendet, amelyhez azóta is tartotta magát. Akkor, márciusban halt meg az anyja. Halála okáról tisztességes emberek társaságában nem illett beszélni. A temetés után Claire visszament a halüzlet mögötti nyomorúságos két kis szobába, amely az otthona volt, amióta az eszét tudta, és szemügyre vette Lisette szánalmas hagyatékát: a mindént megmutató blúzokat, a túl rövid és túl szűk szoknyákat, a letaposott sarkú cipőket, a rikító rúzsokat és az olcsó parfümöket. Mindazokat a dolgokat, amelyekkel szerencsétlen anyja szerelmet próbált vásárolni magának.

Claire akkor döntött úgy, hogy ő soha nem fog erre a sorsra jutni. Elhatározta, hogy belőle lesz valaki. Saját erejéből olyan sikeres lesz, hogy soha senki nem találhatja majd ki, honnan indult.

A legfontosabb alapszabály azonban, amelyet azon a napon felállított, úgy hangzott, hogy csak egyetlen férfi ismerheti meg a testét. Az, akinek a szívét is odaajándékozza majd, feltétel nélkül és egy életre.

Amióta Zachary Alexandert ismerte, kísértést érzett arra, hogy megszegje ezt a szabályt, és ez megrémítette.

Csak akkor tért vissza a valóságba, amikor a háta mögül megszólította valaki.

- Forró kakaó is van, de azt hiszem, magának most inkább erre van szüksége.

- Maga az? - kérdezte Claire, amikor megfordult, és meglátta Ericet, aki egy pohár forralt bort tartott elé.

- Igen, én. És mielőtt még felszólítana, hogy tűnjek el, kérem, hallgasson meg! Az este megbocsáthatatlanul viselkedtem, és sajnálom, hogy maga meg Mel itta meg otrombaságomnak a levét. Megértem, ha nem keresi a társaságomat, de ha éppen nem talál olyan vállat, amelyiken kisírhatja magát, az enyém bármikor a rendelkezésére áll.

A férfi őszinte megbánása meghatotta Claire-t.

- Egyszerűen felejtsük el az egészet!

- Köszönöm. Leülünk? - bökött Eric a fejével MacLeod felé, aki gitárral az ölében letelepedett a tűz mellé.

A szálloda másik két alkalmazottja dalszövegeket osztott szét a vendégek között, aztán MacLeod egyik karácsonyi dalt játszotta a másik után. Mindenki énekelt. Claire már majdnem teljesen megszabadult a levertségétől, amikor MacLeod belefogott a „Csodaországban, télen" kezdetű dalba, amely két szerelmesről szólt, akik egy gyönyörű helyen töltik a karácsonyt.

A lány szívébe fájdalom nyilallt. Sok-sok karácsonyt töltött már egyedül, és mindet túlélte... Miért támadt hát akkor most olyan érzése, hogy majdnem rátalált valami nagyon értékesre, de máris elvesztette?

Pislogott, hogy ne buggyanjanak ki, a könnyei, és leszegte a fejét. Közben észrevette, hogy Zachary, aki az egyik fatörzset támasztotta, őt figyeli. Hirtelen kiszáradt a szája, és már nem hallotta a karácsonyi dalokat, csak a saját szapora szívverését. Heves vágy lobbant fel benne, és elűzte a bánatát.

Gombóc nőtt a torkában, kétségbeesetten nagyokat nyelt, és ugyanolyan kétségbeesetten igyekezett levenni a szemét Zacharyről, de nem járt sikerrel. Megbabonázva nézte hihetetlenül kék szemét, jellegzetes vonalú állát, és szépen ívelt száját. Igen, szereti...

Szereti? Vakrémület tört rá, és zihálva lélegzett.

- Mi történt? - érintette meg Eric gyengéden a karját. - Félrenyelte a bort?

Claire kábultan megrázta a fejét. Látta, amint Zachary tekintete Eric kezére siklik, és összeszorítja a száját. Aztán ellökte magát a fatörzstől, és kiment a sátorból.

Visszaúton MacLeod szánja ment elöl, és a rajta ülők jóval Zacharyék előtt megérkeztek a szállodába. Claire fáradtságra hivatkozva köszönettel nemet mondott Ericnek, aki azt javasolta, menjenek be az étterembe, ahol éjfélkor majd mindenféle finomságot szolgálnak fel. A lány egyedül akart maradni, vagyis inkább nem akart Erickel lenni. Hogy mire vágyott valójában, azt még gondolatban sem merte kimondani.

Amikor meghallotta a másik szánt húzó lovak csengettyűinek a hangját és a kutyák ugatását, sietve elmenekült. Most nincs ereje ahhoz, hogy találkozzon Zacharyvel.

A gondolatai közül azonban nem sikerült száműznie. A lakosztályában gyorsan ágyba bújt, és felidézte a férfival töltött perceket, a szavait, pillantásait és néma üzeneteit.

Még akkor is az ágyában fekve gondolkodott, amikor nem sokkal egy óra előtt Mel hazajött, és halkan magához hívta a kutyákat. Jóval később egy férfi léptei hallatszottak a hátsó verandáról, és valaki vigyázva becsukott egy ajtót. Claire tökéletesen éber volt, és vadul kalapált a szíve.

Vajon Zach meztelenül szokott aludni? És ha nővel alszik, átfogja-e az erős combjával? Simogatja-e csókolózás közben?

Saját gondolataitól megdöbbenve hirtelen felült, lerúgta magáról a takarót, és kiugrott az ágyból. Előkeresett egy törülközőt, fürdőruhát vett fel, köntösbe bújt, csizmát húzott, aztán a tóra néző üveg tolóajtón át kilépett a lakosztályából. Fittyet hányt a maró hidegre, a tisztára söpört keskeny úton lesietett az úszómedencéhez. Levette a köntösét és a csizmáját, leemelte a medence tetejét, bekapcsolta a víz- pezsgető berendezést, és bement a vízbe.

A bizsergető víz jót tett pattanásig feszült izmainak. Mélyeket lélegzett, a hátára feküdt, fejét a medence peremére fektette, és felnézett a csillagos égboltra. Időközben elvonultak a felhők, számtalan csillagot lehetett látni, és a levegő teli volt finom jégkristályokkal. Táncuk elvakította, káprázott a szeme, és a végén már csak színes pontokat látott.

Megint a múltra gondolt, és ismét elnehezült a szíve. Szörnyű dolgokon ment keresztül, amelyeket soha nem akart egy férfival megosztani. A természetnek ez a hihetetlen szépsége azonban a szerelmeseknek való. Két szerelmesnek. Ő pedig egyedül van...

- Miért fekszik csukott szemmel? Elmulasztja a természet egyik legszebb csodáját.

A férfi hangja olyan közelről jött, hogy Claire jólesően megborzongott. Nagy nehezen megállta, hogy ne sikítson fel, és valahogy még vidám arcot is sikerült öltenie, amikor a hang felé fordult, és meglátta Zacharyt, aki a medence szélén guggolt.

Már nem síruha volt rajta, hanem vastag pulóver, farmer és bőrcsizma. A levegőben lebegő jégkristályok között még sötétebbnek látszott a haja, és még szélesebbnek a válla. Egyetlen férfinak sincs joga ahhoz, hogy ilyen szép legyen!

Claire nagyot nyelt.

- Jó estét! - mondta halkan, mert okosabb nem jutott eszébe.

- Jó estét! - köszönt Zach is, és Claire nem értette, hogyan képes valaki semmitmondó szavakat ilyen jelentőségteljesen kiejteni.

Zachary felvette maga mellől a törülközőjét, összegöngyölte, és a lány feje alá tette.

- Nézzen fel!

Claire eleget tett a felszólításnak, és elállt a lélegzete. Az égboltot tarka fénycsíkok világították be. Hétéves korában, amikor rövid ideig egyházi iskolába járt, az apácáktól kapott szentképeken látott ilyen ragyogó sugarakat.

- Mi ez? - kérdezte suttogva.

- Az északi fény - felelte a férfi.

Claire csak ebben a pillanatban döbbent rá, hogy Zachary megfogta az állát, és ujjaival a nyakát simogatja.

- Errefelé sokszor látni, de mindig csodaszép - tette hozzá a férfi.

- Hisz a csodában, Zachary? - kérdezte a lány, és még mindig nem vette le a szemét az égről.

- Nem tudom. És maga?

- Én igen. Szerintem annak, aki ezt látja, egyszerűen hinnie kell benne. Miért jött ide?

- Nem tudtam aludni, és azonnal kitaláltam, hogy maga sem, amikor meghallottam a vízpezsgető hangját. Arra gondoltam, hogy...

- Igen?

Zachary ujjai kicsit erősebben fonódtak a lány állára. Claire feszülten várta a folytatást, és majdnem elsírta magát, amikor a férfi visszahúzta a kezét.

- Hoztam magának facipőt. Nem tudtam, megtalálta-e a lakosztályában, vagy tudja-e egyáltalán, mire való.

Claire egyre távolabb hallotta Zachary lépteit. Egy szörnyű pillanatig azt hitte, otthagyta, de végül visszament hozzá.

- Jöjjön ki inkább! - mondta. - Eleget volt már a vízben.

A lány hátranézett a válla felett, és meglátta a férfi kezében a köntösét, a törülközőjét meg a facipőt. Az arcát is látta, és ez volt a legfontosabb. Azt olvasta le róla, hogy még sok mondanivalója van a számára.

Zachary kisegítette a medencéből, bebugyolálta a köntösébe, aztán egyetlen szó nélkül visszakísérte a lakosztályába, és belülről bezárta az ajtót.

7. FEJEZET

Zach tudta, hogy mondania kellene valamit. Meg kellene magyaráznia, miért ment le Claire-hez, és miért éppen most adta meg magát a vonzerejének, amelynek eddig eltökélten ellenállt.

Mondhatta volna, hogy meg akarta mutatni, hol lehet kikapcsolni a medence körüli világítás időzítését, és átállítani kézi kapcsolásra, hogy Claire-nek ne kelljen sötétben botorkálnia. Az igazság azonban az, hogy első pillanattól fogva kívánják egymást, és a vágyuk mára erősebb lett annál, semmint letagadhatnák.

Zachary ezért aztán semmit sem mondott, csak szótlanul nézte Claire-t, Nem érdekelte, hogy ő is nézi, és biztosan látja rajta, mennyire kívánja. Ha akarná, akkor sem tudná már leplezni a vágyait, de nem is akarja.

A nappaliban égett a lámpa, és a folyosóra is jutott annyi fény, hogy a férfi ki tudta venni Claire ajkának a körvonalait, szemöldöke ívét és szempillája árnyékát az arcán. Közelebb lépett hozzá, és lassan végighúzta az ujját köntöse kivágásán.

A lány megborzongott, és hátrahajtotta a fejét. Zachary lehajolt, és előbb a nyakára, aztán az arcára tapasztotta a száját. Claire olyan hangot hallatott, amely nem sóhajt volt, nem is nyögés, hanem egyenesen kiáltás. A férfi kioldotta a köntöse övét, és végre megtette, amire oly régen vágyott már. Magához ölelte meztelen testét.

Nem törődött azzal, hogy klórszagú a medence vizétől, a haja meg összecsomósodott, csak szájon csókolta, és ingerlő játékba kezdett a nyelvével. Közben azon gondolkodott, tudja-e még addig türtőztetni magát, amíg beviszi a lányt a hálószobába, vagy a folyosó padlóján teszi a magáévá. Ám aztán észrevette, hogy Claire libabőrös lett, mert még mindig vizes a fürdőruhája. Sietve ölbe kapta, és bevitte a fürdőszobába.

Megnyitotta a zuhanyt, és amikor véletlenül a tükörre esett a pillantása, látta, hogy Claire ugyanott ál!, ahová letette. Sápadt arcán két folt lángolt, és szórakozottan babrálta a köntöse szegélyét.

- Vedd le a fürdőruhát! Ha nem fagytál volna át, a klórt akkor is le kellene mosnod magadról.

Claire bólintott, aztán az ajtóra bökött a fejével. Zach azonnal elértette a célzást.

- Amíg zuhanyozol, én töltök magunknak valamit - mondta.

Claire bárszekrényében nem talált kedvére való italt, s mert amúgy is rá akart nézni a lányára, átment a saját lakásába. Lily, az egyik kutya szokása szerint Mel ajtaja előtt aludt, de most felkelt. Társa, Blanche nem mozdult a kandalló elől, csak megcsóválta a farkát, hogy jelezze, minden a legnagyobb rendben van.

Zach elővette azt a konyakot, amit különleges alkalomra tartogatott, betakargatta Melt, majd visszament a másik lakosztályba. Abban reménykedett, hogy Claire még a zuhany alatt lesz, ő azonban már a hálószobai tükör előtt szárította a haját. Hosszú, bő ujjú kaftánt viselt, amely valószínűleg tiszta selyemből készült. Sötét ibolyaszínű és olajzöld mintázata mellett Claire bőre még halványabbnak látszott.

Zachary megkönnyebbülten látta, hogy a fésülködőasztalon és az éjjeliszekrényen gyertyák égnek. Az a nő, aki meggondolta magát, és nem akar lefeküdni egy férfival, nem gyújt gyertyákat. Zach mégis olyan szerencsétlenül ácsorgott a küszöbön, mint egy kamasz fiú, aki éppen most készül elveszíteni a szüzességét.

A tükörben találkozott a tekintetük. Claire elmosolyodott, és a mosolya még jobban felkorbácsolta a férfi szenvedélyét. A lány kikapcsolta a hajszárítót, letette a hajkefét, aztán lehajolt, hogy elfújja az éjjeliszekrényen álló gyertyákat. Zach nem az a férfi volt, aki mindig csak a saját örömére gondol, most mégis türtőztetnie kellett magát, annyira izgató volt, ahogy Claire köntöséből elővillant a melle hajlata.

Zachary két hatalmas lépéssel ott termett mellette. Lesimította róla a kaftánt, és az ágyra feküdt vele, miután ő is szélsebesen levetkőzött. Máskor nem szokott így kapkodni, hanem megadta a módját, de most szinte elemésztette a vágy. Nem látott mást, csak Claire mellét az ujjai ölelésében, csak hajának világillatát és édes ízét érezte. Végül ő is simogatni kezdte, és érzéki érintéseivel valósággal az Őrületbe kergette.

- Istenem, Claire - nyögte -, megölsz!

Amikor aztán széttolta a combját, hogy beléhatolhasson, Claire olyan szenvedélyesen ölelte, hogy a férfi már-már megrémült, de egyetlen pillanatra sem fogta vissza magát, és nem kérdezte meg, hogy a lány akarja-e, ami történik. Minden egyes mozdulat csak fokozta a gyönyört vagy a kínt. Vagy mindkettőt. Nem törődve saját fájdalmával, Claire a férfiba kapaszkodott, és megemelte a csípőjét, hogy magába fogadhassa, végül még a combját is a derekára fonta... Hogyan hagyhatná akkor abba most? Ami megtörtént, az már úgyis megtörtént.

Zach ki volt szolgáltatva saját szenvedélyes vágyának és a vad ritmusnak, amely túlságosan is gyorsan hajtotta előre. Miközben Claire alatta feküdt, és megadta magát a sorsának, ö viharos beteljesülést élt meg. Nem használt óvszert, s amint elültek a kéj hullámai, heves bűntudata támadt.

Claire hajába fúrta az arcát, és megpróbálta elhallgattatni lelkiismerete vádló hangjait. A megbocsáthatatlanra azonban nincs bocsánat. Megint elvette egy nő szüzességét.

Önkéntelenül egy másik karácsonyra kellett gondolnia. Az egész élete megváltozott akkor. Jenny tizenkilenc eves volt, amikor megismerkedtek. Egy szálloda kávézójában dolgozott

felszolgálónőként, hogy megkeresse a síbérletére a pénzt, Zach pedig ugyanott volt síoktató. Azonnal felfigyelt a lányra. Másnap már találkozott vele, aztán a szabad délutánjain síórákat adott neki ingyen, egy hét múlva pedig ágyba vitte. Almában sem gondolta volna, hogy még szűz, hiszen mindenki tudta, hogy a kezdőknek javasolt pályákon botladozó nyuszik nemcsak síelni járnak a hegyekbe.

Amikor a rákövetkező májusban Zach letette az államvizsgáit üzemgazdászaiból, Jenny már ötödik hónapos terhes volt. Ő a diplomáján kívül semmit nem tudott felmutatni, és Jennynek is csak az a hite volt az összes vagyona, hogy ő, Zach, boldoggá tudja tenni, mégis összeházasodtak. Jenny tanárnő szeretett volna lenni, de úgy döntött, majd később váltja valóra a tervét, és egyelőre teljesen a gyereküknek szenteli magát.

Mire Mel nyolcéves lett, már nem voltak anyagi gondjaik. És aztán eljött az a szörnyű nap, amelyen Jennyt elütötte egy autó egy gyalogátkelőn Vancouverben. A férje és a kislánya nem volt ott vele, hogy utoljára még egyszer elmondhassák neki, mennyire szeretik. Olyan szenvedélyt azonban, mint most, Zach a felesége mellett sem érzett.

- Nagyon sajnálom, Jenny - suttogta, mert annyira hatalmába kerítette a bűntudat, hogy önkéntelenül hangosan is kimondta, amit gondolt.

A következő másodpercekben már csak remélhette, hogy Claire, aki odaadóan feküdt alatta, nem értette a suttogását.

De megértette, mert azonnal elhúzódott tőle.

- Nem úgy gondoltam - próbálta meg visszatartani a férfi, de hiába.

Claire felkelt, kisietett a szobából, és magával vitte a takarót. Zach kipattant az ágyból, magára kapta az alsónadrágját, és szitkozódva a lány után rohant.

A nappaliban találta. A takaróba burkolózva, kócosan kucorgott a kandalló előtt, és a lángokba bámult. Zach leguggolt mellé, és megérintette a karját.

- Drágám?

Claire összerezzent, mintha megütötte volna. A férfi lehunyta a szemét, és a megfelelő szavakat kereste.

- Figyelj rám! - kezdte végül. - Örülnék, ha meg nem történtté tehetném, ami történt, de nem tudom. Csak annyit mondhatok, hogy semmi köze hozzád. Hozzánk.

- Hozzánk? - Claire lassan feléje fordította a fejét, és üres tekintettel nézett a férfira. - Nincs olyan, hogy hozzánk, nincs olyan, hogy mi. Soha nem is volt.

- Tévedsz - felelte Zach. - Egy darabig csak az létezett.

- Nekem semmi nem kell, ami csak egy darabig létezik - jelentette ki Claire szomorúan. - Ha arra vágynék, hogy kihasználjanak, legalább egy tucat olyan férfit ismerek, aki szívesen igénybe venné a szolgálataimat, és közben még csak is nem éreztetné velem, hogy mindössze pótlék vagyok egy másik nő helyett, akivel sokkal szívesebben lenne együtt.

Igénybe venné a szolgálatait? - üvöltötte volna Zach a legszívesebben. De hát itt nem erről volt szó! Az ördögbe is, mi szeretkeztünk!

Végül mégsem mondott semmit, mert tudta, hogy azzal semmin sem változtatna. Ami történt, megtörtént. Egy meggondolatlan megjegyzésével, amely valójában sokkal hízelgőbb volt Claire számára, mint ő hiszi, bármiféle folytatásnak a reményét is lerombolta.

Valószínűleg jobb így, gondolta komoran. Két annyira különböző személyiség, mint ők, hogyan találhatnának közös alapot arra, ami túlmutat egy futó találkozáson? Egy nagyvilági európai nő és egy egyszerű kanadai férfi nem illik össze.

- Ugye neked ez volt az első alkalom? - kérdezte, mert kötelességének érezte, hogy szóba hozza azt, amiről legszívesebben hallgatott volna.

- Ne butáskodj! Természetesen nem.

- De igen. Szűz voltál.

Claire elnyomott egy ásítást.

- Valamikor, régen.

Zachaty elsétált az ablakig, aztán vissza.

- Jól van, egyelőre maradjunk ebben! És most mi legyen?

- Én befekszem a fürdőkádba. Te meg felőlem akár fel is fordulhatsz.

- Hamarabb elutazol, mint tervezted?

Claire megvetően előreszegte az állát.

- Szó nincs róla. Miért tenném?

- Mert itt nem kerülhetjük el egymást, te viszont alighanem látni sem akarsz többet.

- Ma este nagyszerűen el tudtál kerülni, Zachary. Miért ne sikerülne ezután is? Kár, hogy elfelejtetted, mennyire ellenszenvesnek találsz, és engedtél a vágyaidnak. De biztos vagyok benne, hogy nem követed el még egyszer ugyanezt a hibát. Attól pedig ne félj, hogy én zaklatni foglak! Nem fekszem le még egyszer veled.

Egyértelmű és átkozottul pökhendi szavak voltak ezek. Ha Claire időnként nem kereste volna a helyes angol kifejezéseket, Zachary megesküdött volna arra, hogy legalább tizenkétszer elmondta már gyakorlásképpen ezt a kis beszédet.

- És mi van, ha teherbe estél? - kérdezett rá arra, amire pedig gondolni sem akart.

- Biztosan nem. És ha igen, akkor puff neki!

A férfi elképedten meredt rá.

- Puff neki? Mi itt egy új életről beszélünk! Én ugyanúgy felelős vagyok érte, mint te!

- Nem. A te felelősséged abban állt volna, hogy ne feküdj le velem, és ne tégy úgy, mintha velem lennél, nem pedig valaki mással gondolatban. De te mindkettőt megtetted, és ezzel minden jogodat elvesztetted.

Zach levegőt is alig kapott a döbbenettől.

- Kedvesem, ez itt véletlenül Kanada, ahol az apának ugyanolyan jogai vannak, mint az anyának.

Claire hirtelen felállt, de a takarót gondosan magán tartotta.

- Igazán? - nézett büszkén felszegett fejjel a férfira, és még csettintett is az ujjával. - Menj a pokolba, Zachary, Kanadával és a törvényeivel együtt!

Már ott vagyok, válaszolta volna legszívesebben a férfi, és te is, akár beismered, akár nem. Belátta azonban, hogy már így is épp elég bajt okozott.

- Majd meglátjuk.

- Menj el!

- Jó, de még visszajövök.

- Ne fáradj vele! Semmi olyat nem mondhatnál, amit hallani szeretnék.

- Hagyjuk ezt most, és folytassuk holnap! Akkor talán már az eszedre is hallgatsz majd.

A férfi abban reménykedett, hogy legalább méltóságteljesen sikerül távoznia, de Claire bement a hálószobába, és az ő ruháival a karján tért vissza.

- A jelek szerint olyan rosszul beszélek angolul, hogy nem értesz. Ez így talán már világos lesz - mondta, miközben kinyitotta a bejárati ajtót, és kiszórta Zach ruháit a verandára.

A férfi zavartan pislogott.

- Elment az eszed?

Claire megeresztett néhány cifra francia káromkodást, aztán felkapott egy súlyos sárgaréz gyertyatartót. Zachary jobbnak látta, ha menekülőre fogja. Meztelen talpa éppen csak hozzáért a veranda jéghideg padlójához, amikor már becsapódott mögötte az ajtó, és elfordult a zárban a kulcs.

A férfi felszedte a földről a ruháit. Be akart menni a lakásába, de észrevette a párafelhőt a medence felett. Elfelejtette letakarni, annyira sietett, hogy mihamarabb ágyba vihesse Claire-t. És ami még rosszabb, nem nézte meg, hogy csukva van-e a kapcsolótábla ajtaja. Ha nincs, szétfagynak a vezetékek, a javítás meg rengeteg pénzébe kerülne.

Káromkodva magára kapkodta a farmerját, a csizmáját meg a pulóverét, aztán lerohant a medencéhez. A teljes csendet csak a fűtőmotor duruzsolása zavarta meg. Egyetlen felhő sem volt az égen, amelyen ezernyi csillagot lehetett látni. Ez a való élet, emlékeztette magát Zachary, és megállt, hogy még egyszer körülnézzen. Balra tőle, a tóparton a vendégházak sorakoztak, a háta mögött a főépület óriási kéményei nyújtózkodtak, alig tíz méterre tőle meg ott alszik a lánya.

És Claire Durocher? A férfi beletúrt a hajába, és felsóhajtott. Claire elmegy, ahogy jött. Nem akarja, de nem is tudná feldúlni az életét. .Akkor meg miért ne felejthetné el, és miért ne könyvelhetné el ezt az estét balszerencsének és durva melléfogásnak?

Felejtse el? Képtelenség! Legalább annyira, mint az, hogy most visszamegy a házba, és találkozik a Télapóval, aki éppen megérkezik a kéményen át.

Amikor másnap reggel Claire felébredt, a zsalugáter résein át már besütött a nap, és hangok szűrődtek be hozzá a tóról. Felkönyökölt, és megnézte az órát. Majdnem tizenegy volt.

Hogyan alhatott ilyen sokáig? És miért érzi úgy magát, mint akit ledaráltak?

Aztán hirtelen eszébe jutott minden. Zach nagy, meleg keze, amint őt simogatja. Vágytól rekedt hangja, amely a kísértésbe vitte, és arra nógatta, hogy megtörje a fogadalmát. És ő

megtörte, mert hajnalban, amikor végtelenül egyedül érezte magát, Zach lement hozzá a medencéhez.

Bárcsak lett volna esze és elég ereje ahhoz, hogy nemet mondjon! Bárcsak bezárkózott volna, amikor a férfi még ajtón kívül volt! De nem tette, és most, mintha csak filmet nézne, lepergett előtte mindaz, ami utána történt. A szőnyegre leszórt ruháik, az ágyon összefonódó testek, a lüktető ritmus, egy szenvedélytől kiszáradt száj, egy hang, a saját fátyolos, kérlelő hangja és a keze, amint merészen felderíti Zachary testét.

Claire megborzongott, amikor eszébe jutott, hogyan kényeztette a férfi a szájával mindaddig, amíg a vágya a szenvedély legmagasabb csúcsán ki nem elégült. Utána olyan kábult volt, hogy az sem érdekelte, él-e, hal-e, csak Zach testét érezhesse.

Ostoba volt, amikor azt képzelte, hogy a férfi is ugyanígy kívánja őt. Ostoba volt, amikor azt hitte, megérte az a szúró kis fájdalom, mert utána csodaszép lesz. Alaposan megfizetett az ostobaságáért.

A férfi Jennynek szólította, amikor olyan mélyen beléhatolt, hogy azt hitte, a lelkük is összeér.

Claire tizenegy éves korában egyszer kihallgatott egy beszélgetést az anyja és a barátnője között, aki sokszor ácsorgott az utca másik sarkán a hosszú, forró nyárestéken, amikor Marseille utcái szinte gőzölögnek a melegtől.

- Soha nem kérdezem meg a nevüket - mondta Lisette. - Egyszerűbb, ha mindegyiket szerelmemnek hívom. így nem tévesztethetem össze őket.

Claire akkor nem értette, miről beszélt az anyja. Most azonban már tudta. És nagyon fájt.

Talán bebújt volna a takaró alá, hogy kisírja magát, de ekkor kopogtattak. O pedig nem akart elrejtőzni, és azt sem akarta, hogy bárki észrevegye rajta, mit érez.

Gyorsan felkelt, köntösbe bújt, és végigszántott a haján a kefével. Mindez persze nem sokat használt. Rossz bőrben van, de alighanem ez az ára annak, ha az ember a gyönyör pillanataiért minden elővigyázatosságot sutba hajít.

A szépségszalon egyik kozmetikusnője állt a küszöbön.

- Elnézést a zavarásért, Miss Durocher! Liz vagyok. Tegnap én kezeltem az arcát.

- Igen, emlékszem - felelte Claire. - Mi járatban?

- Zachnek feltűnt, hogy nem jött át reggelizni. Meg akarta nézni, minden rendben van-e, de mivel ő sajnos nagyon elfoglalt, engem küldött.

Túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy legalább egy kicsit figyelmes legyen? Most, hogy megkapta, amit akart, már egyáltalán nem érdeklem? Talán már új áldozatra vadászik'?

- Köszönöm - válaszolta Claire. - Megmondhatja neki, hogy nem kell aggódnia, mert remekül érzem magam.

- Szerintem kicsit sápadt, Miss Durocher. Ha nincs jól, szívesen kérek önnek időpontot az orvostól.

Minek? Hogy az is megerősítse, amit ö már úgyis tud? Hogy odadobta a szüzességét egy férfinak, aki azt sem tudta, ki fekszik alatta? Mert Zachary természetesen nem tévedett. Ö volt az első férfi az életében.

- Nincs szükségem orvosra, Liz - felelte, és kihúzta magát. - Hosszú volt az este, ezért aludtam tovább. Ha találkozna Mr. Alexanderrel, kérem, mondja meg neki, hogy...

- Zach egy órája elment, és csak késő délután jön vissza.

Hála az égnek! - gondolta Claire. Tizenöt órája egy falatot sem evett, és mindjárt éhen hal. De ha Zacharyvel egy helyiségben kellene ennie, biztosan elmenne az étvágya.

És mi lesz később? Szentestére mindenki összegyűlik, hogy együtt ünnepeljenek, úgyhogy aligha tudja elkerülnie a férfit. Mindegy, majd jó képet vág a dologhoz, és eltitkolja előle a bánatát. A violaszínű, kék és zöld lángalakzatokkal díszített selyemruháját veszi fel, hozzá pedig smaragd fülbevalót. Nevetni fog, és táncolni, és karácsonyi hangulata lesz, és senki még csak sejteni sem fogja, hogy összetörték a szívét.

Zachary Alexandert pedig vigye el az ördög! Pillantásra sem méltatja, mert a végén még azt képzelné, hogy magára akarja vonni a figyelmét. Akkor már inkább a halál!

Ebédnél Claire találkozott Melanie-vel, aki teljesen az első szerelem bűvöletében élt. Ian Dawson csillogó szeméből ítélve a kislány érzései viszonzásra találtak.

- Volna kedved ma délután síelni, Melanie? - kérdezte Claire.

- Kedvem az volna, de már megbeszéltük Iannal, hogy korcsolyázni fogunk. Ha gondolod, gyere velünk! - ajánlotta fel Mel, de csöppet sem lelkesen.

Claire-nek lelkifurdalása támadt.

- Csak vicceltem, kicsim. A barátod biztosan nagyon csalódott volna, ha én is ott lennék elefántnak.

Melanie szemmel láthatóan megkönnyebbült.

- Megkérdezte, mi a kedvenc színem, és az előbb az ajándékboltban láttam. Lehet, hogy karácsonyi ajándékot vesz nekem. És azt is megkérdezte, hogy szeretnék-e mellette ülni ma a vacsoránál.

- És te persze igent mondtál.

A kislány piros arca hirtelen bíborvörösre váltott.

- Igen. Ez lesz az első randevúm, és...

- És megint nincs mit felvenned - mondta Claire nevetve. - Találjuk ki, mit is adhatnék rád!

- Nem baj, hogy már megint tőled kérek ruhát?

- Dehogy baj! Cserébe viszont áruld el, merre vannak a legjobb sífutó terepek!

- Rajzolok neked térképet - ajánlotta fel Mel. - A kedvenc helyemre soha nem mennek a szálloda vendégei, mert nagyon meredek, és egy egész délutánt rá kell szánni. De megéri felmászni, mert odafent van egy kis menedékház, és gyönyörű onnan a kilátás. Mindig oda megyek, ha egyedül szeretnék lenni. Nagyon békés hely, a kunyhóban ennivaló is akad, és jót lehet pihenni, mielőtt az ember visszajönne a völgybe.

Mel egyáltalán nem túlzott, gondolta Claire néhány órával később. A kis menedékház teraszáról nyíló kilátás valóban megérte a fárasztó felkapaszkodást. A fákat mintha porcukorral szórták volna be. A ragyogó kék ég előtt fehér hegycsúcsok emelkedtek, és olyan magasak voltak, hogy Claire elképzelni sem tudta, honnan van valakinek annyi bátorsága, hogy megmássza őket.

Amikor megérkezett, Zachary azt mondta, hogy egyedül Brit Columbia huszonháromszor akkora, mint Svájc, és ez innen nagyon is hihetőnek tűnt. Ha nem ígérte volna meg Melnek, hogy ötre otthon lesz, alkonyatig élvezné ezt a látványt, és a kunyhóban aludna az egyik tábori ágyon. Ám az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. Claire kénytelen-kelletlen felcsatolta a síléceit, még egy pillantást vetett a csodálatos tájra, aztán elindult.

A visszaút nem volt megerőltető, és éppen akkor ért le a völgybe, amikor a nap lebukott a tó mögött. Tűzlabdaként vöröslött a láthatáron, és lángoló fénybe borította a jégtükröt.

Ha a természet színjátéka nem lett volna annyira gyönyörű, Claire biztosan jobban figyel az útra, és akkor észrevette volna, hogy Zachary közeledik felé. Ahhoz viszont már süketnek kellett volna lennie, hogy a hangjából ne hallja ki a dühöt.

- így akarsz megleckéztetni? - mordult rá.

Igen, rámordult, mint egy támadni készülő kutya. Claire ezt megbocsáthatatlannak tartotta, főleg azután, ami a legutóbbi találkozásukkor történt közöttük.

- Ne kiabálj velem! - mondta - Ezt nem tűröm.

- Én meg azt nem, hogy vakmerősködj - jelentette ki Zach ugyanolyan hangon. - Mire gondoltál, amikor nekivágtál egy olyan terepnek, amelyet egyáltalán nem ismersz? - kérdezte, és valóban félelmetes volt, amikor egészen közel hajolt a lányhoz. - Ennyire buta lennél, vagy csak engem akartál megbüntetni az éjszakánkért?

8. FEJEZET

Claire a hóba döfte a síbotjait, és látványosan közömbös képet vágott.

- Ha hiszed, ha nem, te eszembe sem jutottál, Zachary - válaszolta. - Egyszerűen csak kirándulni akartam, és nagyon szép délutánom volt. Eddig.

Ez persze nem volt igaz, hiszen másra sem tudott gondolni, mint Zachre.

-- Szólnod kellett volna valakinek - fakadt ki a férfi. - A szálloda vendégeinek kötelessége, hogy tájékoztassanak bennünket a távozásuk és a visszaérkezésük időpontjáról.

- Ne beszélj velem ilyen hangon! - vágott vissza Claire. - Nem vagyok már gyerek. És ha tudni akarod, Melanie-t tájékoztattam a távozásom és a visszaérkezésem időpontjáról.

- Melanie viszont még gyerek. Nem háríthatod rá a felelősséget.

- Még te mersz nekem felelősségről beszélni? Lefeküdtél velem, és csak utána jutott eszedbe, hogy teherbe is ejthettél.

Claire meglepődve látta, hogy a férfi elpirul, mondani akar valamit, ám aztán meggondolja magát, és elfordítja a tekintetét. Arca bűntudatról, haragról és megbánásról árulkodott, de Claire sebe még túl friss volt ahhoz, hogy megsajnálja vagy megbocsásson neki, amit szíve szerint egyébként már most megtett volna. Mindent kész lett volna megadni Zacharynek, ám ha nem akarja még a maradék önbecsülését is elveszteni, akkor többé nem engedhet a kísértésnek. Soha többé nem szabad kettesben maradnia a férfival.

Kihúzta a hóból a síbotjait, és el akart siklani Zachary mellett, de ő az utolsó pillanatban elállta az útját, és átfogta a csuklóját.

- Beszélnünk kell a múlt éjszakáról - mondta.

Claire hátravetette a fejét.

- Szerintem már az is sok volt, amit eddig mondtál.

- Nem lehetek büszke a viselkedésemre, de amit mondtam, annak semmi köze hozzád.

- Tudom - felelte Claire gúnyosan. - A feleségedhez van köze. Jennyhez.

- Nem egészen. Amikor lementem a medencéhez, nem Jennyhez mentem, hanem hozzád. És amikor a szobádban voltunk, nem Jennyt kívántam, hanem téged. Téged tartottalak a karomban, és...

- Nem! - kiáltotta Claire. - Te még mindig a múlttal élsz házasságban, Zachary, és én nem kezdek nős férfival.

- Jenny már majdnem hat éve halott!

- De a szívedben még mindig él. Mindig csak arról beszélsz, hogy te mit akarsz. És én? Velem mi van?

Claire azon gondolkodott, jól teszi-e, ha folytatja ezt a beszélgetést. Kezdeti érzéki vonzódásukból azonban azóta több lett. itt most már erkölcsi elvekről voltszó.

- Önzőnek és elkényeztetettnek tartasz...

- Soha nem mondtam ilyesmit.

- Nem mondtad, csak gondoltad. Már az első találkozásunkkor tudtad, hogy... Hogy is mondják angolul? Tudtad, hogy elnevelt fruska vagyok.

Zach beharapta az ajkát, hogy ne nevesse el magát.

- Jól van, beismerem, ezt gondoltam.

- Nos, nem is lőttél egészen mellé. Hosszú-hosszú ideje eltökéltem ugyanis, hogy nem érem be félmegoldásokkal. Nem költözöm be egy szobába, amikor lakosztályt foglaltam. És nem tartok igényt egy férfi testére, ha a szíve nem lehet az enyém.

Zach elképedt.

- Azt azért talán mégsem vártad el, hogy megkérjem a kezed, csak mert...

- Szeretkeztünk -- fejezte be helyette Claire a mondatot. - Vagy még azt se. Ha szeretkeztünk volna, akkor te nem a halott feleséged nevét suttogod közben, nekem pedig nem kellett volna... potomnak éreznem magam.

- Olcsónak. Nem kellett volna olcsónak érezned magad. - Zach megrázta a fejét, mintha csak most ébredne. - Miért lesz mindig nyelvóra abból, ha a... kapcsolatunkról beszélünk?

- Nem tudom, és nem is érek rá arra, hogy ezen gondolkodjam. Melanie-vel van találkozóm.

- Miért?

- Segítek neki, hogy csinos legyen ma este.

Zachary szemlátomást megkönnyebbülten fogadta a témaváltást.

- Ezúttal legalább nem kell kölcsönkérnie a holmidat. Délelőtt bent voltam Broome-ban, és vettem neki ruhát. Olyat, amelyik illik a korához.

- Habos-fodros, édes kislányoknak valót?

- Ugyan már! Én is észrevettem, milyen szemeket mereszt Ian Dawsonra. Már nem kislány. Sajnos.

- Jó tudni, hogy valamit még te is észreveszel - felelte Claire, aztán elindult.

Zachary most szó nélkül útjára engedte.

A vacsora, az articsókával kínált delfinhús, a töltött fűrj és a grillezett lazac spárgával egyaránt hatalmas sikert aratott. Még nagyobb lett a lelkesedés, amikor Roberto és a főszakácsok az asztalok között bevonultak a csillagszórókkal díszített tortákkal.

Asztalbontás után a vendégek átmentek a társalgóba, ahol a városból hívott zenekar játszott. Zach az ajtóból körbepillantott a helyiségen, és elégedetten állapította meg magában, hogy itt is minden rendben van. A nagy ablakok között elhelyezett alacsony állványokon hatalmas virágkompozíciók pompáztak a kínai vázákban. A messzi földről hozatott rózsa és szegfű illata elvegyült a mandarin és az égő fa illatával. A kandalló párkányán, az asztalokon és a zongorán gyertyák égtek, fényükben meg-megcsillantak a pezsgőspoharak.

A kis táncparketten már gombostűt sem lehetett volna leejteni. Zach látta, hogy Mel és Ian is ott ropja. A kislány arca kipirult, a szeme csillogott, hosszú idő óta most először tűnt boldognak. Egy hónappal ezelőtt ez tökéletesen elég lett volna ahhoz, hogy Zach is boldog legyen.

Literes korsóval a kezében MacLeod lépett oda hozzá, és oldalba bökte.

- Meseszép, igaz?

Igen, Mel valóban meseszép volt. Zach egészen addig nem tudta biztosan, jól választott-e a ruhaüzletben, amíg a lánya meg nem jelent az étteremben. Kölcsönbe kapott estélyi szandáljában odatipegett hozzá, és átkulcsolta a nyakát.

- Köszönöm, papa! - suttogta.

Zachnek elszorult a torka, ha arra gondolt, hogy ö az apja ennek a csinos, virágillatú ismeretlennek, aki feltűzött hajával és kifestett körmével nem kislány már, hanem valósággal felnőtt nő.

- Igen - felelte most MacLeodnak. - Nagyon jól áll neki a vörös.

- Nem Melről beszélek, öregfiú, és ezt te is pontosan tudod - mondta MacLeod, és Claire felé fordult.

Akarata ellenére Zach is ugyanezt tette. Claire néhány másik vendéggel a kandalló melletti asztalnál ült, és nevetett. Ha visszamegy a maga csillogó világába, nekem csak ennek az egy-két estének az emléke marad meg, gondolta Zachary.

- Miért nem hagyod abba az önkínzást? Kérd fel táncolni! - javasolta MacLeod.

- Valószínűleg elküldene a pokolba. Nem jövünk ki egymással.

- Mit nem mondasz! És meddig lesz ez még így?

- Micsoda?

MacLeod elnevette magát.

- Lángész nem vagyok, de azt még én is észreveszem, ha két embert egymásnak teremtettek. És most éppen látok két ilyet, bár legalább tíz méter köztük a távolság.

- Tévedsz - telelte Zachary. - Én nem tudom megadni neki azt, amit ő keres.

MacLeod egy darabig meglepetten hallgatott.

- Ezt értsem úgy, hogy már megpróbáltad? - kérdezte aztán halkan. - A teremburáját! így már nem csoda, hogy levert vagy.

Zach zsebre dugta a kezét.

- Ha mindenáron tudni akarod, utolsó gazembernek érzem magam.

- Akkor nyilván úgy is viselkedtél. Az a te bajod, hogy túl sokáig voltál egyedül. Legfőbb ideje, hogy új életet kezdj, édes fiam.

- Talán, de nem vele - bökött a fejével Claire felé, aki most éppen Erickel táncolt.

- Honnan tudod? - kérdezte MacLeod. - Megkérdezted tőle?

- Nem, és soha nem is fogom. Elvégre csak egy hete ismerjük egymást.

- Ami attól azért nem tartott vissza, hogy ágyba bújj vele. Ne tagadd, látom rajtad. Mondok én neked valamit! Az én időmben a férfiak még tudták, mi a kötelességük, ha megtörtént, ami megtörtént.

- És bőven voltak olyanok, akik aztán keservesen megbánták. - Zachary ingerülten beletúrt a hajába. -- Használd az eszedet, MacLeod! Még ha ostoba lennék, és megkérdezném tőle, hogy akar-e itt élni, azt hiszed, valaha is boldog lenne Topáz Valleyben? El tudod képzelni, hogy folytatni tudná azt, amit Jenny abbahagyott?

- Nem. És ha ezt várod tőle, akkor ostobább vagy, mint amilyennek gondoltalak. Ő ugyanis nem Jenny, hanem önmaga. És ha te ennyivel nem éred be, akkor valóban utolsó gazember vagy, és legalábbis magyarázattal tartozol neki.

MacLeodnak igaza van, gondolta Zach elgyötörten. Claire legalább annyit megérdemelt volna, hogy megmagyarázza neki, miért mondta ki Jenny nevét akkor, amikor arra a nőre kellett volna gondolnia, akivel éppen együtt volt.

Hiába próbálkozott azonban, csak nem sikerült négyszemközt beszélnie vele. Vagy mással táncolt éppen, vagy sikerült elmenekülnie, amikor Zach elindult felé.

- Jól van, Claire - mormolta a férfi maga elé, és megállt az ajtóban. - A te szabályaid szerint fogunk játszani. Egyelőre.

Fél tizenkettő körül a vendégek kisereglettek a ruhatárba, kabátot és csizmát húztak, hogy átmenjenek a kápolnába a közös karácsonyi éneklésre. Mel és Dawson kíséretében Claire is elhagyta a társalgót.

Kivárom a megfelelő pillanatot, gondolta Zachary, de még ma éjszaka tiszta vizet öntünk a pohárba.

Claire-t annyira megragadta az erdei kápolna egyszerű szépsége és az éjféli mise hangulata, hogy miután valamennyien kiléptek az éjszakába, alig-alig vett tudomást a környezetéről. Zaeharyt is csak akkor vette észre, amikor az egyszer csak elállta az útját.

- Mondanom kell neked valamit - közölte.

- Itt és most? - kérdezte Claire gyanakodva. - Aligha!

- Itt és most - makacskodott a férfi.

Claire türelmetlenül felsóhajtott.

- Ha ragaszkodsz hozzá... Úgyis egy irányba megyünk.

- Nem akarom, hogy bárki is meghallja, meg aztán... - A férfi a kápolna nyitott ajtajára mutatott. - Még be kell zárnom.

Claire úgy érezte magát, mintha az a bárány lenne, amelyiket egy farkas kiszemelt magának a nyájból. A vendégek visszamentek a szállodába, és őt senki nem kereste.

- Menjünk be! - javasolta Zach, és megfogta a karját. - Ne félj, nincsenek hátsó szándékaim.

Claire lerázta magáról a kezét.

- Egy kápolna amúgy sem megfelelő hely a csábításra - jegyezte meg, majd leült a legközelebbi padra, összekulcsolta a kezét az ölében, és kérdőn nézett a férfira. - Mi az, ami ennyire sürgős?

- Csak azt akarom még egyszer elmondani, mennyire sajnálom, ami... tegnap éjjel történt.

- Ezt már hallottam.

~ Szeretném megmagyarázni, miért viselkedtem úgy. Nem egyszerű elszólásról volt szó. Sokkal többről. - Zachary a kabátja zsebébe dugta a kezét, és jó ideig az oltárként szolgáló, fehér abrosszal leterített asztal fölött függő fakeresztet nézegette. - Ha úgy vesszük, a te hibád volt - szólalt meg végül.

- Az én hibám? - visszhangozta Claire döbbenten.

- Igen. Ha az lettél volna, akire számítottam...

- Mire számítottál? Jobb szeretőre?

- Olyan nőre, aki... tapasztaltabb. - Mintha nem tudna Claire szemébe nézni, a férfi járkálni kezdett, és sorra elfújta a gyertyákat. - Felőlem tagadhatod, én akkor is tudom, hogy én voltam az első férfi az életedben. Megtörtént, ami állítólag lehetetlen, és én másodszor is beleléptem ugyanabba a folyóba. Jenny is szűz volt.

- Ez aligha tartozik rám.

- Ha nem lett volna az - folytatta Zach rezzenéstelen nyugalommal -, nem vettem volna feleségül.

Claire egyszeriben nagyon hidegnek érezte a levegőt.

- Persze hogy nem! - felelte fagyosan. - A magadfajta férfiak nem érik be azzal, amit mások meghagytak nekik.

- Nem értesz.

Dehogynem, nagyon is! Az még talán megbocsátható, hogy nem tudta, néhány nap alatt is bele lehet szeretni egy férfiba. Arra azonban már nincs mentség, hogy nem jutott eszébe, mekkora árat kell majd fizetnie, ha könnyelműen oda is adja magát annak a férfinak. Pedig annak idején megtanulhatta, hogy a férfiak, akikkel az anyja lefeküdt, pénzt adtak a szolgálataiért, de mást soha.

Ő még szerencsésnek mondhatja magát, mert Zachary nem adott neki pénzt, de az is lehet, hogy ez Kanadában nem szokás. Vagy talán karácsonyi ajándéknak vette, hogy lefeküdt vele. Claire-nek alig-alig sikerült megállnia, hogy ne kezdjen el hisztérikusan nevetni.

- Amit közösen megéltünk - folytatta a férfi -, az olyan volt... olyan... valami...

- Valami?! - kiáltotta Claire, és majdnem elsírta magát.

Az nem valami volt, hanem minden! Elvégre ő megőrizte magát ennek a férfinak. És miért kapta meg éppen ő, amit soha előtte senki más? Azért, mert szereti, hogy az ördög vinné el akárhová!

- Valami különleges - fejezte be Zachary a mondatot.

- Nem - felelte Claire. - A szeretkezés olyan, mintha meg sem történt volna, ha csak arról szól, hogy két test rövid időre egyesül, aztán meg kielégülten elválik.

- Nálunk sokkal többről volt szó.

- Számodra talán. Az ember előbb-utóbb kijózanodik, miután valami értékeset odaajándékozott egy idegennek.

- Ezt ne! Se önmagadat, se engem ne becsülj le ennyire! - kérte a férfi, de elkésett a megbánással.

- Csak azért beszélsz így, mert bűntudat gyötör - jelentette ki Claire.

- Ez igaz.

- Nem vagy egyedül. Én is nagyon szégyellem magam. Annyira, hogy már csak egyvalamit szeretnék elmondani, aztán inkább felejtsük el ezt az egészet! Jó szerető vagy. Gyengéd és figyelmes, csak sajnos nem annyira dörzsölt, mint amilyennek hiszed magad. Nem akarom megsérteni az érzéseidet, de én valóban nem élveztem különösebben az együttlétünket. Valószínűleg te sem, úgyhogy ne akarjunk lelkifurdalást ébreszteni egymásban! Ha úriember vagy, márpedig annak tartalak, akkor soha többé' nem emlékeztetsz arra, hogy nem viselkedtem úrinőként.

Claire már elindult kifelé, amikor kinyílt az ajtó, és MacLeod tépett be a kápolnába.

- Jaj nekem! - kiáltotta, és megállt a küszöbön. - Elnézést, ha zavarok, de láttam, hogy ég a villany, és azt hittem, elfelejtetted lekapcsolni, Zach.

- Nem kell elnézést kérnie. Már mindent megbeszéltünk - mondta Claire, és ellépett az öreg cowboy mellett.

Odakint felfogta a ruhája alját, és végigsietett a tóparti úton. Reszketett, amikor belépett a lakosztályába, mert a kápolnában és odakint nagyon hideg volt. És azért is, mert rettenetesen érezte magát, amit kizárólag önmagának köszönhetett.

Ezek után természetesen hamarabb el kell mennie Topáz Valleyből, mint tervezte. A szerelemért mindent kockára tett, ami csak fontos volt neki, és vesztett. Ahhoz azonban, hogy továbbra is úgy tegyen, mintha semmi sem történt volna, nem elég jó színész.

Karácsony első napján nagy nehezen sikerült összeszednie magát. Csak egyszer veszítette el kis híján az önuralmát, amikor ebéd után kilépett az étteremből, és Zacharyvel találta szemben magát. Pillanatokig zavartan meredtek egymásra, de a férfi hamar magához tért.

- Boldog karácsonyt! - mondta, és elbűvölően elmosolyodott.

Claire-t még ezek az ártalmatlan szavak is sértették. Zachary nyilvánvalóan hírből sem ismeri azt a szenvedélyt, amely őt elragadta, és ő nem töltötte álmatlanul az éjszakát. Frissen borotváltan, fehér ingében, sötétkék pulóverében és nadrágjában visszataszítóan vonzónak és kipihentnek látszott.

A lánynak nem jött ki hang a torkán, ezért sietve elindult. Ha még egy percig néznie kell a férfi szép arcát, menthetetlenül elsírja magát.

Elég volt ebből! - intette magát gondolatban. Eleget sírt és eleget sóvárgott már hiába. Ideje, hogy minden visszatérjen a megszokott kerékvágásba.

Az elhatározást tett követte. A portához sietett, hogy átírassa a repülőjegyét. Szerencsére percek alatt végzett. Másnap reggel indulhat, és estére Topáz Valley és Zachary Alexander már csak a múltja részei lesznek.

Melanie az előcsarnokban várta, és egy kis csomagot tartott a kezében.

- Ezt Iannak hoztam. Könyv van benne, a szálloda történetéről szól. Szerinted örülni fog neki?

- Biztosan nagy becsben tartja majd.

Ahogyan én is becsben fogom tartani az emlékedet, angyalom, tette hozzá gondolatban, és már megint majdnem elsírta magát.

- Meg akartam mutatni neked, mielőtt becsomagoltam volna, de apa azt mondta, ne kopogjak be hozzád többet, és csak akkor menjek át, ha te hívsz.

- Hiszen tudod, mindig örülök, ha láthatlak, Melanie.

- Tegnap nem tűntél igazán boldognak, amikor feltűzted a hajamat - jegyezte meg a kislány. - Lehet, hogy mégis idegesítelek néha.

- Tegnap máshol jártak a gondolataim, édesem. Lenne ma egy kis időd öreg barátnődre? Mondanom kell neked valamit.

- Jó, ha nem baj, hogy késő délutánig várnod kell. Most ugyanis megint korcsolyázni megyek lannal. - Mel egy darabig hallgatott. - Holnap elutazik - folytatta aztán leverten. - A papájának huszonnyolcadikán már Vancouverben kell lennie.

Claire csak később akarta elárulni Melnek, hogy hamarabb elutazik, mint tervezte. Most viszont, hogy megtudta, Dawsonék is akkor mennek el, amikor ő, lelkifurdalása támadt.

Megbocsáthatatlan, hogy Zachary meg ő csak saját magukra gondoltak, és Melanie-re egyáltalán nem voltak tekintettel.

- Akkor gyere át fél öt körül! - mondta gyengéden. - Készítek tejeskávét, és jót beszélgetünk. Meg adni is szeretnék neked valamit.

- Én is neked. Hát nem vicces, hogy mindig ugyanarra gondolunk? Mintha ezer éve ismernénk egymást.

Claire-nek nagyon nehéz lett a szíve. Rettenetesen sajnálta, hogy el fogja rontani Melanie örömét. Meg kell azonban tennie, mert semmiképpen sem hallgathatja el előle az igazságot, és nem tűnhet el szó nélkül az életéből.

Hogy ne gondoljon a rá váró nehéz feladatra, délután síelni ment, méghozzá ugyanoda indult, ahol előző nap is járt, hogy senkivel ne találkozzon. Tisztába akart kerülni önmagával, és el akart búcsúzni a környéktől. Az a békés, félreeső hely, amelyet Mel is fel szokott keresni, amikor magányra vágyik, tökéletesen alkalmas lesz arra, hogy elgondolkodjon a történteken, és megpróbáljon belenyugodni abba, amin nem változtathat.

A menedékháznál a veranda oldalának támasztotta a síléceit, és leült a lépcsőre, hogy elgyönyörködjön a kilátásban. A végtelen kék ég és a hófödte hegycsúcsok mindig is itt voltak, és akkor is itt lesznek még, amikor ő már rég nem él. Örökké- valóak, akár a szeretet.

Ez a gondolat valamelyest megvigasztalta. Bármit is hozzon számára a jövő, Melanie emléke örökre megmarad neki, és Zacharyé is. A férfi megmutatta neki, milyen szép, ha két embert egymáshoz hajt a szenvedély, Melanie mellett pedig azt tapasztalta meg, hogyan szeret egy anya. Önzetlenül és abban a tudatban, hogy mindent megtett egy gyermek boldogságáért.

Nem ez volt az, amit keresett, de ez volt minden, amit kapott, úgyhogy ezzel kell beérnie.

9. FEJEZET

Vacsora előtt Claire éppen végzett az átöltözéssel, amikor Zachary bekopogott hozzá, és mivel ő egy darabig nem mozdult, a végén be is szólt az ajtón át.

- Tudom, hogy bent vagy, és ha kell, akkor egész éjjel itt fogok állni. Semmire nem mégy azzal, ha most nem engedsz be.

Nem volt nehéz kitalálnia, miért haragszik rá a férfi. Claire megadóan felsóhajtott. Délután, amikor közölte, hogy hamarabb elutazik, Mel nagyon megdöbbent. Még az ajándéka, egy értékes, régi brosstű sem vigasztalta meg. Claire azzal próbálta megenyhíteni, hogy felajánlotta, töltse vele Vancouverben a szilvesztert.

- Előbb persze meg kell kérdezned a papádat - figyelmeztette a kislányt. - De talán elenged, ha tudja, hogy jó kezekben leszel.

- Ne nagyon számíts rá! Soha nem tehetem azt, amit akarok - mondta Mel kedvetlenül.

Úgy tűnik, igaza volt, mert Zachary most már dühösen dörömbölt. Claire lélekben felkészült arra, ami következik, aztán kinyitotta az ajtót.

- Nem vagyok süket - közölte. - Nem kell akkora lármát csapnod, mintha a Bastille ostromára készülnél.

- Ha arra készülnék, elérném, hogy ne rombolják le a börtönt, és te az életed végéig bezárva maradj, mert szabadlábon túl nagy fenyegetést jelentesz - válaszolta a férfi felindultan.

Szemlátomást félbehagyta az öltözködést, mert élére vasalt szmokingnadrágot, és kifogástalanul kifényesített fekete cipőt viselt, de zakót még nem vett. Fehér ingén több gomb nem volt begombolva, és a kézelőin sem. Haja kócosan hullott a homlokába.

- Ha jól sejtem, megint rosszat tettem - mondta Claire szelíden, amint megpillantotta a férfi kezében a kis ékszertokot. - Nem helyesled, hogy megajándékoztam a lányodat?

-- Semmit nem helyeslek, amit Mellel kapcsolatban teszel - felelte Zachary éllel a hangjában. - A lányom nem tud mit kezdeni ilyen drága ékszerrel, ami mindenki számára nyilvánvaló, akinek egy csepp esze is van.

Zachary vissza akarta adni az ékszert, de Claire a háta mögé dugta a kezét.

- Nem értékes: Nem valódiak benne a kövek. És nem veszem vissza. Melanie kapta tőlem, és szeretném, ha megtartaná.

- Én akkor is visszaadom. - A férfi hangosan kifújta a tüdejéből a levegőt. - És még valami! Te már elmondtad, hogy a jövőben semmit nem akarsz tőlem, és szerinted a mi... mondjuk úgy, kapcsolatunk, tévedés volt. Most én következem. Ezentúl távol tartod magad Meltől. Nem beszélgetsz vele mint nő a nővel, nem találkoztok, nem csábítod Vancouverbe, és nem próbálod meg ékszerekkel megvásárolni a barátságát. Semmi nem lesz köztetek. Világos? Megértetted?

- Azt már fájdalmas módon megtapasztaltam, hogy nincs szíved - mondta Claire megvetően. - Az viszont megdöbbent, hogy a tetejébe még buta is vagy. Ne engem hibáztass azért, hogy Mel szembeszegül veled, hanem saját magadat! Azt hiszed, úgy irányíthatod, hogy mindig ugyanazt akarja, amit te.

- Melanie a lányom. Én...

- Melanie is ember, neki is vannak vágyai, igényei. Veled ellentétben ő nem tud megélni a halott édesanyja emlékéből. Emberi melegségre van szüksége, és én meg is fogom neki adni, akár megengeded, akár nem. Holnap elutazom, de...

- Ez a legjobb hír, amit a héten hallottam! Kár, hogy egyáltalán idetévedtél.

- Velem együtt azonban nem tűnnek el a gondjaid is - folytatta Claire nyugodtan. - Ma még ráerőltetheted az akaratodat Melre, de azt ajánlom, élvezd ki a hatalmadat, amíg lehet! Egy idő után ugyanis Mel maga fog dönteni az életéről, és nem valószínű, hogy itt akar majd maradni veled. Magányos öregember leszel, Zachary, és meg is érdemled a sorsodat.

- De legalább tőled megszabadulok - vágott vissza a férfi. - Ez sok mindenért kárpótol majd.

- Nem szabadulsz meg teljesen tőlem, mert Melanie a barátom marad, akit ugyanúgy fogok szeretni, ahogyan ma szeretem.

- És mit nyersz ezen a barátságon? - gúnyolódott Zach.

- Mindössze azt a jó érzést, hogy Mel számíthat rám, ha segítségre szorul.

- Mel szívesen megjátssza a szerencsétlen kis árvát, akinek senkije nincs, aki meghallgatná. Ez persze csak színház. Nem szívesen teszem, de meg kell mondanom, hogy az ö korában a „ha nem látom, elfelejtem" elv szerint működnek a dolgok. Még el sem kezdődik az új év, és már nem is fog emlékezni rád, erről kezeskedem.

- Azért nagy tételben ne fogadj rá! - mondta Claire, noha szinte már azt kívánta, bárcsak így lenne. Akkor legalább nem kellene azt a terhet is cipelnie, hogy csak még több szomorúságot okozott a kislánynak. - Mel már kinőtt abból a korból, hogy a te szabályaid szerint éljen.

Csak a vita hevében ragadtatta magát erre a kijelentésre, és azért, hogy megvédje magát. Nem is álmodott arról, hogy a jóslata nagyon hamar beteljesedik.

December huszonhetedikén reggel figyelmeztették a vendégeket, hogy délutánra hóvihar várható.

- Élvezzék a napsütést, amíg lehet! - tanácsolta nekik az egyik síoktató. - Aki pedig ma akar elmenni a helikopterrel, az délre feltétlenül legyen útra készen!

Tíz órakor egy vendégekkel teli autóbusz indult Vancouverbe. Claire még a gondolatot is szörnyűnek találta, hogy ne mehessen el még ma. A délelőttöt a könyvtárban töltötte, és azon imádkozott, hogy tartson ki a jó idő, és fel tudjon szállni a helikopter.

A helyzetet csak tovább rontotta, hogy Melanie kedvetlen volt és magába fordult, ha éppen nem sírt. Előző este áthallatszott Claire-hez a kiabálása.

- Gyűlöllek! Bárcsak meghalnék! Tudom, hogy te is ezt akarod.

Claire szíve szerint átment volna hozzájuk, és könyörögve arra kérte volna őket, béküljenek meg egymással, mert a kapcsolatuk túl értékes ahhoz, hogy könnyelműen tönkretegyék. Tudta azonban, hogy ezzel csak még jobban feldühítené Zacharyt. Nem mintha egyszer is barátságtalan lett volna vele a legutóbbi összetűzésük óta, éppen ellenkezőleg. Mindig kimondottan udvarias volt, és olyan távolságtartó, hogy Claire idegennek érezte magát, amikor a férfi ránézett.

Vagyis inkább átnézett rajta, úgy sokkal pontosabb a fogalmazás. Azt jósolta, hogy Mel az új év beköszöntéig már el is felejti a Claire Durocher nevet, ő viszont még addig sem várt. Claire csak remélhette, hogy Zachary nem fog kötelességtudatból elbúcsúzni tőle.

Ez a reménye sem teljesült. Az étterembe tartott, amikor Dawsonék visszajöttek a síelésből, Zachary pedig éppen kilépett a fogadópult mögötti irodából. Rá ügyet sem vetett, csak barátságosan odabólintott Iannak.

- Jól éreztétek magatokat Melanie-vel?

A fiú csodálkozva nézett rá.

- Mel nem volt velünk, uram.

- Nekem azt mondta, hogy együtt fogtok síelni.

- Meggondolta magát, miután megtudta, hogy itt maradunk a szálloda közelében. Semmiképpen sem akartuk lekésni a helikoptert - magyarázta Paul Daw- son.

- A hátsó völgybe készült síelni - tette hozzá a fia.

- Egyedül? Pedig tudja, hogy azt nem szabad! És azt is, hogy nem maradhat el késő́ig.

Zachary hangja dühös volt, de a szeme aggódásról árulkodott. Éppen ebben a pillanatban sötétebb lett az előcsarnokban, mert a nap bebújt a felhők mögé.

- Talán a nagybátyjával ment el - jegyezte meg Claire.

Egy szót sem akart többé szólni Zacharyhoz, de most megsajnálta, és ő is aggódott kis barátnőjéért.

Mintegy végszóra, Eric lépett be az előcsarnokba.

- Nem láttam Melt. Valami baj van?

- Remélem, nincs - felelte Zachary, aki egyre feszültebbnek tűnt. Látszott rajta, hogy komolyan félti a lányát. - Az viszont tény, hogy itt nincs...

Nem fejezte be a mondatot, de mindenki tudta, mire gondol. Elképzelni is szörnyű volt, mi történne, ha megjönne a vihar, és Mel eltévedne a hegyekben.

- Nem lehet, hogy otthon van?— kérdezte Claire.

- Gondolod, hogy kihagyja az ebédet? Ezt nyilván viccnek szántad.

Zachary megsemmisítő hangja legalább annyira sértő volt, mint a pillantása.

- Talán nincs étvágya, mert el kell válnia azoktól, akik fontosak neki - válaszolta Claire éllel a hangjában. - Ha az én gyerekemről lenne szó, én biztosan megnézném, nem szomorkodik-e otthon, mielőtt máshol keresném.

Zachary néhány pillanatig ellenségesen meredt Claire-re, aztán az étterem ajtajára mutatott.

- Ti csak egyetek nyugodtan! Én gyorsan hazaugrom. Nem várakoztathatjuk meg a helikopter pilótáját, mert egyre sötétebb lesz.

Claire kávét hozott magának, aztán leült az ajtó közelébe, és Zacharyt várta.

A férfi már öt perc múlva visszajött. Félholt volt az aggódástól, mert sehol sem találta a lányát. A sífutócipője viszont a ház bejárata mellett hevert.

Időközben MacLeod is értesült Melanie eltűnéséről.

- Nem is sejted, hol lehet? - kérdezte Zacharytől, aki megrázta a fejét, és felnézett az égre.

- Nem, és nagyon aggódom. Ha ilyen iramban romlik tovább az idő, akkor örülhetünk, ha néhány óra múlva egyáltalán látunk még valamit. Te is tudod, milyenek az esélyei, ha nem találjuk meg a vihar kitörte előtt. Trombitáld össze a mentőcsapatot! Amint lehet, találkozunk az irodában.

Ezzel elindult, és nem vette észre, hogy követik. Csak akkor döbbent rá, amikor be akarta csukni az ajtót, de Claire megfogta.

- Te meg mi az ördögöt keresel itt? - ripakodott rá.

- Segíteni szeretnék, Zachary.

A férfi elhúzta a száját.

- Már így is épp elég bajt okoztál. Köszönettel lemondok a segítségedről.

- Nem teheted - válaszolta Claire. - A hegy nagy, és minden önként jelentkezőre szükséged lesz. Tudod, hogy jól síelek. Engedd, hogy segítsek!

- Nem! Ülj fel a helikopterre, és tűnj el az életemből! Bár soha ne találkoztunk volna! Mel és én remekül megvoltunk, amíg te fel nem bukkantál, és meg nem bolondítottad. És most... most...

Elhallgatott, mert hirtelen elszorult a torka. Bárcsak meghalnék! - kiabálta tegnap Mel. Lehet, hogy komolyan gondolta?

Zachary óriási lendülettel becsapta az iroda ajtaját, hogy elhessegesse komor gondolatait. Minden bajának okozója közben nyugodtan állt ott, és őt figyelte.

- Tűnj el a szemem elől! - kiáltott rá a férfi. - Menj, és lakkozd ki a körmödet, vagy üsd el mással az időt, amíg elutazol! Nekem dolgom van.

- Nem utazom el - jelentette ki Claire.

Zachary dühödt pillantást vetett rá.

- De, de, elutazol!

Claire csípőre tette a kezét.

- Nem! Komolyan azt hiszed, képes lennék elmenni úgy, hogy nem tudom, jól van-e Melanie?

- Örökké csak bosszúságot okozol - vágta a fejéhez Zachary. - Ha nem avatkoztál volna bele olyasmibe, amihez semmi közöd, akkor a kislányom most nem lenne veszélyben, és nem kellene mindenkinek az ő keresésére indulnia.

Claire elképedten meredt rá, és krétafehér lett az arca.

- Nem, Zachary! Ez nem az én hibám! - kiáltotta, és lerogyott egy székre.

A férfi egy pillanatig bűntudatot érzett, de a haragja erősebb volt, és egyre jobban felhergelte magát.

- Igenis a te hibád! - állította. - Együtt tudsz majd élni azzal a tudattal, hogy gyakorlatilag a halálba kergetted? Ez majd kielégíti azt a csillapíthatatlan vágyadat, hogy aláásd a tekintélyemet? Elégtételt érzel attól, hogy ekkora hatalmad van?

Zachary már láthatóan nem volt ura önmagának de szerencsére ekkor megjelent MacLeod.

- Csiga vér, fiam! - mondta, és Zach vállára tette a kezét. - Azzal senkin nem segítesz, ha így beszélsz.

Zachary káromkodva elfordult, és hatalmas térképet terített ki az íróasztalon.

- Hol vannak már a többiek? Minél előbb indulnunk kell.

Amikor MacLeod elment, hogy kivigye az elutazó vendégeket a helikopter leszállóhoz, éppen megérkeztek a hegyi mentők. Csoportokra oszlottak, magukhoz vették a felszereléseket, megbeszélték, melyik csapat merre megy, és milyen időközönként jelentkeznek be rádión. Zachary hosszú vita után hagyta rábeszélni magát, hogy a szállodában maradjon, és ő fogja össze a szálakat.

A hegyi mentők elindultak, Zach pedig egyedül maradt, és megrohanták az emlékek. „Miért akarod mindig te eldönteni, mi a legjobb nekem, apa? Miért nem. élhetek úgy, mint a többi gyerek?"

- Gyere haza, Mel, és mindent megkapsz, amit csak akarsz! - suttogta, és a tenyerébe temette az arcát.

Csak akkor emelte fel a fejét, amikor valaki a vállára tette a kezét. MacLeod volt az.

- Azt hittem, kiviszed a vendégeket a helikopterhez.

- Ki is vittem. Már elrepültek.

- Jelenetet rendezett. Mármint Claire.

MacLeod felvonta a szemöldökét.

- O nem ment el. Részt vesz Mel keresésében. Azt hittem, tudod.

Jellemző! - gondolta Zach. Soha nem hallgatott rám.

Nem bírt tovább megmaradni az ablaktalan irodában. Kiment az előcsarnokba, fel-alá járkált, és állandóan kifelé kémlelt. Fél háromkor köd telepedett a hegycsúcsokra. Háromkor már a tó túlsó partját sem lehetett látni, aztán elkezdett havazni.

A mentőcsapatok szabályos időközönként jelentkeztek rádión. Melnek még mindig nem akadtak a nyomára. Öt óra előtt kevéssel visszatértek, mert nem lett volna értelme, hogy sötétben is folytassák a keresést. Zacharyvel éppen a térképet tanulmányozták, hogy eldöntsék, hol folytatják másnap a keresést, amikor fél hét körül a telefonközpont bekapcsolta az irodába a vancouveri rendőrség hívását.

- Találtunk egy körülbelül tizennégy éves kislányt - közölte Zacharyvel a rendőrtiszt, aki Paley néven mutatkozott be. - Semmilyen papír nem volt nála, csak a Topáz Valley Szálloda síbérlete, amit Melanie Alexander részére állítottak ki. A haja sötétbarna, a szeme kék, és nagyjából százhatvan centiméter magas. Hiányzik a szállodából valaki, akire ráillik ez a leírás?

Zacharynek kihagyott a szívverése, és rosszullét környékezte.

- Igen - nyögte ki.

Ugyanúgy nem számított erre a telefonhívásra, mint akkor régen sem, amikor szintén a rendőrségtől keresték. Csak most nem Jennyről volt szó, hanem Melről.

- A gyerek azt mondja, a maga lánya - folytatta a rendőr.

- Azt mondja? - Zachary nagyot nyelt. - Ez azt jelenti...

- A kislánynak semmi baja, Mr. Alexander, csak megijedt egy kicsit.

Zachary hideg verejtékben fürdött.

- Hogyan... Hol...

- Fél órája hívtak ki bennünket a Waterfront Szállodához. A kicsike valószínűleg busszal jött, és egy bizonyos Miss Claire Durocher-vel akart találkozni. A hölgynek ma délután kellett volna megérkeznie, de még nincs itt.

Már megint Claire!

- Nem - motyogta Zachary, aki egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől. - A hölgy még itt van. Legkorábban holnap délelőtt érhet... érhetünk oda.

- Élnek rokonaik vagy ismerőseik Vancouverben, akikhez elvihetnénk a kislányt?

Csak Eric, de ő most itt van. Barátok pedig... Zacharynek megint Mel szemrehányó szavai jutottak eszébe. „Itt nincsenek velem egyidős gyerekek... Még mindig úgy bánsz velem, mintha kisbaba lennék, és nem tudnám eldönteni, mit akarok."

Jól van, Mel, gondolta Zach. Most bizonyíthatsz: Megmutathatod, hogy tudsz felnőttként viselkedni.

- Sajnos nincsenek - felelte. - De ha elintézik, hogy a lányom a szállodában tölthesse az éjszakát, és egy alkalmazott időnként ránéz, akkor nem lesz semmi baja. Beszélhetek vele?

Mel úgy tett, mintha kicsit sem félne, de Zachary kihallotta a hangjából, hogy nem fogja egyhamar elfelejteni ezt a napot.

Miután a férfi helyére rakta a kagylót, körbepillantott. Mindenkinek ragyogott az arca.

- Menjetek ünnepelni! - mondta. - Melanie jól van, ti pedig mind megszolgáltatok egy ötcsillagos vacsorát. Az italaitokat én fizetem.

MacLeod, akinek gyanúsan vörös volt a szeme, hangosan kifújta az orrát.

- Te is jössz, fiam? - kérdezte.

- Most még inkább nem.

Ebben a pillanatban csak egy ember volt, akivel Zachary együtt akart lenni: Claire. A kaijába fogja zárni, és elismeri, hogy bolond volt. Igen, szüksége van valakire, akinek kisírhatja magát.

- Hol van Claire? - kérdezte.

Senki nem válaszolt, csak döbbent tekintetek meredtek rá. Zachnek a hideg futkosott a hátán. Kezdődik a következő rémálom!

- Amikor visszaindultunk, került egyet a Chimney Ridge felé - válaszolta végül valaki. - Azt mondta, Mel talán ott bújt el a menedékházban.

- És ti elengedtétek egyedül?!

- Nem lehetett visszatartani. Kijelentette, hogy Mel az ő hibájából tűnt el, és csak akkor mer a szemed elé kerülni, ha megtalálja.

- Már majdnem három órája visszajöttetek. Miért csak most tudom ezt meg?

A hegyi mentők zavartan lesütötték a szemüket.

- Eszünkbe sem jutott, hogy még mindig kint lehet - felelte az egyikük. - Megkeressük?

Zach megrázta a fejét. Nem az ő hibájuk. Claire a maga módján ugyanolyan makacs, mint ö. Ő pedig legalább annyira hibás, mint Claire. Kiabált vele, szemrehányást tett neki, és elhamarkodottan ítélkezett felette. Ha valaki, akkor ő volt az, aki belehajszolta a meggondolatlanságba. És ha valakinek vásárra kell vinnie a bőrét, hogy megtalálja, akkor az is ö.

10. FEJEZET

Világosban és jó időben Zach fél óra alatt odaért volna a menedékházhoz, de most másfélre volt szüksége. Mire az utolsó emelkedőn is felkapaszkodott, fülében hangosan lüktetett a vér,

de nem annyira a fáradtságtól, mint inkább az aggódástól. Egész idő alatt azzal a gondolattal kínozta magát, hogy Claire esetleg nem lesz ott.

Félt attól a pillanattól, amelyben majd kiderül az igazság, de tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje. Levette a hátizsákját, kikapcsolta a sisakjára erősített lámpát, és feszülten kémlelte a sötétségét. Úgy hét méterre lehetett a kunyhótól. Látta a körvonalait, és...

Hála az égnek! Az ablakon át halvány fény szűrődött ki. Gyertya vagy petróleumlámpa éghet odabent. Zach lecsatolta, és a botokkal együtt a hóba szúrta a síléceit, aztán kezében a hátizsákjával, elindult a menedékházhoz.

Miután kinyitotta az ajtót, először csak a kályhát látta. Tűz égett benne, és egy konzervleves melegedett rajta. Aztán Claire-t is felfedezte. Hálózsákkal betakarózva feküdt egy tábori ágyon, amit a kályha mellé húzott, és aludt.

Leguggolt mellé, előbb figyelmesen szemügyre vette elgyötört arcát, aztán két ujját a nyakára tette, hogy kitapintsa á pulzusát. Közben a mellkasa emelkedését és süllyedését figyelte, végül pedig felhajtotta róla a hálózsákot, hogy megnézze, meleg-e a keze meg a lába.

Amikor mindezzel megvolt, megkönnyebbülten kifújta a levegőt. Claire megérezhette az arcán a leheletét, mert álmában felsóhajtott, és halványan elmosolyodott.

Micsoda szája van! Zach egészen közel hajolt hozzá, hogy jobban lássa telt, életkedvről és szeretetvágyról mesélő ajkát. Ez a csókos száj gyakran mosolyog vagy nevet, és hamar felforrósodik a szenvedélytől, amikor megcsókolja,

Újra meg akarta tapasztalni ezt a szenvedélyt, a karjában akarta tartani Claire-t, és hallani, ahogy elragadtatásában az ő nevét kiáltja. Utána pedig letörölné a könnyeit, megmondaná neki, hogy csodálatos volt, és hihetetlenül boldoggá tette. Nem akarja, hogy más férfi valaha is olyan közelről ismerhesse, úgy szerethesse, ahogyan ő.

Ahogyan ö szereti...

Elképesztette a felismerés, és várta, hogy kiderüljön, múló gyengeség tört rá csupán, de reménye nem teljesedett be, sőt. Egyre biztosabb lett abban, hogy szereti Claire-t. Ha meghalt volna idefent a hegyen, az csakis az ő vétke lenne.

Bűntudatosan lehajolt, és sóváran megcsókolta a lányt, aki kinyitotta a szemét, és felnézett rá.

- Zachary? - dünnyögte. - Te vagy az?

- Igen, én. Miért, kit vártál?

Ez persze csak álom, gondolta Claire. Már napok óta róla álmodik, és minden ébredés csak újabb csalódást hozott. Ezért hát nyakig felhúzta magán a hálózsákot, és megpróbált visszaaludni. Ezúttal nem fogja megengedni, hogy véget érjen az álom, mert a valóság túlságosan is kegyetlen.

- Nyisd ki a szemed! - kérte Zach. - Fel kell ébredned!

- Nem - motyogta Claire. - Még nem.

- Drágám - szólongatta a férfi gyengéden -, beszélned kell velem. Tudni akarom, jól vagy-e.

Drágám... Claire boldogan elmosolyodott. Ilyen szép álomnak soha nem szabad véget érnie!

- Megtaláltuk Melt.

Ezek a szavak már könyörtelenül visszarántották a valóságba. Claire hirtelen felült, és a férfira szegezte a tekintetét.

- Ne félj, drágám! - nyomta vissza Zach gyengéden a vékonyka matracra. - Mel jól van. Most már csak miattad aggódom.

- Hogyan... Hol találtátok meg? És miért...

- Ez várhat. Előbb megnézem, hogy nem sebesültél-e meg.

Felhajtotta a hálózsákot, és óvatosan végigtapogatta Claire-t, aki csak feküdt, és élvezte az érintéseit.

- Nagy butaság volt, hogy elváltál a mentőcsapattól - mondta végül a férfi szigorúan. - Örülhetsz, hogy nem estél bele egy gleccserhasadékba, és nem törted ki a nyakad. Épp elég gondot okozott már nekem Mel. Nem akarok még több ősz hajszálat. Nincs szükségem a te...

- Tudom, hogy nincs szükséged rám, és soha nem is lesz - szakította félbe Claire ingerülten. - Félreérthetetlenül megmondtad.

- Úgy bizony! - válaszolta Zach ugyanolyan ingerülten. - Majd bolond lennék olyan nővel kezdeni, aki makacs, mint az öszvér. Látod, mit műveltél velem! A legrosszabbat hozod ki belőlem. Ha újraélhetném az utóbbi tíz napot...

Claire-hez már nem jutott el a szavai értelme, mert hirtelen rádöbbent, mi az, amit Zachary nem képes elismerni. Meglátta a fájdalmat a szemében, a félelmet, amelyet soha nem mutatna ki, a sebezhetőséget, amit eltitkolni igyekezett.

Miután a férfi végre kimerülten elhallgatott, Claire gyengéden az arcára tette a kezét.

- Nemcsak én vagyok konok, Zachary. Te is az vagy.

A férfi értetlenkedve meredt rá.

- Mi a csudáról beszélsz?

- Rólunk - felelte Claire csendesen. - Jobban hasonlítunk egymásra, mint gondolnád, szerelmem. Konokok vagyunk mind a ketten, mint egy öszvér.

- Makacsok. Makacs, mint egy öszvér - javította ki a férfi, aztán nagy levegőt vett, és még egyszer nekifogott. - Nem megyünk el innen, amíg nem jutunk megegyezésre. Nem fogom eltűrni, hogy veszélybe sodord saját magadat és másokat, csak mert...

A lány gondosan őrizte Zachary utolsó csókjának az emlékét, mert azt hitte, élete végéig abból kell majd táplálkoznia. Az emlék azonban semmi sem volt a valósághoz képest. A férfi hihetetlenül szenvedélyesen csókolta meg, és ő azonnal elveszett. Hogyan ébreszthet benne ilyen mély érzéseket egyetlen érintéssel? A csókja megint a rabszolgájává tette.

Amikor már mindketten levegő után kapkodtak, Zachary felhúzta az ágyról, és magához szorította a lányt,

- Annyira féltem, hogy a halálba kergettelek!

- Művésze vagyok a túlélésnek, Zachary. Ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem.

A férfi beletúrt Claire hajába, csókokat lehelt a szemhéjára, az arcára és a fölére, s minden érintése, elsuttogott szava azt bizonyította, hogy nagyon kívánja. Talán nem örökké, de itt és most egészen biztosan. És mert szerette, Claire átkulcsolta a nyakát, és lehúzta magával az ágyra. Ebben a pillanatban nem törődött azzal, hogy még nyomorultabbul fogja érezni magát, ha ő majd betöltötte a feladatát, Zachary meg visszatér a megszokott életéhez. Itt és most még szüksége van rá, és ö semmit sem fog megtagadni tőle.

- Nem! - mondta a férfi, amikor Claire türelmetlenül cibálni kezdte a pulóverét, és elhúzódott tőle. - Nem így. Még egyszer nem.

- Miért nem?

- Mert a szeretkezéshez két ember kell, és a múltkor én semmit nem adtam neked.

- Csak az a fontos, hogy te mit kaptál tőlem, szerelmem - felelte Claire halkan, és Zachary ölére tette a kezét.

A férfi elgyötörten nézett rá, zihálva lélegzett, és egész testében reszketett. Hirtelen furcsa zajokat hallottak, és összerezzentek. Előbb hangos durranás hallatszott, aztán meg sistergés.

- A fenébe! - kiáltotta Zac. és a kályhához ugrott.

A konzervdoboz felrobbant, és csak úgy dőlt belőle a leves. A férfi rongydarabba csavarta, és kidobta a hóra.

Claire elszomorodott. Tudta, hogy oda a varázslat.

- Gondolom, minél hamarabb vissza akarsz menni a szállodába - mondta.

Zachary elképedten nézett rá.

- Viccelsz? Az életemet kockáztattam, hogy megtaláljalak. Most, hogy megvagy, nem akarlak veszélybe sodorni, és magamat sem.

- De mi lesz Mellel?

- Jó kezekben van - nyugtatta meg a férfi. - Vancouverben tölti az éjszakát a te szállodai lakosztályodban. Nekünk szerényebb elhelyezéssel kell beérnünk.

- A világ egyetlen palotájáért sem cserélném el ezt a kis házat - jelentette ki Claire. - Itt és veled szeretnék lenni.

Zachary az ágyra tette a hátizsákját, és kiürítette.

- Ezt szépen mondtad, drágám - válaszolta gyengéden. - Tudtam, hogy idefent szegényes a készlet, ezért hoztam valami finomabbat. - Termoszt és egy kis üveget emelt fel a matracról. - Kávé, konyak, szendvics a kínálat. Ugye nem rossz?

- Nem - felelte Claire cseppet sem lelkesen.

Zach csodálkozva nézett rá.

- Mi baj? Talán nem vagy éhes?

- Nem ételre vágyom. Az előbb már majdnem szeretkeztünk. Hogy tehetsz úgy, mintha mi sem történt volna? Ilyen keveset jelentek neked?

A férfi megint magához húzta.

- Bárcsak úgy volna! Akkor nem kellene a lelkiismeretemre hallgatnom, és ott folytatnám, ahol abbahagytuk. De elkezdenem sem lett volna szabad.

- Akkor miért kezdted el?

- Mert hihetetlenül megkönnyebbültem attól, hogy élsz, és elborult az agyam.

- És azóta kitisztult?

- Igen.

Zach elhúzódott Claire-től, és két tányért meg két csészét vett elő a kályha melletti szekrényből.

- Mielőtt újra elveszítenénk a fejünket, beszélnünk kell egymással. Sok mindenről. A jövőről, arról, hogy több-e futó fellángolásnál az, amit egymás iránt érzünk.

- Azt hittem, te már úgy döntöttél, hogy nem. Azt mondtad, menjek vissza oda, ahonnan jöttem, és hagyjalak békén.

Zach kenyeret, sajtot és hideg sültet vágott, és az egészet nagy műgonddal elrendezte a tányérokon.

- Solt mindent mondtam, amit nem úgy gondoltam. Hogy ezt csak akkor láttam be, amikor kis híján kettős tragédia történt, tudom, nem válik dicsőségemre. Mostantól azonban nem dugom homokba a fejem.

Mintha csak a végtelenségig el akarta volna nyújtani Claire kínzását, a férfi kiment a kunyhó elé, havat szedett egy lábasba, amit aztán a kályhára tett, és néhány kanál neszkávét szórt bele.

- Az a baja a mi kapcsolatunknak - folytatta közben - hogy nem az elején, hanem a végén kezdtük, és ez hiba volt. Tisztázzunk néhány dolgot! Én nemcsak Mel apja és egy szerencsére jól menő szálloda vezetője vagyok. És bizton tudom, hogy Claire Durocher is sokkal több annál, mint amennyinek első látásra tűnik. Szeretném, ha ma este jobban megismernénk egymást, drágám.

Mindennek vége, gondolta Claire lemondóan. Zachary egyenes ember, aki nem tűri az őszintétlenséget. Ha megtudja, hogy az egész élete egyetlen nagy hazugság, akkor biztosan elfordul tőle.

- Nem hiszem, hogy bármin is változtatna, ha elmesélnénk egymásnak az életünk történetét - próbálta meg elkerülni a bajt. - Tudom, milyen nőt keresel, és az a nő nem én vagyok.

- Úgy érted, hogy nem vagy Jenny - mondta a férfi, miközben egy hosszú fakanállal megkeverte a kávét. - Ez még nem feltétlenül jelenti azt, hogy nem te kellesz nekem.

- Igenis azt jelenti! Jennyt annyira szeretted, hogy feleségül vetted, és gyereketek született.

- Azért vettem feleségül, mert teherbe ejtettem, és nem azért, mert szerettem.

- Micsoda? - kiáltotta Claire. - A kápolnában azt mondtad, azért vetted el, mert szűz volt. Hazudtál nekem azon a szent helyen?

- Akkor éjszaka oda sem figyeltél rám. Most viszont nem futhatsz el előlem. Végig fogod hallgatni a történetemet, akár akarod, akár nem. Nem azt mondtam, hogy Jenny szűz volt,

amikor összeházasodtunk. Akkor volt ártatlan, amikor megismertem, és ezért vettem el. Ez a finom különbség alighanem elkerülte a figyelmedet.

Claire egyre jobban összezavarodott.

- Rébuszokban beszélsz! - fakadt ki.

- Mi lenne, ha kivételesen befognád a szád, és meghallgatnál, drágám? - kérdezte Zach csábító hangon. - Az ártatlan kis Jenny nem volt kékvérű, mint te, de tisztes polgári családból származott. Kedves, jól nevelt lány volt, akit rávettem, hogy felejtse el azokat az értékeket, amelyeknek a tiszteletére nevelték. Amikor bejelentette, hogy várandós, nem fordulhattam el tőle, és nem vonhattam kétségbe, hogy tőlem van a gyerek.

Jenny mindenben olyan volt, amilyen én nem vagyok, és soha nem is leszek, gondolta Claire, és a vágya kétségbeesésnek adta át a helyét. Ha Zach a feleségét sem volt képes szeretni, akkor hogyan szerethetné őt?

- Lehet, hogy csak azért vetted el, mert útban volt a baba, de aztán mégis boldog voltál vele.

- Egy idő után igen. Kezdetben azonban a legkevésbé sem. O családot akart, én nem. Nem szerelemből vettem feleségül.

- Mégsem futott zátonyra a házasságotok.

- Nem. Megmondjam, miért? Mert Jennyben annyi szeretet volt, amennyi két embernek is elég. Felismerte, hogyan érzek iránta, de ő ugyanúgy szeretett tovább, mint addig. - Zachary hitetlenkedve csóválta a fejét. - Azt hiszem, efféle önzetlenségre csak nők képesek. Te is, ez kiderült abból, amit ma Melért tettél.

Azért van egy kis különbség köztem és Jenny között, gondolta Claire. Jennyvel ellentétben ugyanis én nemcsak adni akarok, hanem elvenni is.

- Egészen különleges nő lehetett a feleséged.

- Igen, az volt. Eleinte egy koszlott alagsori lakásban éltünk, és alig volt pénzünk, de ő soha nem panaszkodott.

- Végül aztán rájöttél, hogy értékes ember?

Zach szeme elárulta, hogy így volt, és idővel megszerette Jennyt.

- Igen, volt néhány szép évünk, mielőtt bekövetkezett az a szörnyűség, és minden véget ért, de nekünk soha nem volt részünk... - A férfi a helyes kifejezést kereste. - Soha nem volt részünk önkívülettel határos gyönyörben. Ezt Jenny is tudta, de nem várt többet annál, mint amennyit én megadhattam neki. Bűntudattal éltem, és eszembe sem jutott, hogy valaha is megint egyedül maradok, és még egyszer megőrjít egy nő. Aztán megismertelek téged, és megkezdődött a pokoljárásom.

Mintha a töredelmes vallomás után nem lenne ereje ahhoz, hogy tovább beszéljen, a kályhához lépett, és belekukkantott a lábasba.

- Mindjárt kész a kávé. Löttyintsek bele egy kis konyakot?

- Ahogy akarod. Havazik még?

- Nem. Reggelre biztosan elül a vihar.

Zachary megköszörülte a torkát, és a csészéjébe bámult. Láthatóan feszengett, és amikor végül folytatta, akkor sem fordult Claire felé.

- Amíg nem ismertelek, nem tudtam, hogy nem voltam tisztességes Jennyvel. Soha nem mondtam neki, hogy szeretem, amikor... együtt voltunk. Veled viszont úgy éreztem, teljesen megnyílhatok, noha nem gondoltalak az igazinak. Ez megijesztett, és elszégyelltem magam, mert olyasmit akartam megadni egy idegennek, amit a feleségemnek soha nem adhattam meg. És ezért... - A férfi megint megköszörülte a torkát, és a válla fölött elgyötört pillantást vetett a lányra. - Van egyáltalán értelme annak, amit itt összehordok? - kérdezte.

- Igen - felelte Claire szomorúan. - Ezért kértél bocsánatot tőle, amikor velem voltál. Most már értem, és sajnálom, hogy nem voltam megértőbb. Azt pedig még jobban sajnálom, hogy igazat kell adnom neked. Számodra valóban nem én vagyok az igazi.

- Felejtsd el! Csak áltattam magam, mert nem akartam elfogadni az igazságot. Az pedig az, hogy szeretlek, és nem tudlak elengedni.

- Ezt csak most hiszed, de mindjárt nem fogod. Ugyanis nem az vagyok, akinek tartasz.

Zachary feléje fordult.

- Most az következik, hogy egy gazdag és vén arisztokrata felesége vagy, aki már csak aludni tud az ágyban, és ezért feküdtél le velem?

- Nincs férjem, és semmi közöm az arisztokráciához. Igaz, van pénzem, de nem örököltem, kivéve egy kisebb összeget, amit egy kedves öreg barátnőm hagyott rám. A többiért mind én dolgoztam meg. Az ékszereim hamisak, nem születtem aranykanállal a számban, és nem járattak előkelő leánynevető intézetbe.

~ Tévedsz, ha azt hiszed, hogy ettől majd meggondolom magam.

- Talán mégis, ha folytatom. Az anyám szajha volt.

Zachary szemlátomást megdöbbent.

- Úgy érted, sok szeretője volt.

- Nem. Bárkinek eladta magát pénzért, aki hajlandó volt megfizetni a szolgálatait. Marseille nyomornegyedében nőttem fel, és még csak nem is sejtem, ki volt az apám. Valószínűleg anyám sem tudta. Gyerekkoromban rongyokban jártam, és sokszor feküdtem le korgó gyomorral aludni.

A férfi leült mellé az ágyra, és megfogta az állát,

- De te soha nem adtad el magad. Én vagyok az első és az egyetlen férfi, akivel együtt voltál.

- Nem, olyan mélyre nem süllyedtem, hogy eladjam magam. Inkább a gazdagok kukáiban turkáltam, aztán a piacon minden használhatót eladtam. A szakadt gyöngysorokat megjavítottam, a divatból kiment cipőket kitisztítottam, az anyagdarabokból sálakat és zsebkendőt varrtam, a kidobott holmikról leszedtem a gombokat meg csatokat. A pénzből aztán kenyeret vettem, de néha sajtra és gyümölcsre is futotta.

- Jóságos ég! Hány éves korodban kezdted ezt az életet?

- Kilenc vagy tíz lehettem. Nem emlékszem pontosan. Ahhoz mindenképpen elég idős voltam, hogy tudjam, milyen az, ha az embernek senkije és semmije nincs. Hogy megértsem, azért kell az utcán csellengenem, mert az anyám ügyfelei nem tudhatnak a létezésemről.

Zachary lehajtotta a fejét.

- Senki nem volt, aki segített volna rajtad? - kérdezte csendesen.

- De. Egy idős nő, aki a piacon árult. Tizenkét éves koromban ismertem meg. Belle-nek hívták, és mindenre megtanított, amit csak a hamis ékszerekről tudni lehet. Akkoriban nem volt túl nagy kereslet az utánzatokra, de Belle a jövőbe látott. Tőle tudom, hogyan lehet megkülönböztetni a tökéletes másolatokat és a silány hamisítványokat. A hamis és az olcsó nem feltétlenül ugyanaz. Én hamisítvány vagyok, de olcsó soha nem voltam. Ezt is Belle-től tanultam. Azt mondta, ha én nem becsülöm meg magam, akkor soha senki nem fog.

- Igaza volt.

- Tudom. Szerettem. Anyám helyett anyám lett, akire nagyon nagy szükségem volt. Amikor meghalt, sokkal szomorúbb voltam, mint akkor, amikor azt a nőt kísértem ki a temetőbe, aki a világra hozott. Csak a halála után derült ki számomra, hogy Belle is nagyon szeretett engem. Mindenét rám hagyta. A tudását, az ékszergyűjteményét, a pénzét. Mert takarékosan élt, és amit félre tudott rakni, azt ügyesen befektette. Azzal a feltétellel tett meg az örökösének, hogy iskolába fogok járni, és mindent megtanulok, amit egy nőnek tudnia kell ahhoz, hogy úrinőnek számítson. És én még abban az évben elkezdtem a tanulást. Tizennyolc évesen.

Zachary hallgatott, de legalább a lányra nézett. Olyan volt a tekintete, mintha hosszú eszméletlenség után most ébredne fel, és még azt sem tudná, kicsoda is valójában.

Claire megitta a kávéját, és evett egy darabka sajtot. Most, hogy elmondta a teljes igazságot, különös nyugalom szállta meg.

A férfi végül felállt, és fát dobott a tűzre.

- És aztán? - kérdezte, de ott maradt a kályha mellett, mintha a közelébe sem akarna menni egy olyan nőnek, akiről kiderült, hogy szajha volt az anyja.

- Üzletet nyitottam. Egészen kicsit, viszont nagyon jó helyen volt. Arra nem vitt rá a lélek, hogy eladjam a Belle-től örökölt ékszereket, ezért... Hogy is mondják? Igen, csak kikölcsönöztem őket.

- Kikölcsönözted?

- Igen. Társasági események előtt á nők eljönnek hozzám, és ékszert kölcsönöznek tőlem, természetesen pénzért. Ha módom nyílt rá, mindig vettem új darabokat, és így bővítettem a kínálatot. Én is vállalkozó vagyok, akárcsak te.

- Hogy hívják az üzletedet?

- Az üzleteimet - javította ki Claire. - Időközben ugyanis még egyet nyitottam Marseille-ben, aztán Párizsban, Rómában, New Yorkban és San Franciscóban is. Mindegyiknek francia neve van: Belles Illusions. Ez engem Belle-re emlékeztet, másoknak meg egyszerűen csak Szép Káprázat. A közeljövőben Vancouverben is nyitok üzletet. Többek között azért jöttem ide karácsonyra, hogy két legyet csapjak egy ütésre.

- Üssek egy csapásra... A fene essen belém, hát nem mindegy ez most? ~ csóválta a fejét Zachary. - Hány ember ismeri az igazi Claire Durocher-t, már ha ez a valódi neved?

- Igen, így hívnak, és rajtad kívül senki nem ismeri az élettörténetemet.

- Értem.

A férfi újabb adag kávét töltött magának, konyakot is öntött bele, aztán az ablakhoz lépett.

Claire várt. Érezte, hogy egyre erősebb lesz közöttük a feszültség. Sajnálta, hogy nem láthatja Zach arcát. A vonásaiból talán kiolvashatná, miféle érzések kavarognak benne. Amikor már-már azt hitte, nem bírja tovább elviselni a csendet, a férfi megszólalt.

- Számomra minden egyértelmű volt, nagyon is az, de kiderült, hogy tévedtem. Most mindent egészen más fényben látok. Akkor hát hogyan legyen tovább, Belles Illusions kisasszony?

- Ezt tőlem akarod megtudni? - kérdezte Claire zavarodottan.

- Ki mástól akarnám? Van egy lányom, és itt vagyok otthon. Mit nyújthatnék én neked, ami versenyre kelhetne a te életmódoddal?

Claire-nek leesett az álla.

- De hiszen azt mondtad, és akkor még tisztességesnek hittél, hogy nem illek hozzád. Most meg abban vagy biztos, hogy mégis. Hogy lehet ez?

- Nem tudom - felelte a férfi leverten. - Csak annyit mondhatok, hogy maga lenne a pokol, ha eltűnnél az életemből.

- Ennek semmi értelme, Zachary.

- Tudom, de annak, amit irántad éreztem és érzek, ami hozzád vonz, annak soha nem volt köze az értelemhez.

Mivel Zachary maradt, ahol volt, Claire ment oda hozzá.

- És mi az, ami hozzám vonz?

- Szenvedély, megszállottság, testi vágyak - válaszolta a férfi olyan arccal, mintha önmagát sem értené már. - És ugyanolyan erős vágyat érzek arra, hogy mindent megosszak veled, mindent megadjak neked, és megvédjelek. Eltökéltség, hogy jobb ember legyek. Heves vágy. Űr, amit csak te tölthetsz be.

- Azt akarod mondani, hogy... még mindig szeretsz? Azok után is, amiket elmeséltem magamról?

- Igen, persze - felelte Zachary nyersen.

- És?

- És nincs tovább! Éppen most vallottam meg neked a legmélyebb érzéseimet. Ennyi nem elég?

- Nem - felelte Claire halkan. - Sajnos nem.

Arra számított, hogy Zachary meg fogja kérdezni, mi egyebet akar még, de ő nem kérdezte meg.

- Gondolhattam volna - mondta helyette. - Nem illünk össze. Te üzletasszony vagy, és ide-oda repkedsz a világban, én pedig a gyerekét egyedül nevelő apa, aki szinte el sem mozdul onnan, ahol él. Úgyhogy menj szépen vissza oda, ahová tartozol, Claire! Én meg majd megpróbállak elfelejteni - csattant fel a férfi, és kiment a kunyhóból.

Közben elvonultak a felhők, és ezernyi csillag ragyogott az égen. Zachary felnézett rájuk, és még soha életében nem érezte magát ennyire egyedül.

- Nem érdekel - mondta halkan maga elé.

Végül is mindene megvan, amit fontosnak tart az életben. Van munkája, néhány jó barátja, és mindenekelőtt itt van neki Mel.

„Mindig Melanie mögé bújik. Jó apa akar lenni, és nem hajlandó tudomást venni arról, hogy másfajta igényei is vannak." Szóról szóra ezt mondta neki egyszer Claire.

Hát most már életem végéig rá fogok emlékezni? - kérdezte magától Zach gondolatban, miközben dühös képpel, szitkozódva bámulta a havat, ami úgy ragyogott, akár a hamis gyémántok.

Hallotta, hogy a háta mögött kinyílik a kunyhó ajtaja, Claire lejön lépcsőn, és odalép elé. Egy darabig csak nézték egymást, aztán a lány megtörte a csendet.

- Nem akarok a szeretőd lenni, aki Európában él, és olyan helyeken találkozgat veled, ahol senki nem ismer bennünket. Ennél többel tartozom magamnak és Melanie-nek is. Nagyon kell szeretned ahhoz, hogy feleségül vegyél.

- Ki beszél itt házasságról? - kérdezte Zach elképedten.

- Én. Egyikünknek ugyanis meg kellett tennie, és neked szemlátomást nem akaródzott.

A férfit egyszeriben melegség öntötte el.

- Tudnod kell, mire vállalkozol. Nem várom el, hogy egy nő mindent feláldozzon értem, de nekem sokkal inkább feleségre van szükségem, mint üzletasszonyra vagy divatbabára, akit mutogathatok. - Zachary nagy levegőt vett, mert tudta, most mindent egy szuszra kell elmondania, nehogy megint kísértésbe essen, és beérje félmegoldásokkal. - Ha nem dolgozom, legszívesebben begyújtom a grillsütőt, és meghívom MacLeodot vacsorázni. Utazni is szeretek, de nem örökösen, hanem csak időnként. Ahhoz semmi kedvem, hogy állandóan a világot járjam, és a végén már azt se tudjam, hová tartozom. Ez az otthonom, és itt szeretném tölteni az időm nagy részét.

- Akarod tudni, én mire vágyom? - kérdezte Claire kissé gúnyosan. - Érdekel egyáltalán?

- Tudom, mire vágysz. Az akarsz lenni, aki vagy, és úgy akarsz élni, ahogyan élsz.

- Nem, Zachary. Mivel soha nem kaphattam meg azt, amit akartam, megelégedtem azzal az élettel, amit te most itt lefestettél. A felszínen nagyon izgalmas, kényelmes és jövedelmező ez az élet, csak éppen lyukas.

- Üres.

Claire megrándította a vállát.

- Jó, legyen az! Legtitkosabb vágyam és legnagyobb álmom, hogy valaki elfogadjon annak, aki vagyok. Olyan nőnek, aki bármit megadna azért, hogy szerethessen és szeressék. Akire

szükség van, aki feleség és anya, aki valódi otthont teremt. Egyszerű arany karikagyűrűre vágyom, hogy mindenki lássa, egy egészen különleges férfihoz tartozom. Neked van néhány jó barátod, nekem pedig rengeteg ismerősöm. A barátaid mindig ki fognak tartani melletted, engem viszont azonnal faképnél hagynának az ismerőseim, ha leáldozna a csillagom. Ezzel mindig tisztában voltam, és ezért is dolgoztam olyan keményen. Megelégedtem a felszínes ismeretségekkel, mivel nem találtam olyan embert, aki előtt meg akartam volna nyílni. Most azonban itt vagy te, és itt van Melanie. Soha többé nem fogom kevesebbel beérni.

Claire belekarolt Zachbe, és odasimult hozzá.

- Az üzleti útjaim egy évben nem vesznek többet igénybe egy, legfeljebb két hétnél – folytatta - és azokat a heteket nászutakká varázsolhatnánk. Róma igazán nem kellemetlen hely októberben, Párizs pedig gyönyörű áprilisban. Szóval hozzád mehetek feleségül, Zachary? Betölthetem az űrt Mel életében? Szerethetlek és szülhetek neked gyerekeket?

Lehet, hogy Claire nyomornegyedben született, de a szíve és a tartása egy királynőé volt. Méltóságteljesen állt ott, és felkészült arra. hogy az elutasítást is méltóságteljesen elfogadja.

Ennyi jóság és nagyvonalúság láttán Zachary elszégyellte magát. Szóra nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta. Legszívesebben hangosan felujjongott volna. Szeretett volna letérdepelni, hogy hálát adjon Istennek, mert akkor sem mondott le róla, amikor futóbolondként viselkedett.

- Mikor akarod elkezdeni? - kérdezte végül, miután összeszedte a bátorságát, és mélyen Claire szemébe nézett.

- Addig kell csapkodni a vasat, amíg meleg - mondta Claire mosolyogva, miközben kézen fogta a férfit, és elindult vele vissza a menedékházba.

Angolból mindenképpen kell majd vennie néhány órát, gondolta Zachary. Előbb azonban másra tanítom meg.

A kunyhóban félhomály volt, csak egy gyertya égett, és a kandallóban lobogott a tűz. A férfi lassan kihámozta a ruháiból Claire-t, amíg végül meztelenül állt előtte, és selymes bőrén megcsillant a lángok fénye. Akkor megfogta, és ajkához emelte a kezét.

- Bárkivel és bármivel megküzdök - mondta -, de veled szemben tehetetlen vagyok. Ha akarsz, egy életre a tiéd vagyok.

Claire odabújt hozzá.

- Akkor add nekem magad! - suttogta, és elhúzta a kezét, hogy levetkőztesse a férfit.

Mire befejezte, Zachnek vadul kalapált a. szíve, és alig bírt uralkodni magán, de semmit nem sietett el. Lassan, türelmesen akarta felfedezni Claire testét. Előbb gyengéden simogatta, aztán végigcsókolta a mellét, a hasát és a teste legérzékenyebb pontját.

Claire hevesen megremegett, a nevét kiáltotta, és Zachary most már végleg elveszett. Fölébe gördült, és lenézett rá. A lány ajka duzzadt volt a csókjaitól, szemében vágy csillogott, és készségesen magába fogadta, amikor beléhatolt.

- Szeretlek, Zachary - suttogta.

A férfi a gyertyára szegezte a tekintetét, és megpróbálta visszafogni magát, hogy minden másodpercet kiélvezhessen. Önuralma azonban cserbenhagyta, és egyre gyorsabban kellett mozognia.

- Maradj velem! - könyörgött.

- Örökre - felelte Claire.

A következő pillanatban Zach érezte, hogy Claire felért a gyönyör csúcsára. A gyertya lángját egyre nagyobbnak, forróbbnak és fényesebbnek érezte. Elszántan belenézett, hogy elodázza a beteljesülést, de a várakozásteljes feszültség pillanatai után ő is eljutott a csúcsra. Miközben a szenvedély hullámai magukkal sodorták őket, rádöbbent, hogy életében most először volt tökéletes valami. És ezentúl mindig az lesz...

A vancouveri szálloda lakosztályában Claire apát és lányát figyelte. Már túl voltak a könnyes viszontlátáson és egy közös ebéden.

- Most tíz évig biztosan szobafogságban leszek - jegyezte meg Mel leverten.

Zacharynek csak nehezen sikerült megőriznie a komolyságát.

- Négyig mindenképpen - válaszolta. - Claire meg én úgy döntöttünk, hogy elküldünk valahová, ahol a nap huszonnégy órájában felügyelet alatt leszel.

- Tessék?

- Bentlakásos iskolába mész, Mel. Nagyon fogsz hiányozni nekünk, de majdcsak megszokjuk valahogy.

Zach pezsgőspoharat adott Claire és Mel kezébe. A kislány gyanakodva méregette az apját és a poharakat.

- Jól értettem, amit mondott, Claire? És miért iszunk pezsgőt? Csak különleges alkalmakkor szoktunk.

- Ez most itt egészen különleges alkalom - válaszolta Zachary. - Könnyelmű voltál, de szerencsére épen, egészségesen visszakaptalak, és rájöttem, hogy boldog apa az, akinek ilyen gyereke van. Ezért szeretnék koccintani veletek. A szebb jövőre! - mondta, és a lányáéhoz koccintotta a poharát.

Mel csak most fogta fel előbbi szavai értelmét.

- Komolyan elengedsz? - kérdezte lelkesen. - Járhatok bentlakásos iskolába?

- Igen, amint lehet, beíratunk.

- Hú de klassz, papa! Már alig várom!

- Nem túl hízelgő rám nézve, hogy minél hamarabb el akarsz kerülni otthonról - jegyezte meg Zachary kissé mogorván.

Melanie éppen belekortyolt a pezsgőjébe, amikor az apja előrukkolt a másik nagy újsággal.

- Most pedig pohárköszöntőt mondok jövendőbeli menyasszonyomra és a te jövendőbeli pótmamádra.

Mel félrenyelte az italt, és prüszkölni kezdett.

- Menyasszony? - nézett hitetlenkedve Claire-re. - Ti össze akartok házasodni? Claire velünk marad, és ő lesz az új mamám? Á, biztosan csak lóvá akarsz tenni!

- Nos... - A férfi pillantása olyasmiket üzent, hogy Claire belepirult. - Még nem döntöttünk véglegesen, mert a te véleményedet is hallani akartuk - mondta a férfi Melanie-nek.

- Vágj bele, apa, mielőtt még meggondolja magát!

Zachary szemében csintalan fény gyúlt. Erősen uralkodnia kell magán, nehogy hangosan is kimondja, lánya elkésett a biztatással. Ők már belevágtak, és nem is egyszer, Claire olvasott a gondolataiban, és lesütötte a szemét, mert nem akarta, hogy a boldogságtól csak úgy ragyogó Melanie észrevegye a pirulását.

- Az áldásodat kérjük, Mel - mondta Zach komolyan. - Csak akkor házasodunk össze, ha megkapjuk.

A kislány türelmetlenül fujtatott.

- Néha nagyon nehéz a felfogásod, apa! Mondtam már, hogy vágj bele, mielőtt még meggondolja magát! Nekem már akkor eszembe jutott, amikor ti még nem is gondoltatok házasságra. Csak még az iskolaév kezdete előtt legyen meg az esküvő, hogy én is ott lehessek!

- Minél előbb, annál jobb - jelentette ki Zachary. - Akkor menjünk, és vegyünk jegygyűrűt! - tette hozzá, aztán Claire felé fordult. - Nem a legnagyobb és a legdrágább lesz, de az egészen biztos, hogy életed végéig viselni fogod.